

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GRACE DRAVEN

GECENİN
ISIĞI

HAYALET KRALLAR SERİSİ

DEĞERSİZ BİR PRENS

Kai Prensi Brishen Khaskhem, defalarca güvence altına alınmış bir tahtın, lüzumsuz yedek vârisi olarak yaşamaktan memnundur.

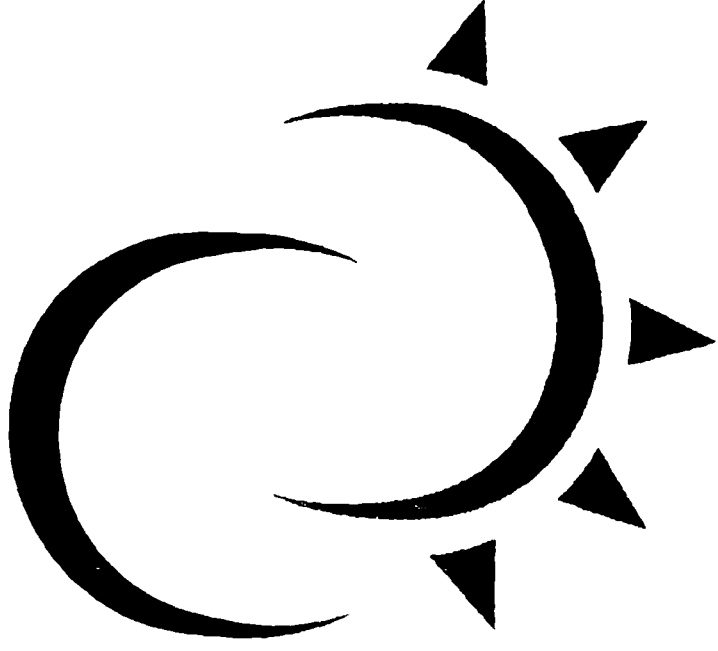
İnsan krallığı Gaur'la, Kai krallığı Bast-Haradis arasındaki ticari ve siyasi ittifak anlaşmasının imzalanması için Brishen'in bir Gauri kadınıyla evlenmesi gerekmektedir. Her zaman saygılı bir evlat olan Brishen, evlenmeyi kabul ettiğinde gelininin beklediği kadar çirkin ve hayal edebileceğinden daha güzel olduğunu keşfeder.

ÖNEMSİZ SOYLU BİR KADIN

Gauri Kralı'nın yeğeni Ildiko, kraliyet ailesi için tek değerinin stratejik bir evlilik olduğunu bilmektedir. Kaderine boyun eğen Ildiko, müstakbel damadının sadece yabancı bir aristokrat değil, aynı zamanda ne tandık ne de insan olan bir halkın genç prensi olduğunu öğrenince dehşete düşmüştür. Yeni kocasına bağlanan Ildiko, karanlıkla örtülü olmasına rağmen ruhu ışıqla şekillenmiş adamlarla birlikte olabilmek için bildiği her şeyi geride bırakacaktır. Görev ve siyaset tuzaklarının bir araya getirdiği ikili insan düşman bir krallığın güçleri onları ayırmak için planlar yaparken bile kaderlerinin birbirleri için yazıldığını keşfedeceklerdir.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

GEÇENİN IŞIĞI

GRACE DRAVEN

GECENİN IŞIĞI

Grace Draven

Özgün Adı: Radiance

Çeviren: Melike Çetiner

Editör: Sude İlter Kahramanoğlu

Redaksiyon: Öznur İlter

Düzeltili: Sude Sönmez

Son Okuma: Gamze Yılmaz

Kapak Tasarım: Beyza Sude Sakin

Kapak Uyarlama: Şeyma Kırbaş

Sayfa Tasarım: İrem Kaya

Basım Tarihi: Mayıs 2024

zm

Düzenleme

ISBN: 978-625-94621-8-9

Ny.Ozlem

Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2024 Ren Kitap

© Copyright 2014 Radiance by Grace Draven

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nancy Lost Literary Ajans'ndan, AnatoliaLit Ajans'ı aracılığıyla Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:

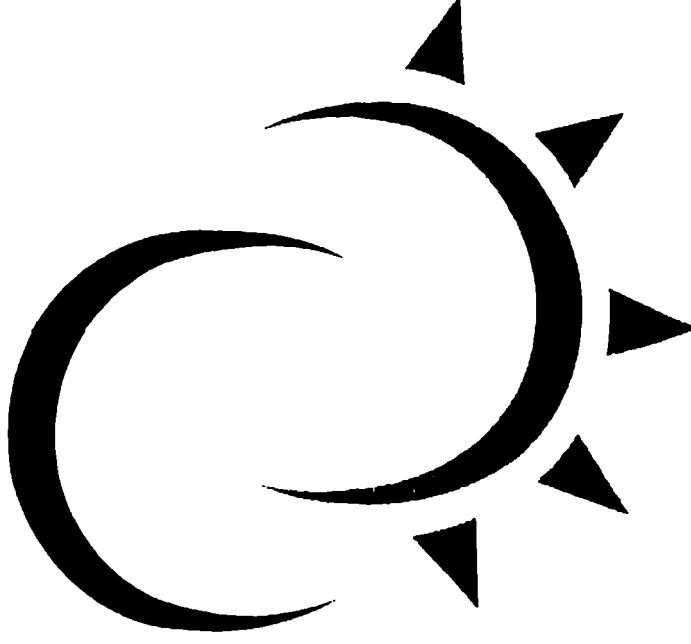
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 43087

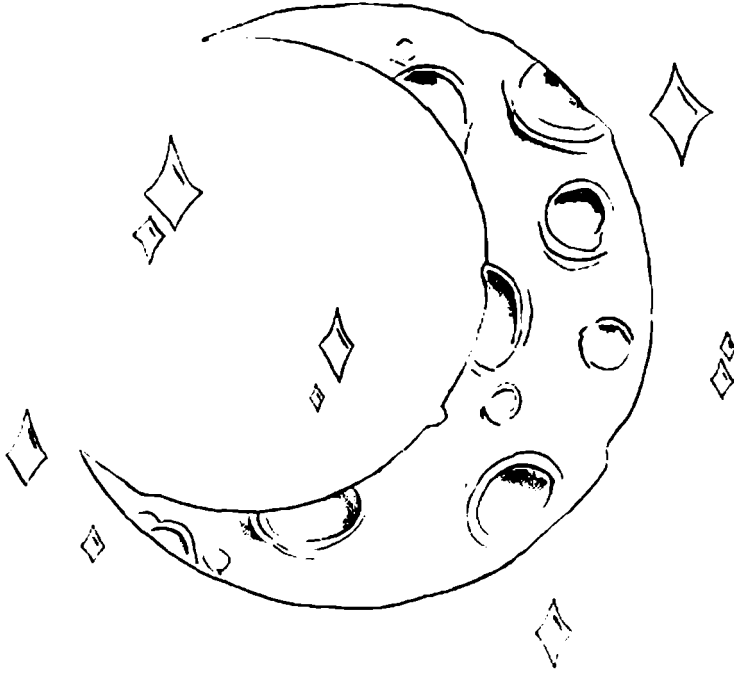
www.renkitap.com

GEÇENİN IŞIĞI

Çeviren: Melike Çetiner

GRACE DRAVEN

BÖLÜM 1

Bugün Ildiko'nun düğün günüydü ve eğer kendisinin ya da bir konuğun üzerine kusmamayı becerebilirse tüm geceyi büyük bir başarı olarak değerlendirecekti.

Gelinliğini giydirmeye çalışan hizmetkârlar, gelinliğin kuyruğunu mükemmel katlar hâlinde kıvrırken bakışlarıyla karşılaşmayı reddetmiş ancak göz ucuyla onların dehşetle karışık acı dolu bakışlarını yakalamıştı. Ildiko, kendine onları görmezden gelmesini söyledi. Görücü usulü evlilikler neredeyse tüm aristokrat Gauri kadınlarının kaderiydi. Kadınların her biri güç, ticaret ve ülkenin iyiliği için doğmuştu. Majesteleri Aksak Sangur, iki kızını da limanlara erişim ve savaşta müttefiklik için yapılan müzakerelerin bir parçası olarak yabancı toprakların prensleriyle evlendirmişti. Gauri Kralı'nın yeğeni de protokolün bir istisnası değildi; bu yüzden Ildiko her zaman benzer bir kaderi ola-

cağını içten içe biliyordu. Tek soru bunun ne zaman olacağıydı, olup olmayacağı değildi.

Ancak bir Kai damadını asla beklemezsiniz.

Bu düşünce zihnini tırmalayıp, giderek artan mide bulantısı boğazına hücum etme tehdidinde bulunurken salyası ağzında birikti. Ildiko gözlerini kapayıp terzi taburesinin üstünde durduğu yerde sallandı. Bir el onu dengelemek için bacağını kavradığında gözlerini açarak kraliyet terzi-sine baktı.

Kadının yüzü endişeyle kırıışmıştı. Dudaklarının arasına sıkıştırdığı iğneleri boştaki eline aldı. “İyi misiniz, Leydim?”

Ildiko başıyla onayladı. Kai misafirlerinin önünde dağı-larak ne kendini ne de Gauri sarayını utandıramazdı. Korkusunu bastırmak için derin bir nefes aldı. Ağlamanın veya yakınmanın zamanı geçmişti. Korkusunu daha önce yatak odasında, tek başınayken gidermişti. Bir köle olabilirdi fakat onurlu kalmaya devam edecekti.

Müstakbel kocası da onunla aynı kaderi paylaşıyordu. Ayrıcalık, bir armağan olmanın yanı sıra beklentilerin yükünü de beraberinde getiriyordu. Kai Kral’ının küçük oğlu olarak görevi, halkına en faydalı olacak kişiyle evlenmek-ti. Ildiko’yla ilk kez bir piskopos sürüsünün önünde durup birbirlerine bağlılık yemini ederken tanışacaklardı.

Ildiko’nun gelinliğinin altından sırtına doğru soğuk bir ter damlası süzüldü. Eşi olarak onunla yatmak zorundaydı. Bir Kai ve insan çiftinden canlı bir çocuk doğduğunu hiç kimse duymamıştı; tabii bunun bir önemi yoktu. Tamamlanmış bir evlilik, kadın hiç çocuk doğurmasa bile

kanla mühürlenene bir anlaşma işlevi görürdü. Eğer Aksak Sangur bunun müstakbel dünürlerini gücendirmeyeceğine emin olsaydı, bu görücü usulü evlilikle kurduğu ittifakın tamamlandığını doğrulamak ve güvence vermek için gelin odasında bir grup şahidin bulunmasında ısrar ederdi. Ancak Kailer insan değildi, kùltürleri farklıydı. Sınırları dışındakiler tarafından çoğunlukla bilinmiyordu. Ildiko, böyle bir aşağılanmayı önleyen gizemleri için minnettardı.

Kraliyet terzisi gelinliği birkaç kez daha çekiftirdi, yardımcılarına iğneleri ve iplikleri almaları için emirler yağdırarak işlerinin bittiğini söyledi. Ildiko'nun tabureden inmesine yardımcı oldu. "Aynanın önüne geçin de görün, Leydim. Çok güzel görünüyorsunuz."

Ildiko onu takip ederek odasının bir köşesinde duran boy aynasına gittiğinde kendisine bakan solgun yansıma onu neşelendirmedi hatta bir an için bir yabancıya baktığını sandı.

Gelinlik, göğüslerini, kalçalarını ve uyluklarını saran, işlemeli bronz ipekten, kuyruklu etekle biten ustaca bir tasarımdı. Kumaş, omuzlarının çizgisini takip ediyordu ancak boynunu ve köprücük kemiklerini açıkta bırakırken gelinliğin uzun kolları, bileklerinin tam üzerinde bitiyordu. Saçları örölmüş, mücevherli iğnelerle birbirine tutturulan karmaşık örgülerle şekillendirilmişti. Yüksek mevkide olan büyük servet sahibi bir kadın gibi giydirilmişti.

Görüntüsüne bakarak kaşlarını çatı. "Ne büyük israf."

Arkasındaki terzi bembeyaz kesildi. "Gelinliği beğenmediniz mi, Leydim?"

Ildiko, kadına gelinliğin mükemmel olduğunu düşündü-

ğüne dair güvence verdi. “Yine de tüm bunların damadım ve Kai toplumunun arasında kaybolacağını düşünüyorum.”

Diğer kadının dudağı tiksintiyle kıvrıldı. “Çirkin piçler. Hepsi öyle. Onlar güzellikten ne anlar ki?” Kadın sözlerindeki öfkenin farkına vardı. “Eminim damadınız farklı olup güzelliğinizi takdir edecektir.”

Bunun gerçekleşme olasılığı çok düşüktü. Bir Kai'den başka biriyle evleniyor olsaydı terzi haklı olabilirdi. Tek umudu, damat adayıyla birbirlerini ilk gördüklerinde zıt yönlerde doğru kaçmamayı başarmalarıydı.

Kendisini saraya takdim etmeden önce bir saat mahremiyet talep ederek terzi ve hizmetçilerden oluşan grubu odadan gönderdi. Bahçelerden gelen bahar çiçeklerinin kokusu odanın açık penceresinden içeri sızıyor, onu baştan çıkarıyordu.

Ildiko, yeni kocasıyla birlikte evine gittiğinde çok az şeyi özleyecekti. O, Kral'ın yeğeni ve küçük kız kardeşinin yetim çocuğuydu. Ailedeki yeri ona görkemli bir ev, olağanüstü yemeklerle güzel kıyafetler dışında pek bir şeyi garanti etmiyordu. Yaşayan akrabalarıyla arasında hiçbir sevgi bağı da yoktu. Bu yeni evlilik, ona saray hiyerarşisindeki yerinin değişmesi dışında herhangi bir yenilik sunmayabilirdi.

Prensle evlenerek bir Düşes, bir *Kai Düşes'i* olmuştu.

Pencere yemyeşil çimleri, süslü çiçekleri ve rengârenk çiçek bordürleriyle bakımlı bahçelerin panoramik manzarasına açılıyordu. Bahçeleri özleyecekti. Yıllar boyunca onun sığınağı, tacizci kuzenlerinden bir kaçış ve yalnızlığını gidermenin bir yolu olmuşlardı.

Kai kraliyet ailesinin bahçeleri varsa bile, Ildiko onların bunlara benzemediğinden şüpheleniyordu. Ay ışığında egzotik topraktan çıkarak yaprakları arasında dişlerini saklayan tehditkâr çiçeklerle açan her türden garip, ürkütücü bitkinin kıvrılıp sallandığını hayal etti. Böyle bir bitki örtüsünün arasında zırhsız yürünemezdi. Ürperdi.

Düşünceleri onu odasından çıkarıp kısa bir merdivenden aşağıya, bahçelere açılan arka koridora yönlendirdi. Ilık güneş ışığı omuzlarını okşuyordu. Ildiko yüzünü ışığa doğru kaldırarak hanımeliyle yaseminin olağanüstü kokusunun ciğerlerine dolmasına izin verdi. Terzi, tasarımının etek uçlarının harabeye döndüğünü görünce kriz geçirecekti ama bu düşünce Ildiko'yu, Gauri'de en sevdiği yerin derinliklerine yolculuk etmekten alıkoymadı. Üstelik düğündeki kimse onun eteğine bakmayacaktı. Damat ya da geline dehşet içinde bakmakla meşgul olacaklardı.

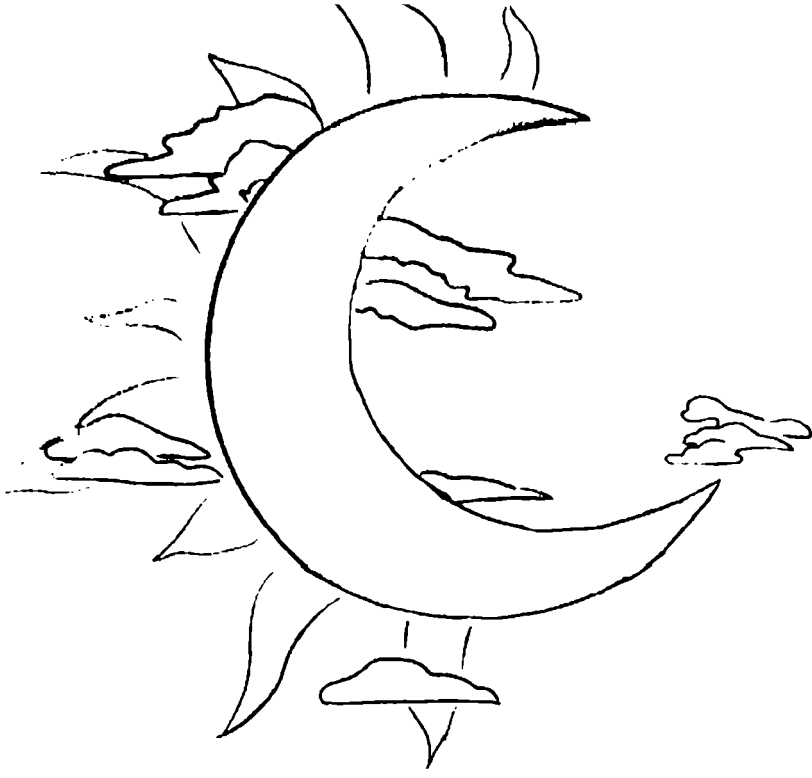
Köpekler kadar evcil olan büyük Japon balıklarıyla dolu göletlerin, her renk hatta her tonda zehirli yüksük otu alaylarının, kafeslerin üzerine yayılmış olan ve sinek kuşları tarafından sarılmış turuncu kelebek sarmaşığı kümelerinin yanından geçen dolambaçlı patika boyunca yavaşça yürüdü. Söğüt ağaçları büyük göletlerin kıyılarını sarıyor, eğrelti otları ve gümüş yapraklı ciğer otlarını barındıran yeşil gölgelikler oluşturuyordu. Çocukluğunda bir söğüt örtüsünün arkasına saklanıp, dalların arasından sızan hafif ışıktaki çalıntı kitaplar okuyarak pek çok sessiz saat geçirmişti.

Görkemli meşe ağaçları manzarayı süslüyordu, büyük dallarının kabukları yapraklarla kaplanmıştı. Devlerden birine giden patikayı takip etti, bahçenin bu bölümünü pek sık ziyaret etmezdi. Kraliçenin gülleri burada yetişirdi.

Ildiko, kraliçenin tercih ettiği yerlerden kaçınırdı. Bugün ziyaret etmek için kendini yeterince güvende hissediyordu. Fantine, misafirlerine ev sahibeliği yapmakla ya da gelin hediyesi olarak getirdikleri hazineyi saymakla fazlasıyla meşguldü. Ildiko, yalnız başına kümeler ve sıralar hâlinde dikilmiş yüzlerce gül fidanını hayranlıkla seyredebilirdi.

Ya da o öyle sanıyordu. Köşeyi dönüp durdu. Siyah pelerinli ve kapüşonlu bir figür, kan rengindeki dikenli güllerin yoğun olduğu bir öbeğin yanında hareketsiz duruyordu.

Ildiko'nun adımlarının sesiyle döndüğünde, Ildiko sert bir nefes aldı. İris ya da gözbebeği olmayan bir çift göz, başlığının gölgeli derinliğinden ona bakıyordu. Bir cese-dinki gibi gri tenli ve koyu renk tırnaklı, uzun parmaklı eli sessiz bir selamlayla havalandı. Ildiko ayaklarının üzerinde dengede durarak kaçmaya hazır pozisyondaydı. Eğer iyi bilmeseydi, güllerin arasında bir iblise rastladığına inanırdı. Göründüğünün aksine bu bir iblis değil, Kailerden biriydi. Yakın gelecekte evlilik yoluyla akraba olacağı birinden çılgılık atarak kaçması onun için kabalığın zirvesi olurdu.

BÖLÜM 2

Brishen, beklenmedik ziyaretçisinden gelecek kulak tırmalayıcı bir çığlığa ya da eğer şanslıysa daha sessiz bir tepkiye ve ondan kaçmak için gerçekleşecek çılgınca bir koşuya hazırdı. Garip bakışları, fal taşı gibi açılmış gözlerle ona dik dik bakan Gaurili kadın ikisini de yapmadı. Belli ki bahçedeki varlığıyla onu şaşırtmıştı. Adam ihtiyatlı bir selamlama için elini kaldırdığında irkilse de kaçmadı.

“Beni affedin, hanımefendi,” dedi adam usulca. “Sizi korkutmak istememiştim.”

Düğüne tanıklık edip gelinle damadın Haradis’e dönüş yolculuklarında onlara eşlik etmek üzere gönderilen Kai grubunun çoğu, iki hafta önce Gauri Krallığı’nın başkenti Pricid’e gelmişti. Gaurilerin görünüşlerine alışmak için zamanları olmuştu. Brishen ile kişisel refakatçisi ancak önceki gün gelebilmişlerdi. Her ne kadar kendisi ve birliğinin

bir kısmı, kendi topraklarına komşu Beladine insanlarıyla uğraşıyor olsa da daha önce hiç bu kadar çok itici görünümlü insanın tek bir yerde toplandığını gördüğünü sanmıyordu.

Tanrılara şükür ki yüz ifadesini gizleyen bir kapüşon takıyordu; aksi takdirde istemeden de olsa beklenmedik arkadaşına hakaret edebilirdi. Gençti; o kadarını söyleyebiliyordu. Gauri insanına göre güzel ya da sıradan olabilirdi; ona göreyse oldukça çirkin bir kızdı. Kadının tenini görünce üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı. Pembe alt tonlarıyla soluk olan bu ten, ona Kai boyacılarının pembe-mor rengi elde etmek için kaydattıkları omurgasız hayvanların etlerini hatırlattı. Bağlı saçları cezalandırıcı güneş ışığında kıpkırmızı yanıyordu; gümüşü bukleleriyle Kai kadınlarına kıyasla çok sert ve çok farklı duruyordu.

Brishen'ı en çok gözleri rahatsız ediyordu. Kailerin aksine, onunkiler opak beyaz, gri halkalı ve ışıkla genişleyen ya da daralan siyah noktalarla çevrelenmiş mavi katmanlardan oluşuyordu. Bir insanda ilk kez bu tepkiye tanık olduğunda ensesindeki tüm tüyler diken diken olmuştu. Bu ve zıt renklerin, gözlerin yuvalarında hareket ettiğini görmeyi kolaylaştırması, onların vücut parçaları değil de ev sahiplerinin kafataslarının içinde parazit olarak yaşayan kendi başlarına varlıklar olduğu izlenimini veriyordu.

Korkmuş bir atın çılgınca göz devirmesini görmeye alışkın olsa da bir insanda görmeye alışkın değildi. Eğer parazit izlenimi onu bu kadar tiksindirmeseydi, insanların sürekli histerik bir dehşet içinde yaşadığını düşünürdü.

Kadın ince kollarını kavuşturdu. Tuhaf teni ile grotesk*

* Eskiçağ Roma yapıtlarında bulunan insan, hayvan ve çiçek figürlerinin gülünç bir biçimde birleştirilmesiyle ortaya çıkan abartılı süsleme tarzı. -e.n.

gözlerine rağmen, hoş bir vücuda ve simetrik yüz hatlarına sahipti. Brishen bu garip durumdan kurtulmak için sabırsızlanarak eğilmeye başladı.

“Kraliyet bahçeleri hakkında ne düşünüyorsunuz?”

Kadının sorduğu soru karşısında duraksadı. Hoş bir sesi vardı, düz ama tınısız değildi, kısıktı ama boğuk değildi. Brishen başını eğerek konuşmadan önce onu bir süre daha inceledi. Korkmuş tavşan bakışı değişmişti. Her ne kadar hâlâ insan yüzlerindeki daha ince duyguları doğru yorumlamakta zorlansa da şimdi onu korku yerine merakla izlediğini söyleyebilirdi.

Eğer ona Sangur’un cephaneliği hakkında ne düşündüğünü sormuş olsaydı kesinlikle daha etkili bir şekilde konuşabilirdi. Omuz silkerek, “Bitkiler, çiçekler ve ağaçlar var,” dedi. Duraklayıp kıza kapüşonunun derinliklerinde göremediği acı dolu bir gülümseme sundu. “Ve bolca güneş ışığı var.”

Kadın ona peşinden gelmesini işaret etti. Onu bir meşenin kalın dallarının gölgesine atılmış taş bir banka götürene kadar yanına adım atmadan önce tereddüt etti. Kadın oturarak aynısını yapmasını işaret etti.

İrkilme sırası şimdi Brishen’deydi. Pricid’de geçirdiği kısa süre boyunca, Gaurili ev sahipleri medeni, uzlaşmacı ve neredeyse yalvarırcasına kibar davranmışlardı. Asla arkadaş canlısı olmamışlardı. Bu kadının nazik tavrı onu şaşırtmıştı. Yanına oturduğunda parlak yaz güneşinden kurtulduğu için minnettardı.

Kadın yüzünü ona döndü. Parazit bakışları onun çizmeli ayaklarından dizlerinin üzerinde duran ellerine, kapüşonun

gölgelerinden ona baktığını bildiği gözlerine kadar her yerini inceliyordu. “Güneş ışığı gerçekten gözlerinizi rahatsız ediyor mu?”

Brishen gözlerini kırptırdı. Adını sormasını ya da kendi adını söylemesini beklemiş olsa da bunu yapmaması hoşuna gitmişti. Bu kısa anonimlik resmiyetten bir nebze olsun uzaklaşmasını sağlamıştı. O doğrudan kralın soyundan gelen bir prensti ve bu Gauri, Kai kraliyet ailesinden birinin yanına kaygısızca yaklaşmıştı. “Biz gecenin halkıyız. Karanlıkta daha iyi görürüz. Ay bizim güneşimizdir, onun ışığıyla yaşarız.”

“Yine de öğleden sonra bahçelerimizde yürüyorsunuz.”

Brishen kıkırdadı. “Başka hiçbir Kai’nin etrafta olmayacağının garantisıyla.”

Ciddi yüz hatları geniş bir gülümsemeye dönüştüğünde küçük bir atinkine benzeyen dişleri göründü. Dişleri, bir çift zavallı köpek dişi dışında bembeyaz ve kare şeklindeydi. Süt dişleri bile bunlardan daha keskin olan Kai bebekleri görmüştü. Sözlerine odaklanmaya çalıştı.

“Gauri’nin de öyle. Kraliyet ailesi şu anda misafirleriyle ve düğünle fazlasıyla meşgul.”

Kadının ‘düğün’ deyişi, tıpkı birinin ‘idam’ ya da ‘iş-kence seansı’ demesi gibiydi ki bu, Brishen’i kahkahalara boğdu. Aynı kelimeyi yakın zamanda kendisinin de aynı tonda söylediğinden hiç şüphesi yoktu.

Ona irkilmeden bakmakta zorlansa da alaycı mizahı çok hoşuna gitmişti. Şimdiye kadar çoğu Gaurilinin sadece tek heceli cümlelerle konuşup konuşmadığını merak etmişti. Ondan önce buraya gelen akrabalarının insanlar hakkında söyleyecek çok iyi şeyleri yoktu. Giyim tarzlarından ye-

mek tercihlerine kadar, onlara ait her şeyde kusur buluyorlardı. Brishen'in geliniyle ilgili hiçbir beklentisi olmasa da bu kadının sergilediği hoş tavırların küçük bir kısmına sahip olabileceğini umuyordu.

Derin bir nefes alarak, "Henüz katılmadığım daha yorucu bir devlet meselesi. Gauri ve Kailer, önce kimin diğerini yiyebileceğini merak ediyor," dedi.

Kadının kaşları kalktı. Dudakları dişlerinin üzerine kapanırken kibirli bir şekilde gülümseyerek onun önce yüzünü, sonra da ellerini işaret etti. "Bence Kailer dişleri ve pençeleriyle bu yarışta Gaurilere göre daha avantajlı durumda."

Brishen homurdandı. "Doğru fakat insanları akşam yemeği olarak pek de çekici bulmadığımızdan emin olabilirsiniz."

"O hâlde bunu öğrendiğim iyi oldu. Tadımın berbat olduğuna eminim." Bakışlarını indirerek elbisesinin ağır işlemeli ipeğini dizlerinin üzerinde düzeltti. Brishen onun nazik alaycılığında gerçek bir rahatlama duyduğuna yemin edebilirdi.

Kadın bakışlarını bir kez daha kaldırdığında Brishen irkildi. İğnemeleri severdi fakat bu gözler onu gerçekten rahatsız ediyordu. "Cevap vermek zorunda değilsiniz elbette fakat Kai prensinin karısından nefret edeceğini düşünüyor musunuz?"

Kadın, sorusuyla onu şaşkına çevirdi. Brishen kendini her zaman uyumlu bir adam olarak görmüştü. Ağabeyinin tahtın vârisi olmasını kıskanmamış, krallığına karşı görevini anlamış ve imparatorluklar arasındaki bitmek bilmeyen güç entrikalarında sadece bir piyon olduğu gerçeğinden

asla çekinmemişti. Müstakbel eşinin de bu konuda bir seçeneği olmadığını varsayıyordu. Görevleri gereği birbirlerine bağlıydılar.

“Sanırım prens bir gün Kai soylularından biriyle evlenip çocuk sahibi olmayı umuyordu. Bast-Haradi ile Gaur arasında bir savaş ve ticaret ittifakı kurmak adına bir insan kadınla görücü usulü evlilik yapacağını asla hayal etmemişti. Kendisine dayatılan koşullara öfkelenmiş olabilir fakat müstakbel eşine karşı herhangi bir kötü niyet besleyeceğini düşünmüyorum. Gelin de en az kendisi kadar bu işte bir piyon sonuçta.” Brishen kaşlarını çattı. “Tabii, gelin kötü huylu bir cadaloz ise işler değişir.”

Kadının kahkahası hoşuna gitmişti, sanki o anda gizli bir neşe daha bulmuş gibi gırtlaktan gelen bir kıkırdamaydı. Bir dirseğini bankın aralığına dayayıp yanağını avucunun içine aldı, bu sıradan duruşu rahatlığıyla dikkat çekiciydi. “Eminim annesi ona bir iki kez böyle seslenmiştir ancak o nazik biri olmak için çok çabalıyordur.” Kadın onu başka bir soruyla yere sermeden önce birbirlerine baktılar. “Beni çirkin buluyorsunuz, değil mi?”

Brishen savaş alanında iğrenç yaratıklarla gözünü kırpmadan yüzleşmiş, daha küçük iblislerin kâbuslarından doğan yaratıklara karşı savaşın tam ortasına atlamıştı. Bir kez bile korkudan kaçmaya yeltenmemişti. Şimdi ise, bacak kasları kaçma dürtüsüyle dalgalanıyordu. Kaçmak yerine dişlerini sıktı, en yeni müttefikleriyle bir savaş başlatmak için dua ederek dürüstçe cevap verdi.

“İğrençsiniz,” dedi. “Cadı gibi bir kadın...”

Bir kahkaha sesi daha onun sözlerine eşlik etti. Bris-

hen solgunlaştı, varsayımını bu kadar açıkça doğrulamasını hakaret olarak algılamadığı için rahatlamıştı. Henüz onun adını bile bilmiyordu fakat ondan hoşlanmıştı, onu incitmek istemezdi. Kızın koşarak kaçıp peşinden bir sürü kırgın akrabasını göndermeyi planlamadığından emin olduğunda aynı soruyu ona yöneltti.

“Peki ya siz?” dedi. “Beni yakışıklı bulmuyorsunuz, değil mi?”

Kadın omuz silkti. “Sadece ellerinizle gözlerinizi gördüm. Tek bildiğim, o kapüşonunun içinde bir güneş ruhunun yüzünü sakladığınız.”

Brishen bu fikirle alay etti. “Pek sayılmaz.” Hiçbir zaman bir kadın arkadaştan yoksun kalmamıştı ki halkı da onun gözde olduğunu düşünüyordu. Kesinlikle bir güneş ruhu kadar sefil bir şey değildi. Kapüşonunu omuzlarına kadar indirdi.

Kadının gözleri yuvarlaklaştı. Sert bir nefes alarak bir elini göğsüne götürdü. Yumuşakçalara benzeyen derisi çok daha çekici bir kül rengine döndü. Brishen soru sormak için elini kaldırına kadar ona sessizce baktı. “Ee?”

Kadın yavaşça nefes verdi. Kaşlarının arasındaki boşluk tek bir dikey çizgiye dönüşmüştü. “Çocukken yatağımın altından sürünerek çıksaydınız, sizi babamın gürzüyle öldürene kadar döverdim.”

Brishen bankta geriye doğru sallanarak kahkaha attı. Gülmesini bitirip gözlerindeki yaşları sildiğinde, kadın at dişli gülümsemesiyle ona bakıyordu. Boğazını temizledi. “Bu benim görünüşümün mü, yoksa sizin şiddete olan eğiliminizin bir kanıtı mı, bilmiyorum.”

“Birincisi. Beni ziyaret etseydiniz, evimdeki tüm aynaları kapatmak ya da kırık camların çoğunu değiştirmem gerekirdi. O dişlerle bir kurt sürüsünü bile utandırabilirsiniz.”

Dişlerini vahşi bir sırtışıla birbirine çarptığında kadın ondan uzaklaşmadı. “En azından dişlerimin hepsi yerinde, ki bunu Gauri’deki pek çok erkek veya kadın için söyleyemeyiz. Ayrıca kişnemek yerine uluyabilirmiş gibi görünmeyi tercih ederim.”

Kadının yüz hatları kasvetli bir hâl alana kadar gülme-ye devam ettiler. “Görünüşüm hakkında ne düşündüğünüz konusunda yalan söylemediğiniz için teşekkür ederim. Saçlarımı beyazlatacak bir yüzünüz olsa da dürüstlüğünüz oldukça çekici.”

Kız onu büyülemiş, kendine hayran bırakmıştı. Brishen onu daha yakından tanımak için boş vakti olmasını dilese de bunu yapacak vakti yoktu. Alacakaranlıkta hem insan hem de Kai gözlerinin birbirini net bir şekilde görebileceği ve gördükleri karşısında irkilecekleri bir zamanda evleniyordu.

Uzaktan gelen sesler yeşil çimlerin üzerinden geçerek meşenin gölgeli sığınağına ulaşıyordu. Kadın ayağa kalkıp ellerini eteklerindeki hayali kırıksıklıkların üzerinde gezdirdi. “Gitmek zorundayım. Beni arıyorlardır.”

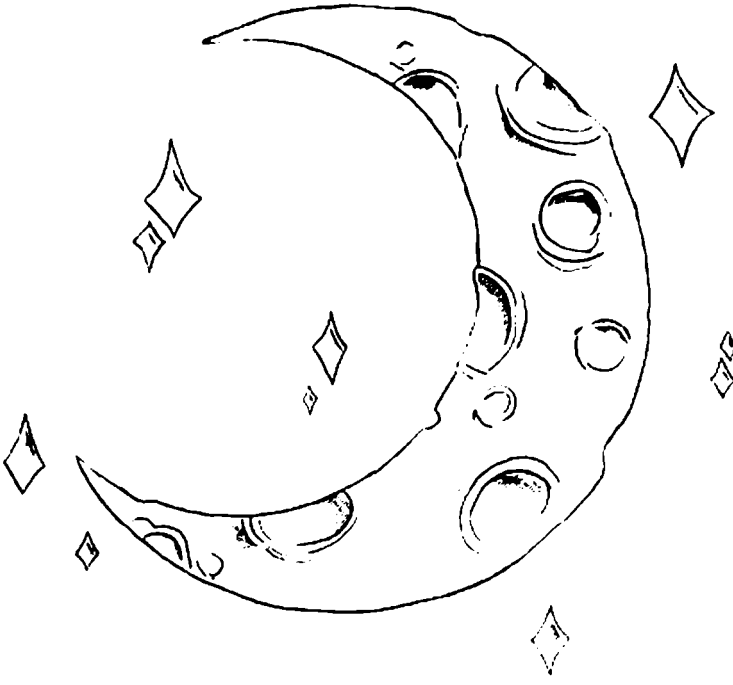
Brishen de ayağa kalkarak kadının elini tuttu; soğuk, sarkık bir tenle karşılaşmayı beklerken kadının sıcak tenine şaşırmıştı. Brishen kızın elini dudaklarına götürüp parmak eklemlerine öpücükler kondururken, kadın Brishen’in tutuşundan kurtulmaya çalışmadı. “Tesadüfi karşılaşmamızdan keyif aldım, hanımefendi,” dedi Brishen elini bırakıp eğilerek.

Kadın kısa bir reverans yapıp son bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Ben de öyle, efendim. Endişelerimi azalttınız. Tekrar görüşeceğiz.” Arkasını dönüp giderek yaklaşan seslere doğru aceleyle ilerledi.

Belki düğünde onu bir an olsun tekrar görebilirdi ancak ikinci kez konuşma şansı olmayacaktı. Brishen arkasından seslendi. “Adınız nedir?”

Kadının sesi sıcak bir esintiyle geri döndüğünde Brishen’in şüphelerini ve umudunu artırdı. “Ildiko. Adım Ildiko,” diye seslendi bir çitin arkasında kaybolmadan önce.

Brishen onun geçtiği patikaya baktı, silüeti artık görünmüyordu. Elbette şansı daha önce hiç bu kadar yaver gitmemişti. Onun Gaurili gelininin adı da Ildiko’ydu.

Bölüm Üç

“İyi bir gelin oldun, Ildiko. Krallığa ve ailemize karşı görevlerini layıkıyla yerine getireceksin.” Kraliçe Fantine, yeğeninin görünüşüne eleştirel bir gözle bakarken burnunu çekti. “Ayrıca bu görevin yatak odasını da kapsadığını unutma. Onun neredeyse bir *hobgoblin* olması önemli değil. Yeni kocanı reddederek bu ittifakı tehlikeye atamazsın.”

Ildiko çenesini sertçe sıktığında şakakları zonkladı. Teyzesi aynı öğüdü o kadar çok tekrarlamıştı ki Ildiko bunu uykusunda bile ezbere söyleyebilirdi. Eğer bunu bir kez daha söylerse Fantine kendini Ildiko’nun boncuklu terliklerinden birini ağız dolusu çiğnerken bulacaktı.

Kabul odasının kapısına hafifçe vurulması kraliçenin dikkatini ondan uzaklaştırdı. “Girin,” diye seslendi.

Kapı aralandığında içeriye gözleri fal taşı gibi açılmış bir saray hizmetkârı girdi. Ildiko’ya sanki bir düzine limo-

nu bütün olarak yemiş gibi görünmüştü. Fantine'in önünde reverans yaptı.

"Majesteleri, Ekselansları Bast-Haradisli Brishen Khas-khem, Leydi Ildiko'yla konuşmak istiyor," deyip durakladı. "Yalnız."

Ildiko'nun sıkıntısı endişeye dönüştü. Titremelerini gizlemek için parmaklarını birbirine geçirerek yüzünü tamamen kapıya döndü. Yanındaki Fantine öfkeyle kıpırdandı.

"Olmaz. Bu tüm gelenek ve görenekleri ihlal eder. Evlilik resmen ilan edildikten sonra onunla konuşabilir. Zaten düğüne yarım saatten az kaldı. Bekleyebilir."

Sivri tırnaklı gri bir el, saray hizmetkârının omzunun üzerinden kıvrıldı. Adam çığlık atarak yana sıçradığında pelerinli figürün açıklıktan içeri girmesi için yer açmış oldu. Kraliçe ile hizmetkârlar tek vücut hâlinde nefeslerini tuttular. Kai prensi onun önünde saygıyla eğilirken, Fantine dışında herkes reverans yaptı.

"Majesteleri, hoşgörünüze sığınıyorum. Gelinimle özel bir an rica ediyorum, lütfen."

Ildiko reverans yaparken yalpaladı. Bu ses! Bu sesi tanıyordu.

Pelerini bahçede giydiğinden farklıydı; hâlâ siyahla gri-nin yumuşak tonlarındaydı ama cömertçe işlenmiş, günlük giyimden çok törensel kullanım için kesilmişti. Canlı güllerin arasında bir gölge gibiydi. Burada, batı güneşinin kızgın ışığıyla arkadan aydınlatılmış kabul odasında, ayırt edici özelliği olmayan bir silüetti.

Ildiko, Fantine'in yanında sessiz ve kayıtsız duruyordu. Kraliçe kaşlarını çattığında ifadesi, yüzündeki soluk mak-

yaja kıvrımlı çizgiler katıyordu. “Prens olun ya da olmayın, bu uygunsuz bir davranış, efendim. Bekleyemez mi?”

Ildiko teyzesine şaşkın bir bakış attı. Fantine’in, Kai prensine hemen gitmesini emretmemesi çok şey anlatıyordu. Yeğenine görevi ve bu ittifakın önemi hakkında ölümüne öğütler veriyor olabilirdi fakat ikiyüzlü değildi. Bunu tehlikeye atmayacaktı ki sorusuyla Brishen’e alışılmadık bir hoşgörü göstermişti.

Prens açıkça üstünlüğü elinde tuttuğunu biliyordu. “Hayır, Majesteleri, bekleyemez. Leydi Hazretleri’nin zamanının sadece küçük bir kısmını istiyorum.”

Fantine, “Kendi düğününe geç kalacaksınız,” diye uyardı.

“Sizi temin ederim, kalmayacağız.” Brishen son derece kibar ve kararlı bir şekilde konuşmaya devam ediyordu.

Kraliçenin gözleri kısıılırken mesajı yorumlamakta zorlanmayan Ildiko’ya uyarıcı bir bakış attı. *Ağzından çıkanlara dikkat et.* Ildiko başıyla onayladı. Fantine, arkasında piyade gibi sıralanan hizmetçilere işaret etti. “Sadece on beş dakikanız var.”

Ağırbaşlı bir kızgınlık dalgasıyla odadan dışarı çıktı. En son sıradaki hizmetçi arkasını dönerek Ildiko’ya acı bir bakış atıp kapıyı ardından kapattı.

Onlar gider gitmez Ildiko gülümsemeye başladı. “Sensin.” Sesindeki rahatlamayı gizleme zahmetine girmemişti.

Prens aralarındaki mesafeyi kapatıp kapüşonunu geri çekti. Bir kez daha yuvalarına gömülmüş lamba sarısı gözlerini, arduvaz tonlarında keskin yüz hatlarını ve ondan kaçma dürtüsüne karşı dizlerini sıkmasına neden olan dış-

lek gülümsemesini sergiledi. Brishen eline uzandığında Ildiko tereddüt etmeden avucunu onunkine koydu, hâlâ adamın teninin beklenmedik sıcaklığına şaşırıyordu. Gözlerini kapatsa, onun dokunuşunun Gaurili bir talibinin dokunuşu gibi olduğunu kolaylıkla hayal edebilirdi. Brishen, dudaklarını ikinci kez hafifçe kızın parmak eklemlerine değdirip elini bıraktı.

“Hayal kırıklığına mı uğradın?” Bu parlak bakış, bir güneş ışığı huzmesi pencereden sızıp profiline bakarken sert bir bakış dışında hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Ildiko onu mumların yumuşak bir ışıkla aydınlatığı odanın daha loş bir bölümüne götürdü. “Rahatladım, hayal kırıklığına uğramadım.” Bardakların ve bir sürahi şarabın bulunduğu yakındaki masayı işaret ederek, “Sana bir içki ikram edebilir miyim?” diye sordu.

Brishen başını salladığında uzun siyah saçlarına örülmüş küçük örgüler hareketleriyle birlikte sallanıyordu. Pelerinini omuzlarından silkerek sırtından aşağıya doğru sarkıttı. Bu hareket paslı, kahverengi ipek katmanları üzerinde mavimsi plakadan oluşan tören zırhını ortaya çıkarırdı. Kınındaki kılıcı kalçasında asılıydı. Kalede misafir olan akrabaları gibi o da uzun boylu ve kıvraktı, her hareketi zarafet ile tutumluluk içindeydi.

Ildiko başını yana eğdi. “Buraya gelmeden önce ben olduğumu biliyordun, değil mi? Peki ama nasıl?”

Brishen kaşlarını kaldırdı. “Sorduğumda bana adını söyledin. Hatırladın mı?”

“Burada yaşayan birkaç Ildiko var. Yeterince yaygın bir isim. Kolaylıkla hizmetçilerden biri olabilirdim.”

Brishen kıkırdayarak onu işaret etti. “Bu güzel elbisenin

içinde mi? Pek sanmam.” Dişlerini göstererek gülümsediğinde Ildiko bu kez dizlerini sıkmadı. “Sadece biliyordum. Buna içgüdü diyebilirsin.” Bir tırnak sesiyle parmaklarını şaklattı. “Ya da Kai büyüü. Hepimiz bunun bir dokunuşuyla doğarız, bilirsin.”

Başını iki yana salladı, kendi kaygısızlığı yerini endişeye bıraktı. “Hayır, bilmiyorum. Evlendiğimizde benim halkım olacak kişiler hakkında çok az şey biliyorum.”

Adam bir süre sessiz bir şekilde ona baktı. *Baykuş gözleri*, diye düşündü Ildiko. O ve halkı, gece avcılarının gözlerine sahipti fakat gözbebekleri yoktu, sadece onu av olan bir fare gibi büyüleyen parlak bir ışıltı vardı.

“Öğreteceğim,” dedi.

Kız gözlerini kırıştırdı, adamın cevabıyla sersemlemiş, hakkında konuştukları konuyu tamamen unutmuştu. “Bana ne öğreteceksin?”

Ağzının her iki yanındaki çapraz oyuklarla vurgulanan gamzelere sahip ince dudakları vardı. Gülümsediği zamanlar dışında, ki şu anda gülümsüyordu, ona acımasız bir görünüm veriyordu. “Kailer hakkında. Öğrenmek istersen sana öğretirim. Benim öğretmem, bizim hakkımızda yanlış bir şekilde yazılmış herhangi bir Gauri kitabından çok daha faydalı olur.”

İçini umut ateşiyle birlikte bir rahatlama dalgası kapladı. Damadı Gauri değildi; insan bile değildi. Yine de cana yakın, nazik biriydi. Onun görünüşünün korkunç, dürüstlüğüne çekici olduğunu belirtmişti. Ildiko hâlâ her iki görüşünün de arkasındaydı. Çok daha kötüsü de olabilirdi. Birkaç Gauri kadını yakışıklı yüzleri ve korkunç ruhları olan insan erkeklerle evlenme talihsizliğine uğramıştı.

“Çok cömertsin. Teklifini kabul etme niyetindeyim,” dedi. Onun ziyaretiyle ilgili merakı devam ediyordu. “Seni amacından saptırdım. Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?”

Brishen ellerini arkasında kavuşturduğunda Ildiko, onun rahatsız edici bir konuya yaklaşmak için kendini hazırladığı izlenimine kapıldı. “Sorum hassas bir soru ve açık sözlülüğümle hakaret etmek istemem. Evliliği tamamına erdirmek üzerine düşündün mü?”

Ildiko’nun midesi kaburgalarına doğru dalgalandı. Utancından kızarmamak için kendini zor tutarken bunu gözlerini küçümseyici bir şekilde devirerek gizlemeye çalıştı. Brishen hızlı bir adım geri çekildiğinde Ildiko, “*Herkes* bunu düşünüyor,” dedi. “Tüm iyi niyetli tavsiyelerden, koluma yapılan sempatik okşamalardan, arkama yaslanıp krala ve ülkeye karşı görevlerimi düşünmek için kullanabileceğim çeşitli hileler için yapılan önerilerden kaçmam imkânsız.” Ona alaycı bir şekilde gülümsedi. “En popüler tavsiye, odayı gözümün önünde de olsa kendi elimi veya seninkini, göremeyeceğim kadar karartmak.”

Brishen’in kahkahası tüm odada yankılandı. Ardından neşesini bastırıp geniş bir sırıtış ve parlayan gözlerle yetindi. “Bana da benzer bir şey söylendi. Tek fark, bana öğlen vakti neredeyse kör olacağım bir zamanda yapmamızın söylenmesi.”

Ildiko kendi kahkahasını elinin arkasına gizledi. “Kanatlı Tanrı Bursin bizi bu kadar yardımcı rehberlikten kurtarsın.”

Kahkahalar solsa da gülümsemeleri kaldı. Brishen’in yüzü ciddileşti. “Peki, sen ne istiyorsun, Ildiko?”

Ildiko'nun hayatı boyunca hiç duymayacağını düşündüğü bir soru sormuştu. Hiç kimse ona ne istediğini sormamıştı, sadece ne yapması ve ne söylemesi gerektiğini söylemişlerdi.

Bir an için sessiz kaldı. O düşüncelerini toparlarken adam sabırla bekledi. "Dürüst olabilir miyim, Majesteleri?"

Adam homurdandı. "Baş başayken bana Brishen de. Yeterince uygun bir isim."

"Güzel bir isim. Gerçekten de bir yağmur fırtınası sırasında mı doğdun?" Bir fırtına kadar değişken ya da şiddetli görünmese de ismi ona yakışıyordu. Ildiko, onun kolay doğasının çelik kadar güçlü bir karakteri gizlediğinden şüpheleniyordu.

Brishen başını salladı. "Konuyu saptırıyorsun, Ildiko. İlk soruna cevap vermem gerekirse, evet. Dürüst olmanı istemekle kalmıyorum, aynı zamanda bunu talep ediyorum." Omuz silkti. "Ayrıca birbirimizle konuşurken dikkatli olmak için biraz geç, değil mi? Ben sana çirkin olduğunu söyledim, sen de benim görünüşüm hakkındaki fikrini kafatası kırmaya layık olduğunu söyleyerek ifade ettin. Bu noktada birbirimizin kibrini rencide edeceğimizden şüpheliyim. Ne düşündüğünü söyle."

Ildiko onun anlayabileceğini umarak konuşmaya başladı. "Senden hoşlanıyorum, Brishen ama yatağa girme konusunda acele etmememiz mümkün mü? Gerçekten gerekli bile değil. Senin çocuğunu doğuramam ve bana Kai kraliyet soyunun güvende olduğu söylendi. Kaç yeğenin var?" Ellerini birbirine öyle sıkı kenetlemişti ki tırnakları bembeyaz olmuştu.

“Bir sürü, son bilgilerime göre altı.” Brishen eğildi. “Bu konuda hemfikiriz, hanımefendi.”

Ildiko görgü, asalet ve tüm çekingenliği bir kenara bırakarak kollarını Brishen’in boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldı. Brishen’in kaskatı kesilmesini umursamadan, “Teşekkür ederim!” diyerek yanağına hızlıca bir öpücük kondurduktan sonra Brishen kendini kurtaramadan ya da onu kendine çekemedi uzaklaştı.

Brishen başını eğerek gülümsedi. “Doğrusunu söylemek gerekirse asıl benim sana teşekkür etmem gerekiyor.”

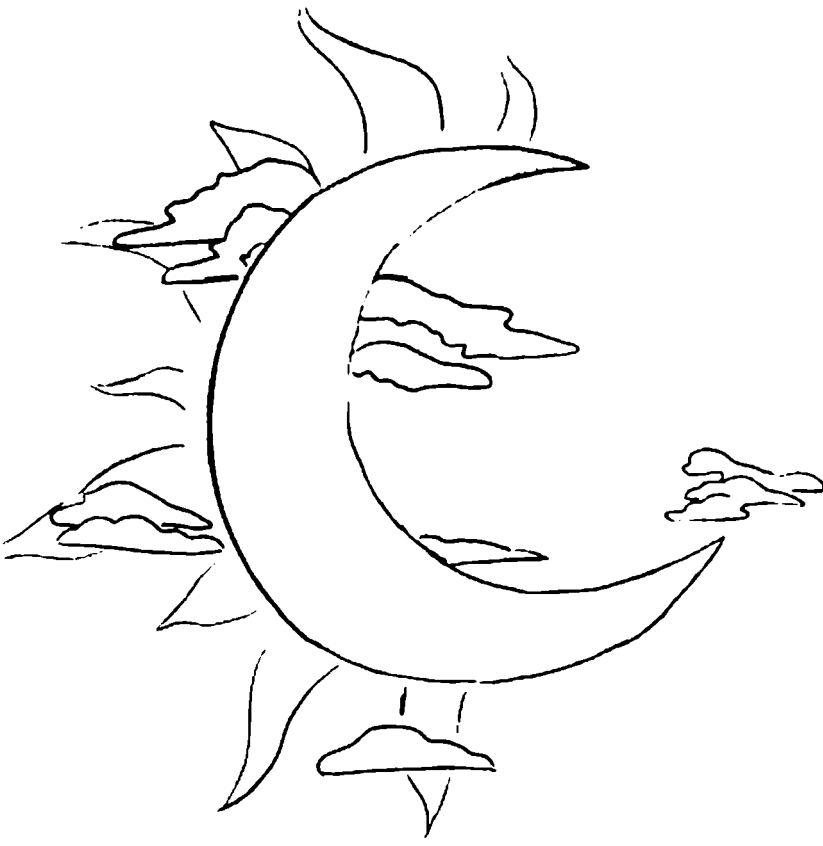
Ildiko gülümsemesine karşılık verdikten sonra omzunun üzerinden gözlerini diktiği noktaya baktı. Arkasını döndüğünde güneşin son ışıkları altında duran boy aynasını fark etti. Brishen yanına geldiğinde aynadaki yansımalarına baktılar. Kızıl saçlı Gauri kadınıyla parlayan gözlere sahip olan Kai prensi.

Brishen gözlerini aynadaki yansımalarından ayırmadan konuşmaya başladı. “Bu işin üstesinden geleceğiz, Gaurlu Ildiko.”

Ildiko omzuna dokunarak, “Sana inanıyorum, Bast-Haradisli Brishen,” dedi.

Kapı çaldığında vakitlerinin dolduğunu anladılar. Brishen kolunu Ildiko’ya uzatarak, “Evlenmeye hazır mısınız, hanımefendi?” diye sordu.

Ildiko elini ona uzatılan kolun üzerine koydu. “Sırtıtmamaya çalışın, Majesteleri. Kalabalıktaki çocukları korkutacaksınız.”

Bölüm Dört

Brishen eyerinin üzerinde oturan yeni karısına bakarak gülümsedi. İki düzine Kai'den oluşan bir grupla Bast-Haradis'in doğu sınırlarına, Haradis'in başkentine doğru yola çıktılar. Tepelerinde bulutlar tarafından çevrilmiş yarım ay parlıyordu. Ildiko'nun kızıl saçları ay ışığında gri renkte parlıyor, uykusuzluğu yüzüne yansıyor.

Brishen, yolculuk boyunca uyuyup dinlenebilmesi için onu içinde yatak ve erzak bulunan bir arabaya bindirmeye çalışsa da Ildiko bunu kesin bir dille reddetmişti. "Artık karın olduğuma göre bir an önce uyum sağlamam gerekiyor." Cümlesini peş peşe gelen üç esnemeyle noktalamıştı.

Brishen Ildiko'nun şafağa kadar dayanamayacağından emindi ama yine de bir at hazırlattı. Kendisi, karısı ve arkadaşları düğün ziyafetinden hemen sonra yola çıkmışlardı.

Brishen'in hayatı boyunca katıldığı düğünlerin arasın-

da en gülünç olanı kendi düşünüydü. Törenin tek amacı birlikteliği şahitler huzurunda ilan etmektir. Kalabalığın tepkisine bakıldığında bu bir savaş ilanı olarak da kabul edilebilirdi. İki taraf da elleri kılıçlarında bekliyor, gözlerini çiçeklerle donatılmış koridorun diğer tarafında oturan konuklardan ayırmıyordu. Akrabaları Gauri saray savaşçılarından bire yirmi oranında üstün bir sayıdaydı. Sayılarından da anlaşılacağı üzere olası bir kavga kısa sürer ve kanlı biterdi.

Gauri'nin bu ittifaka önem verdiği, Kai'nin de coşkuya karşılık verdiği düşünülürse, Ildiko'yla evlenmesine verilen tepkilerin, birbirlerini neredeyse hiç tanımayan ve kendi soylarından birini nefret ettikleri halktan biriyle görmeye tahammül edememelerinden kaynaklandığını düşünüyordu.

Gözlerindeki ifadeyi anlamakta zorlansa da alnındaki çizgilerin sebebini biliyordu. Ildiko yüzüne baktığında irkilmedi. "Tanrı aşkına, Brishen. Bu geceyi kan dökülmeden atlatamayız."

Ildiko haklıydı. Brishen gerginliği engellemenin yollarını arıyordu. Gauri piskoposları birlikteliklerinin kutsanmış ve nihai olduğunu ilan ettiğinde havadaki gerginliğin arttığı hissedilebiliyordu. Brishen, Ildiko'nun ellerini tutarak eğilip yanağına kısa bir öpücük kondurdu. Yumuşakçaya benzeyen pembemsi bir teni olsa da sıcacık ve güzel kokuluydu. Bir adım uzaklaşarak gülümsedi.

Ildiko aniden korkudan titreyerek, "Kurt," dedi fısıldayarak.

Aynı sakinlikle, "At," diye cevap verdi Brishen.

Ildiko engel olmaya çalışsa da en sonunda kahkahalara boğuldu. Bu sihirli bir sestti. Tüm büyülerden daha güçlü, Gaurilerin göz devirmesinden daha şaşırtıcıydı. İlerleyen saatlerde hem gelin tarafı hem de damat tarafı rahatlamışa benziyordu. Eller kılıçların kabzalarından düşmüş, sert omuzlar gevşemiş ve neredeyse herkes yeni evli çifte sanki delirmiş gibi bakmıştı.

Brishen kollarını etrafına sararak, “Aferin, prenses,” diye fısıldadı kulağına. “Aferin.”

Gelinle damat arasındaki anlaşmaya rağmen havada hâlâ bariz bir gerginlik vardı. Brishen etkinlikteki ziyafeti hatırladığında ürperdi.

O ana kadar Brishen ve Kai arkadaşları, annesinin yanlarında götürmeleri için ısrar ettiği Kai aşçısının hazırladığı yemekleri yemişlerdi. Gauri kraliyet ailesi, Kai aşçısının halkının damak tadına hitap eden yemekleri hazırlayabilmesi için geniş mutfaklarının bir bölümünü gönüllü olarak kullanıma sunmuştu. Brishen, Gauri yemeğinin kokusunu alıp kusmasına ramak kalana kadar tüm bunların gösteriştten ibaret olduğunu düşünmüştü. Kuzeni Anhuset, Brishen’e yaklaşıarak, “Sana söylemiştim,” dedi kendini beğenmiş bir sesle.

Ne kadar da haklıydı. Ziyafet boyunca Ildiko’nun yanında oturmuş, çiftin mutluluğu için samimiyetsizce kaldırılan kadehleri izlemişti. En azından şarapla bira lezzetliydi. Yemeklerse bambaşka bir konuydu.

Düğünden önce akrabalarının isyan çıkarmasından ve olası bir soykırımdan korkmuştu. Emrindekileri bir odada toplayarak ani bir toplantı yaptı.

“Ev sahiplerimize iyi davranmalıyız. Düğünden sonra verilecek olan yemekte onların hazırladığı yemekleri yiyeceğiz.”

Kailer bu fıkirden pek hoşlanmadıklarını belli etmişlerdi. Anhuset’in dudağı tiksintiyle kıvrıldı. “Bu insanların yediği yemekleri gördünüz mü? Çöp değilse bile hazırlama şekilleri onu çöpe dönüştürüyor. Ben olsam bu yemekleri açlıktan ölmek üzere olan birine bile vermezdim.”

Brishen yerinden kıpırdamadı. “Siz benim gelmemi beklerken omurganızı mı kaybettiniz?” diye bağırdı. Bu cümle herkesin susmasına neden oldu. “Bu sadece bir yemek. Savaş eğitimi almış ve savaşta kendinizi göstermiş Kai savaşçıları olarak bir kâse çorba içip gülümseyebilirsiniz.”

“İlk defa bir Gauri soylusuna gülümsediğimde korkudan altına işemişti.” Anhuset’in yorumundan sonra kahkalar patladı. Başını Brishen’e doğru eğerek, “Siz bizim lordumuz ve prensimizsiniz. Ne emrederseniz onu uygulayacağız.”

Brishen’in bakışlarını üzerinde hissediyordu. Saygı kisvesine bürünmüş gizli bir meydan okumaydı. Emirlerini yerine getirmek zorundaydılar. Bu da yemekleri ilk olarak Brishen’in yemesi gerektiği anlamına geliyordu. Liderleri olarak bu kaçınılmazdı. Bir lider olarak her zaman örnek olmak zorundaydı, beklentilerini asla boşa çıkarmazdı.

Hizmetkârlardan biri dumanı üstünde bir tabak kahve-rengi balçığı, yanında da donmuş ve küçük bir at bokunu andıran bir şeyle birlikte servis ettiğinde bu fıkirden içten içe pişman oldu. İldiko yüksek masada onun yanına oturuyordu, kulağına fısıldamak için yaklaştı.

“Bu Kral’ın yetiştirdiği sığırlardan yapılan bir güveç,” dedi. Ardından tabaktaki kahverengi şeyi işaret ederek. “Bu da patates. İzle.”

Ildiko kendi patatesini uzunlamasına bölerek iki eşit parçaya ayırdığında Brishen’in burnuna dolan koku ona çamuru hatırlattı. Çatalını kullanarak patatesin içini boşaltıp parlak bir lapa hâline getirdi. Az önce pişmiş dev bir larvanın acımasızca parçalanışına tanık olduğuna emindi. Brishen boğuk bir ses çıkararak çatalı ağzına götürdüğünde sandalyesinin kollarını kavradı.

Alt masalardaki akrabaları, onu dikkatle izleyerek kendi fermanını uygulamasını beklerken tabaklarına el sürmüyorlardı. Birkaç sığ nefesin ardından Ildiko’nun yaptıklarını tekrarladı. Larvaya benzettiği patatesi ikiye bölerek lapa hâline getirdikten sonra tereddütlü bir ısırik aldı.

Tanecikli, yumuşak ve tatsız şey damağına yapıştığında ağzında büyüyerek midesini kaldırdı. Ildiko bir kez daha kulağına eğilerek fısıldamaya başladı.

“Brishen, eğer bunu tükürürsen isyan çıkar.”

Dudaklarını birbirine bastırarak yutkundu. Dünyada dilini kaplayan bu iğrenç tadı yok etmeye yetecek kadar şarap ya da bira yoktu, yine de hizmetkârlara daha fazlasını getirmelerini emretmeden önce Ildiko’nun kadehiyle kendi kadehini hızlıca bitirdi. Kailerin onu izlemeye devam ettiğini gördüğünde, her birine ayrı ayrı bakarak çatallarını alıp yemeğe başlamalarını emredercesine baktı.

Verdikleri tepkiler kendi hislerinin bir yansımasıydı. Önümüzdeki iki hafta boyunca tek gözü açık ve eli bir hancere sarılı olarak uyumak zorunda kalacaktı, yoksa intikam

almak için sırtına saplanmış bir hançer bulacaktı. Dikkatini tekrar kolunu çekiştiren Ildiko'ya verdi.

“Üzgünüm, Brishen. Gerçekten o kadar mı kötü?” Kadının sesindeki sempatiyi duyduğunda onu rahatlatmak için elini okşadı. Kötü kelimesi hafif kalsa da başını sallayarak dişlerini sıktı ve yalan söylemeye karar verdi. “Hayır. Daha kötülerine de denk geldim.”

Önlerindeki üç işkence dolu saat boyunca söylediği bu sözlerin pişmanlığını yaşayacaktı. Güveç de en az patates kadar iğrençti ama sonraki yemeklerle kıyaslandığında hiçbir, mükemmel yılan balıklarının yeşilliklerle süslenmiş jelatinimsi bir kalıp içinde mahvolmasına ya da bazı karışımlarla kızartılmış Afrika tavuğunun iğrençliğine benzemiyordu. Tüm bunlar, kraliyet aşçısının bir aşçı değil de ölülerin kemiklerini öğütüp biberle harmanlayan bir büyücü olduğunu düşündürüyordu. Peynir tabağı neredeyse kusmasına neden oluyordu ve Ildiko'ya yeşilimsi mavi benekli olanların aslında fermente olmuş ceset parçaları olup olmadığını iki kez sormak zorunda kalmıştı. Ildiko, ona bu peynirin nasıl yapıldığını anlattığında, onun yerine fermente ceset parçalarını tercih ettiğini fark etti.

Zorlanmasına rağmen her şeyin tadına baktı. Her lokmasını büyük bir yudum şarapla yuttu. Akrabaları, Anhuset'in söz verdiği gibi yaptılar ve tabaklarını boşaltarak Brishen'e kadehlerinin arkasından dik bakışlar attılar.

Kral Sangur ziyafetin bittiğini ilan edip son kadehini kaldırdığında, onları dinleyen tüm tanrılara ettiği hararetli dualar karşılık buldu. Ziyafetten sonra hiç dans edilmedi. Normal şartlarda Brishen hayal kırıklığına uğradı çünkü

Kailer dans etmeye bayılırdı. Her kutlamada saatlerce dans edilir, konuklar bitap düşene kadar eğlence devam ederdi.

Geriye kalan tek görevinin çiçeği burnunda karısını yeni evli çift için hazırlanan yatak odalarına götürmek olduğu için minnettardı. Bulanana midesi, Kai arkadaşlarının ondan nefret ettiği kadar Brishen'den nefret ediyordu.

Gauri hizmetkârları gelinliğini çıkarmasına yardım etmek için beklerken Ildiko Brishen'in elini sıktı. Onlara el sallayıp Brishen'e dönerek, "Pricid'de daha fazla kalmamızı gerektiren bir sebep yok, Brishen. Bu gece yola çıkmak istersen buna karşı gelmem," dedi.

Yüce gönüllü çirkin karısı, açıkça düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi görünüyordu. Elleriyle yüzünü iki taraftan kavrayarak alnından öptü. "Emin misin, Ildiko? Ailene veda etmek istemiyor musun?"

Kolunu çekiştiren karısının dudaklarının aşağı doğru kıvrıldığını fark etti. Üzüntü. Geçmişte kalmış bir üzüntü. Brishen, karısı onun düşüncelerini nasıl okuyorsa o da karısının yüz ifadelerini okumayı öğreniyordu.

"Aileme mezarları başında dua ederek veda ettim. Burada kalmam için herhangi bir neden yok."

Konuşmaları bittiğinde çoktan hizmetkârlar tarafından hazırlanmış eşyaların toplanması ve Haradis'e kadar kendilerine eşlik edecek arabaya yüklenmesini emretmek üzere Ildiko'nun yanından ayrıldı. Kaileri küçük bir avluda toplanmış, aralarında şarap sürahilerini paylaşırken buldu.

Girişte birlikte ayağa kalkarak selam verdiler. Anhuset, Brishen'in yanına yaklaştı.

"Senden nefret ediyorum," dedi.

Omuz silkti. “Bu gerçekle yaşayabilirim.”

“Senin için yemek zorunda kaldığımız o iğrenç yemek-ten sonra bu konuda inatlaşmamızı istemezsin, kuzen.”

Brishen gülümsemesine engel olmaya çalıştı. Anhuset ona kardeşinden daha yakındı. O, aynı zamanda teğmeni ve birliğinin ikinci komutanıydı. Savaşta çok güçlü ve Brishen’e son derece sadık olan kadının tehditleri boştu. Yine de temkinli davranmaya özen gösterdi. Damarına basıldığında savaşmaktan çekinmezdi.

“Eşim gitmek istiyor,” dedi.

Brishen, avludaki kalabalığı ve taze Düşes’i kutlamak adına kalkan kadehleri gördüğünde dehşete kapıldı. Ildiko, Kai ailesiyle ilk zaferini kazanmıştı ama buna şahit olmak için burada bile değildi.

Hava aydınlanmaya başladığında atları yüklenmiş, eyerlenmiş ve yola koyulmuşlardı. Brishen normalde birliğinin başında at sürerdi ama bu yolculuk farklıydı. Yanlarında Ildiko’nun çeyiz arabası olduğu için haydutların bölgesinden geçen ana yolu geçmeleri gerekecekti. Brishen’in ilk görevi karısını korumaktı, bu yüzden etrafı iki düzine silahlı Kai ile çevriliyken karısının yanında at sürüyordu. Kendisi de zırhlıydı ve silahlarla donatılmıştı. Ildiko, ona Anhuset’in göğüs zırhlarından birini takmasına yardım ederken hiç itiraz etmemişti.

“Bu yolculuk, çok mu tehlikeli?” diye soran Ildiko, du-dağını çiğneyerek gövdesini kaplayan zırhı inceledi.

Brishen rahat olduğundan emin olmak için tokaları ayarlayıp omuzlarındaki dikişleri kontrol etti. “Bazen. Burası kervanların yoğun olarak geçtiği bir ticaret yolu.”

Hizmetçilerinin daha önce kenara koyduğu seyahat perlinini ona uzatarak, “Endişelenme, Ildiko. Bize saldırırken iki kere düşüneceklerinden eminim. Biz dilenci değiliz ve ağır silahlarımız var. Kai’nin dövüş yetenekleri herkes tarafından bilinir.”

Zırhın içinde farklı davranıyor, onun akrabalarının yanında utangaç bir ruh hâline bürünüyordu. Ildiko yanlarına yaklaştığında gözlerini kaçırmış olsalar da onu tebrik ettikten sonra sadakat selamı verdiler.

Vagon tekerleklerinin gıcirtısına ve at toynaklarının şakırtısına baykuş sesleri ve ticaret yolunun her iki tarafını çevreleyen ormanda avlanan hayvanların sesleri eşlik ediyordu. Ildiko’nun gözleri kapanmış, eyerinde sallanarak Brishen’e doğru kaymaya başlıyordu. Brishen atını onun kine yaklaştırdı.

“Ildiko, uyan.”

Gözlerini açtı, sürekli değişen göz bebekleri mavi irisleri yutacak kadar genişledi. “Sabah mı oldu?” diye sordu uyku sersemi sesiyle.

Brishen eyerin üzerinde biraz daha geriye kayarak kollarını Ildiko’ya dolayıp onu eyerinden kaydırıp ve önüne oturttu. “Henüz sabah olmadı ama atından düşmek üzere sin. Eğer vagonda uyumak istemiyorsan yola benimle devam edebilirsin.”

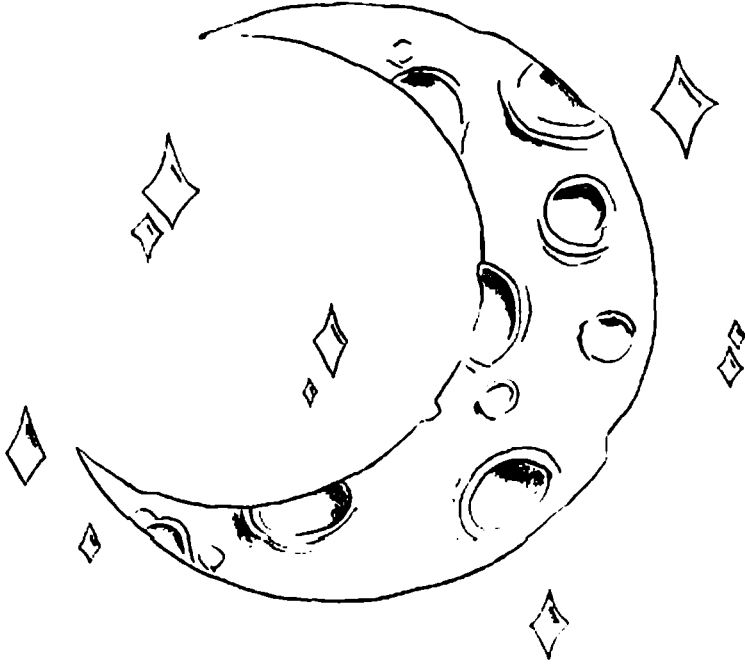
Ildiko onu başıyla sessizce onaylayarak kollarının arasına yerleşti. Metal zırh aralarında şingirdiyordu.

Kai prensi onu kendine doğru çektiğinde ilk defa sıcaklığını ve kokusunu hissetti. Onu hissetmek, daha önce kucakladığı Kai kadınlarından farklı hissettirmedi. Sıra dışı bir

renge sahip teni aynı derecede pürüzsüz, saçları aynı derecede yumuşaktı. O uyurken başını eğerek dikkatini dağıtan gözlerinden rahatsız olmadan profilini inceleyebiliyordu.

Düğün töreni boyunca Gauri sarayının soylularının bakışlarını Ildiko'ya diktiğini fark etmişti. Brishen onu güzel bulmasa da Gauri erkeklerinin onu beğendiği aşikârdı. Yine de onunla evlenmiş olmaktan pişman değildi. Ildiko eşsiz ve esprili bir kadındı, Brishen onunla birlikte olmaktan hoşlanıyordu. Bu umut verici bir başlangıçtı.

Brishen onu kendisine yaklaştırdı. Duyduğu sesle aniden eyerinde kaskatı kesildi. “Kalkanlar!” diye bağırarak uykusundan sıçrayan Ildiko'yu atın boynuna doğru itti.

Bölüm Beş

Yüzü atın yelesine gömülen İldiko, Brishen'in ağırlığıyla eyerin ön kısmına doğru çarparak ayıldı. Etrafındaki hava yoğun ve karanlıktı, Brishen'le birlikte kalkanın arkasına sığındığını fark etmesi birkaç saniye sürdü. Bir şeyin çekiç gibi bir sesle metale çarpma sesi duyuldu. Brishen diğer yana doğru sallanarak darbenin etkisini hafifletirken koluyla omzu İldiko'ya doğru eğildi.

Altındaki at ürküp zıplarken İldiko eyerin kulpunu kavradı. Kalkana bir çekiç darbesi daha indiğinde, aniden yere savrulan İldiko, aynı hızla etrafı Kai askerlerinden oluşan zırhlı bir duvar tarafından kuşatılınca nefesi kesildi. Zırhları donuk bir şekilde ışıltıyor, ölmekte olan ayın solan ışığında gözleri parlıyordu.

İldiko'nun bedeni bir el tarafından zemine doğru bastırılırken inledi. "Yerde kalın, Majesteleri!" diye emretti bir kadın.

Ormandan yükselen sesleri duyduğunda İldiko itiraz etmemesi gerektiğinin farkındaydı. Üzerlerine siyah kıymıklardan oluşan bir yaylın ateşi yağmadan önce gökyüzü aydınlandı. Çömelerek kollarıyla başını korurken, ormanda kalkana çarpan metal okların sesi yankılanıyordu.

Saldırı altındaydılar ve Kai koruyucularının barikatının arkasındaki alçak konumundan çok az şey görebiliyordu. Oldukları yerde sabitlenmişlerdi, kaçamıyorlar hatta ağaçlara sığınan düşmanlarla çatışmaya giremiyorlardı.

Çok geçmeden bu durum değişti. Ormanın derinliklerinde at toynaklarının sesi yankılanırken onlara savaş ve acı çığlıkları eklendi.

Durdukları yol kaosa dönüşmüştü. Pusuda bekleyen adamlar kardeşlerini desteklemek için gelen Kai süvarileri tarafından takip edilerek açık alana itildiler.

İldiko'nun etrafındaki kalkan çemberi aniden kırıldı. Sarsılarak ayağa kalktığı anda düğünde gördüğü Kai kadınlarından biriyle yüz yüze geldi. Brishen onu kuzeni Anhuset olarak tanıtmıştı. Anhuset'in sedefli gözleri doğrudan ona bakıyordu. "Beni takip edin, Majesteleri. Acele edin."

İldiko sesi ve otoritesine saygısızlık etmeyerek erzak arabasına ulaşana kadar kadını takip etti.

Anhuset onu aşağı çekerek, "Arabanın altına girin Majesteleri. Saklanın ve sakın hareket etmeyin," dedi.

İtiraz etmesine fırsat vermeden onu vagonun altına ittiğinde İldiko yüzüstü yere düşmüştü. Yatay hâle gelen görüş noktasından oradan oraya koşan ayakları gördü. Yakınında duran Kai kadınına kısa süre sonra üç yurttaşı daha katıldı.

İldiko düşmanlarla savaşan Kailerin arasında Brishen'i

aradı. Onu başka bir Kai savaşçısıyla sırt sırta savaşırken gördüğünde bir grup haydutla karşı karşıyaydılar. Brishen'in ortağı, kılıç ve kalkanla dövüşüyor ancak Brishen, hiçbir Gauri soylusunun yapmayacağı bir şekilde savaşıyordu.

Bir elinde küçük sakallı bir balta, diğerindeyse bir av bıçağı tutuyordu. Bıçağın kör tarafı ön koluna dayalı, keskin kenarıysa dışarı bakıyordu. Brishen bütün Kailer gibi hareket ediyordu, bir kedi kadar hızlı ve çevikti. Bıçağını saplıyor, baltasıyla kesip yarıyor, baltanın sakalını kullanarak rakibini yere seriyordu.

Ildiko hepsinin bu çatışmadan sağ çıkması için dua etti. Bir haydut dalgası muhafızlarının üzerine hücum ettiğinde Brishen bir anlığına gözden kayboldu. Anhuset ürkütücü bir savaş çılgılığıyla karşılık vererek arkadaşlarıyla birlikte saldırganların üzerine atıldı. Ildiko vagon tekerleklerinden birinin arkasına saklanarak parmaklıkların arasından baktı.

Yardım etmek istese de dövüş hakkında hiçbir bilgisi yoktu ve onu koruyacak olanlara şimdiden ayak bağı olduğunu hissediyordu. Kemerindeki keseye sıkıştırdığı yemek bıçağı dışında hiçbir silahı yoktu. Yapabileceği en iyi şey Anhuset'in talimatlarına harfiyen uymaktı: Gözden ve yoldan uzak durmak.

Kalbi deli gibi çarpıyor, korkunun acı tadını dilinde hissediyordu. Bir şey bileğini kavrayıp vagonun altından çekmeye başladığında nefesi kesildi. Ildiko parmaklıkları kavrayarak omzunun üzerinden arkasına baktı. Kirli, üstü başı perişan ve kana bulanmış bir haydudun eteklerine tırmanmaya çalıştığını görünce çılgılık attı.

Çenesine tekme atmayı başardığında haydut, Ildiko'ya ikinci kez saldırmadan önce uluyarak geri çekildi. Ildiko,

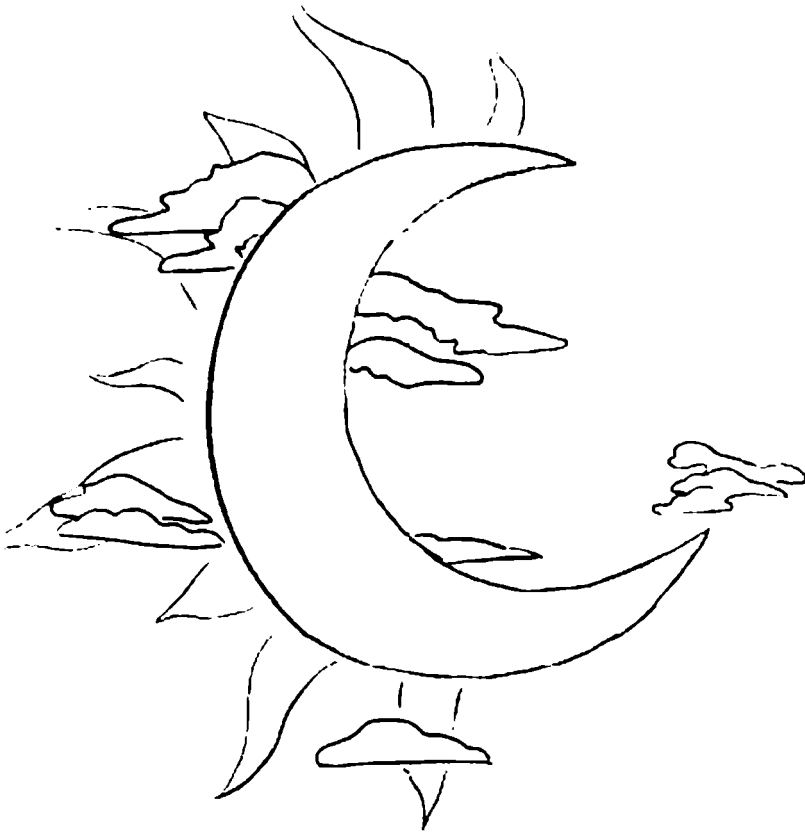
sırtüstü yatarak dirseklerinin yardımıyla açığa çıkan sığınanından kaçtı.

Tökezleyerek ayağa kalktığında kendini savaşın ortasında buldu. Kai koruyucuları, Ildiko'nun saklandığı yerin keşfedildiğinden habersiz şekilde düşmanla savaşmaya devam ediyordu. Eteklerini kaldırıp kaçmaya hazırlandığında hangi yöne gitmesi gerektiğini bilmiyordu. Ona saldıran haydut, elindeki bıçağı sallayarak ve dehşet verici bir ölüm vaat eden bakışlarıyla arabanın etrafından dolanıp ona yaklaştığında, kararını vermiş oldu.

Ildiko topuğunun üzerinde dönerek ters yöne doğru kaçmaya hazırlansa da buna fırsat bulamadı. Ormandaki esinti yüzünün yan tarafına çarparak saçlarını dalgalandırdı. Arkasından gelen çatırtıyla bakışlarını çevirdiğinde, peşinden gelen haydudun dizlerinin üzerine çöktüğünü ve alnının derinliklerinde saplı bir baltanın olduğunu gördü. Gözleri fal taşı gibi açılmış, ölümün onu bu kadar ani bulduğuna inanamıyormuş gibiydi. Haydut, geriye doğru düşerek toprakta hareketsiz bir şekilde yattı.

Ildiko arkasını döndüğünde Brishen'in ona doğru koştuğunu gördü. Onu tek koluyla belinden kavrayarak kaldıran Brishen, güvenli bir yere doğru koşarken adımlarını hiç yavaşlatmadı.

“Senin için planladığım düğün hediyesi bu değildi, karıcığım,” dedi kısık bir sesle. “Bunu daha sonra telafi edeceğim.”

Bölüm Altı

Saldırıda sadece üç kişiyi kaybetmişlerdi. Brishen bu sayının çok fazla olduğunu düşünüyordu ve onları kaybetmek onu derinden etkiliyordu. İlki, Kroshag, kraliyet ailesinin kahyasının ortanca oğluydu ve Brishen'in komutası altındaki ilk gönüllülerden biriydi. Ölümçül ok atışının altında kalan ikinci kişi Neima ise Haradis'ten Pricid'e kadar ikiz kızlarını evlendirmenin ne kadar zor olduğunu anlatmıştı. Çocukları, artık yanlarında anneleri olmadan evleneceklerdi.

Brishen en çok Talumey için üzülüyordu. Genç, yeteneklerini göstermek için can atan, hataya yer bırakmayacak kadar sadık olan Talumey, prensin Gauri başkentine giden özel eskortunun bir parçası olarak seçildiği için o kadar heyecanlıydı ki içi içine sığmıyordu. Brishen, kendi kendine Talumey'in ölüm ışığını annesine şahsen teslim edeceğine dair söz vermişti.

Anhuset onun yanına geldiğinde melankolik düşüncelerini bir kenara bıraktı. Kör edici bir şafağın ışığı onu aydınlatırken, arkasındaki ölüleri limon sarısı bir ışıkla örtüyordu.

Anhuset'in ağzı gergin bir çizgi hâlindeydi, gözlerini kısarak Brishen'e baktı. Brishen, Anhuset'in dizlerinin üzerine çökmesine şaşırarak geriye sıçradı. Kamptaki hareketlilik durmuş, herkes sessizliğe gömülmüştü.

Başını eğerek kılıcını iki eliyle Brishen'e uzatan Anhuset, "Sizi hayal kırıklığına uğrattım, Majesteleri. Ölüm ışığım gibi hayatım da kayboldu," dedi utanç dolu bir sesle.

Brishen şaşkındı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Anhuset'in başı eğik, kılıcı hâlâ ellerindeydi. "Düşes'i korumakla görevlendirildim ve başarısız oldum. Siz olmasaydınız ölmüş olacaktı."

Brishen kaşlarını çattı. Kuzeni erzak arabasında saklanan küçük, alkollü içki fıçılarını karıştırmış olmalıydı, aksi hâlde böyle saçma bir sonuca nasıl vardığını anlayamıyordu. Ildiko'nun hayatını kurtardığı doğrudur ama bunda Anhuset'in hiçbir hatası yoktu. Anhuset, olağanüstü yeteneklere sahip bir savaşçıydı. Cesareti ve becerisiyle tüm askeri güçten saygı görse de bir savaş tanrıçası değildi.

Onunla birlikte arabada Ildiko'yu koruyan iki Kai, kendilerine saldıran haydutların sayısı karşısında şaşkına dönmüşlerdi. Sıkı dövüşmüş ve iyi savaşmış olsalar da sayıca çok azdılar. Anhuset'in düşmanlara sırtını dönmeden, bu uğurda kellesini kaybetmeden vagonun altına gizlice giren adamı fark etmesine imkân yoktu.

Ona baktığında gümüş saçlarının ay yerine güneşin ışığıyla nasıl parıldadığını fark etti. Dönerek Ildiko'yu kendi-

sinden biraz uzakta, bir ağaç kütüğünün üzerinde, gözleri yorgunluktan ağırlaşmış ve çökmüş hâlde otururken buldu. Asık suratlı bir Kai muhafızı silahlarını çekmiş, yanında hazır bir şekilde bekliyordu.

“İldiko.” Son gücüyle başını kaldırdı. “Buraya gel lütfen,” dedi ortak dilde.

İldiko ayağa kalkıp eteğindeki tozu temizleyerek diz çökmüş Anhuset’in önünde durdu. Gördüğü manzara karşısında tıpkı Brishen gibi kaşlarını çattı. “Ne oluyor?”

Hâlâ yerden başını kaldırmayı reddeden Anhuset’i eliyle işaret ederek, “Teğmenim seni koruyamadığı için onu idam etmemi istiyor,” dedi.

“Ne?”

Brishen’in Gaurilerin duygularını tüm incelikleriyle anlamasına gerek yoktu. İldiko’nun bakışı yeterince açıktı. Bu fikir karşısında dehşete düşmüştü. Özellikle var olmayan bir suçtan dolayı kuzenini öldürmeye hiç niyeti yoktu ve bu konuda son söz onundu. Yine de Kai protokolü, Anhuset’in kaderindeki rolünün son sözden çok ikincil olmasını gerektiriyordu.

İldiko kekelemeye başladı. Tuhaf bakışları onunla sessizce duran Anhuset arasında gidip geliyordu. “Bu sadece-” Cümlenin devamını getiremedi. Brishen bunun için ona müteşekkir kaldı. Anhuset’in isteğinin aptalca olduğu konusunda karısıyla hemfikir olsa da kuzeni gururluydu ve İldiko’nun suskun sözleri karşısında omuzlarının kasıldığını görmüştü.

“Anhuset seni arabanın altından çıkaran adamdan korumayarak bana karşı görevinde başarısız olduğuna inanıyor.”

Brishen sesini ve ifadesini yumuşattı. “Ancak işlediğini iddia ettiği suç bana karşı işlenmiş bir suç değil. Bu durumdan etkilenen tek kişi sensin. Ne diyorsun? Bunu bir hakaret olarak görüyor ve cezalandırılmasını istiyor musun?”

Ildiko kaşlarını kaldırıp başını öyle eğdi ki Brishen sessizliğini kolayca tercüme edebildi: *Bu konuda ciddi misin?* Başını salladığında Ildiko gözlerini devirdi. Aralarındaki sessiz iletişime tanıklık eden tüm Kailer ürpermişti.

Ildiko konuşmaya başlamadan önce birkaç dakika durakladı. “Başarısız olduğu bir konu görmüyorum. O görevini yaparak beni, hepimize zarar vermek isteyen haydutlardan korudu. Birçok haydut vardı ancak sadece bir tane Anhuset vardı.” Gülümsemesi bir atıncıya benziyordu. “Ki kendisinin üç Gauri’den daha iyi savaştığı kesin.”

Kailerin arasında onay ve mutabakat mırıltıları yükseldi. Anhuset çenesini kaldırarak ayağa kalktığı anda Brishen kuzeninin gözlerinde giderek artan saygı parıltısını gördü. Kılıcını Ildiko’ya doğru iterek, “Size hâlâ kılıcımı sunuyorum, Majesteleri,” dedi.

Ildiko elini salladı. “Onur duydum fakat bu iyi bir çeliği ziyan etmek anlamına gelir. Onu benden daha iyi kullanabileceğinden eminim. Muhtemelen, onunla el ya da ayak parmaklarımdan birini keserdim. Bunu tekrar muhafızım olman gerektiğinde kullanmak üzere sakla.”

Brishen sırtmamak ya da karısını kollarının arasına almamak için kendini zor tuttu. Kelimeleri deneyimli bir diplomat kadar becerikli kullansa da içtenlikle konuştuğu için onlardan daha iyiydi. Az önce, gelecekte onu koruyabileceğine dair güvenini sunarak Anhuset’e en büyük iltifatı etmişti.

Anhuset'in mağrur yüz hatları, kaşlarını çatarak uzaklara bakmadan önce duyduğu memnuniyeti belli ediyordu. Kılıcını kınına geri koydu ve hem Brishen'in hem de Ildiko'nun önünde eğildi.

"Kamp kurulumunun geri kalanını ben koordine edeceğim. İzninizle, Majesteleri." Brishen'in başını sallamasıyla birlikte işe koyulmaları, ölüleri kaldırmaları, çadırları toplamaları ve koruma çemberleri kurmaları için emirler yağdırarak uzaklaştı.

Ildiko yakınına eğilip, "Bunu ne kadar berbat ettim?" diye fısıldadığında Brishen başını eğerek tamamen ona döndü. Yorgunluk gözlerinin etrafındaki deriyi hoş bir alaca renge boyamıştı. İnsanlara göre güzel, Kai'ye göre çirkin olsa da iyi bir akla ve her geçen saniye daha çok hayranlık duyduğu bir ruha sahipti. "Sanırım aradığınızı bulamadın, karıcığım. Senden iyi bir elçi olurdu."

Ildiko gözlerini yavaşça kırıştırtarak, "Saçma sapan konuşmadığıma şaşırdım. O kadar uykum var ki konuşmakta zorlanıyorum," dedi.

Brishen onu sırtından ve dizlerinden yakalayıp kollarına aldığı anda yarım ağızla itiraz etti. "Sessiz ol," diye karısını nazikçe uyardı. "Çok uzun zamandır uyanıksın. Ben de öyle." Onu tekrar ağaç kütüğüne yatırarak yakındaki bir askere eyerle battaniye getirmesini emretti. Kısa sürede rahat bir sırtlık oluşturmayı başardıklarında Ildiko minnettar bir iç çekişle arkasına yaslandı. Brishen onu başka bir battaniyeyle örtmeden önce derin bir uykuya dalmıştı.

Brishen de kendini çok yorgun hissediyordu. Üç gün önce Pricid'e geldiğinden beri orada burada kestirdiği bir-

kaç dakika dışında hiç uyumamıştı. Neyse ki Mertok'un süvarileri sadece düşmanlarını yenmelerine yardımcı olmak için değil, aynı zamanda Brishen ve maiyetinin birkaç saat dinlenebilmesi için yardım sağlamak için de gelmişti.

Yükselen güneş onu yarı kör hâle getirmişti, süvari kaptanı gün ışığına karşı kapüşonlu ve pelerinli bir şekilde yaklaşırken gözlerini kısarak ona baktı. Mertok eğildi. "Majesteleri, sizinle yarın bu noktada buluşmak üzere anlaştığımızı sanıyordum. Sizi yolun bu kadar aşağısında, bu kadar erken bulacağımızı düşünmemiştik."

Brishen bu hafif eleştiriye hak verdi. Ticaret yolu oldukça tehlikeli bir yoldu. Sayıca üstün olmalarının, ticaret mallarını çalmaya niyetli her türlü haydut grubunu caydıracağından emindi. Mertok'un atlıları da yolculuğun geri kalanını birlikte kat etmek üzere onlara katıldığından ve sayıları küçük bir orduya dönüştüğünden, ihtimaller Kaile-
rin lehine artmıştı.

Ancak Brishen, Pricid'den bir an önce ayrılmak istediği için Ildiko'nun da teşvikiyle planlanandan bir gün önce yola çıkmışlardı. "Karım, yeni evini bir an önce görmek istediği için ziyafetten hemen sonra yola çıktık."

Mertok'un omzunun ötesine bakarak Kai'nin ölü haydutları kampın ötesindeki bir noktaya sürükleyip gelişigüzel bir yığın hâline getirmesini izledi. Saldırganların her biri insan olsa da Brishen hiçbirinin Gauri olmadığını düşünüyordu.

Dikkatini tekrar Mertok'a verdi. "Bize saldıranlar sıradan hırsızlar değildi. Çok kalabalık ve iyi silahlanmışlardı. Başarılı bir şekilde organize olmuşlardı."

Mertok pelerinin derinliklerine uzanarak, “Onları iki gün önce sınıra kadar takip etmeye başladık. Bir mesaj vermek için gönderilen akıncı grubu,” diyerek metal kısmı güneşte parlayan bir biblo uzattı.

Brishen bibloyu alarak homurdandı. Bu Belawat’ın kraliyet nişanıydı.

Şaşırmamış, aksine çileden çıkmıştı. Gaur krallığı, Brishen’in çocukluğundan beri Belawat Krallığıyla bir çatışma içindeydi. Beladine, Gauri’nin kârlı limanlarını isterken Gauri’nin bunlardan vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Büyük çaplı bir savaş kaçınılmaz görünse de ortada tek bir engel vardı, Kai’le ittifakı her iki taraf için de değerli kılan bir engel.

Orduları hareket ettirmenin ve Gauri’yi Beladine’den ayıran hain dağlardan kaçınmanın en hızlı yolu, Kai topraklarındaki dar bir geçitten geçmekti. Her iki insan krallık da yoğun bir şekilde savunulan bu yolu kendilerine katmaya çalışmaktan farklı bir yolu tercih ediyordu. Kailer başta iki savaşçı krallık arasındaki küçük çatışmaları görmezden gelmişti. Sınırın kendi taraflarında olduğu sürece insanların birbirlerini katletmesiyle ilgilenmiyorlardı.

Ancak Brishen’in babası, gözcüler Beladine birliklerinin saldırıya geçtiğini bildirdiğinde ve büyük bir gücün Gaur’u istila etmeye, limanlarını ele geçirmeye, ardından yol boyunca Bast-Haradis sınır bölgelerini fethetmeye hazırlandığına dair söylentiler duyduğunda harekete geçmişti.

Kai ve Gaur arasındaki ticaret anlaşması ile savaş ittifakı, Belawat’ın tüm hain planlarını mahvetmişti. Birlikte müttefik olan iki krallığa karşı savaşacak kadar güçlü

değillerdi. Beladine Kralı, Kai'nin insan meselelerine müdahalesi nedeniyle intikam sözü vermişti. Bu akıncı grubu ateşlenen ilk yaylım ateşi olmuştu. Genç Kai prensini ve Gauri gelinini öldürmek istemişlerdi. Amaçları intikamın hızlı ve acımasız olduğu mesajını göndermekti.

Brishen nişanı bir süre elinde çevirdikten sonra keme-
rindeki keseye attı. Ölü yığınınna bir kez daha bakarak, “Ce-
setlerle birlikte tüm teçhizatlarını yakın. Bir kavanoz kül
ayırın. Kai, Belawat’a bir cevap gönderecek,” dedi.

Mertok kısa bir selam verdi. “Bu gece kaybettikleriniz
için bir kutsama töreni yapmak ister misiniz?”

Brishen başıyla onayladı. “Neima ile Kroshag’ın ce-
nazelerini taşıyacak gönüllüleri bulun. Ben Talumey’le
ilgileneceğim.”

Anhuset de aralarına katıldığında üçü, yolcuğun geri
kalanı için ek planlar yaparak gün boyunca muhafızları iki
katına çıkarmayı ve mümkünse hızlarını artırarak yolculuk
süresini üçte bir oranında kısaltmayı kabul etti. İşlerini bi-
tirdiklerinde Brishen kendisiyle Ildiko için ayrılan çadırın
kurulmuş olduğunu fark etti.

Hâlâ uyumakta olan Ildiko’yu içeri taşıyarak hazırlan-
mış olan iki şilteden birinin üzerine yatırdı. Ildiko usulca
mırıldansa da Brishen ayakkabılarını çıkarıp onu Anhu-
set’in ekstra göğüs zırhından kurtardığında bile uyanmadı.
Brishen, Ildiko’nun uyurken kıyafetlerini çıkarmasından
hoşlanacağını sanmıyordu. Zaten bir av tuzağını utandıra-
cak kadar karmaşık olan çeşitli bağ ve düğümleri çözeme-
yecek kadar yorgundu.

Ondan uzakta yan dönerek üzerini örttü. Ildiko’nun ak-

sine Brishen kıyafetleriyle uyuyamıyordu. Üzerine hem insan hem de Kai kanı sıçramıştı; zırhıyla altındaki pamuklu ceketini çıkarmak için can atıyordu.

Yanındaki şilteye uzandığında Ildiko kıpırdamadı. Göz kapaklarına sanki bir ağırlık bağlanmış gibi hissederken kısa süre sonra karısının yumuşak nefeslerine eşlik eden huzurlu hâliyle uyuyakaldı.

Saatler sonra alacakaranlığın loş ışığı ve yanağında gezinen parmak uçlarının hafif dokunuşuyla uyandı. Tek gözünü açtığında Ildiko'nun burnunun dibindeki yüzüyle karşılaştı. İldiko, parmağıyla burun ve elmacık kemiğinin çizgisini takip ediyordu.

“Biliyor musun, gri tenin, siyah tırnakların ve bana bakan parlak tek gözün dışında senin neredeyse bir Gauri olduğunu düşünebilirdim.” Ona bakarak tüm uyku sersemliğiyle gülümsedi. Ildiko kaşlarını çatarak duraksadı. “Ta ki gülümseyene kadar,” dedi. “Bursin’in kanatları aşkına, günün hangi saati olursa olsun kan dondurucu bir manzara.”

Brishen dudaklarını kapatmaya çalışarak parmaklarının arasından kıkırdadı. Ildiko'nun elini tutup parmak eklemelerini öptü. “Bast-Haradis’in en güzeli olmayacağın kesin, karıcığım.” Kızıl saçları başını bir yumak hâlinde çevrelerken gözleri daha da garip görünüyordu, beyazlarında incecik kan şeritleri vardı.

Sırıtarak, “Bunun için Bursin’e şükürler olsun. Bu unvanı seve seve başkasına devredeceğim. Şimdi, eğer hepiniz beni tüm Kai krallığının en çirkin kadını ilan etmeyi düşünüyorsanız, o zaman biraz süslenmem gerekebilir.”

Brishen bir eliyle saçlarını okşayarak onları düzeltmeye çalıştı. “Halkın tarafından güzel bir kadın olarak görülüyorsun. Neden bu zamana kadar evlenmedin?”

Ildiko omzunu silkti. “Benim rütbemdeki bir kadın için en avantajlı kişi sendin. Annem Sangur’un kız kardeşıydi. Eğer babam onun akrabası olsaydı bir prenses olurum. ama kraliyet ailesinin kadın soyundan geldiğim için ben sadece soylu bir kadındım. Herhangi biriyle evlendirilemeyecek kadar yüksek rütbeli bir kadın olsam da bir vârise rehin bırakılabilecek kadar da önemli biri değildim.”

“Yani seni benim gibi çok da değerli olmayan birine verdiler.” Brishen bunu kin gütmeden söylemişti. Ailenin en küçüğüydü ve ağabeyi kraliyet verasetini vârisleriyle birlikte altı kez garantilemişti. Brishen’in soyu devam ettirmek için önemi uzun zaman önce azalmıştı. Kendi çocuklarının olmasına bile gerek yoktu. Gauri geliniyle yapılan evliliği krallıklar arasında yapılan iyi niyetli bir takastı, bir ittifak belgesinin yazısıydı.

Ildiko yüz hatlarını keşfetmeye devam etti. “Bu değersiz kişi hakkında söylenebilecek çok şey var.” Parmak ucuyla adamın çenesinde bir daire çizdi. “Ten rengin bana bir zamanlar sahilde gördüğüm ölü bir yılan balığını hatırlatıyor.”

Brishen bir kaşını kaldırarak, “Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Ben de seninkini limon sarısı boya elde etmek için kaynattığımız yumuşakçalara benzetmiştim,” dedi.

Ona dokunurken Ildiko duraklayarak bakışlarını ellerine çevirdi. “Sana kıyasla çok pembeyim.”

“Öyle, çünkü ben hiç pembe değilim.”

Ildiko kaşlarını çattı. “O yumuşakçaları gerçekten yiyor musunuz?” diye sordu.

“Hayır. Ağızda acı bir tat bırakırlar ve onlardan elde ettiğimiz boyalar mutfaklarda ziyan edilemeyecek kadar değerli.”

Ildiko'nun rahatlamış nefesi boğazına çarptı. "Bunu öğrendiğim iyi oldu. Akşam yemeğinde yediğiniz bir şeyle karşılaştırılmak istediğimden emin değilim."

Brishen cevap vermek için ağzını açsa da sessiz kalmaya karar verdi. Halkının Gaurileri yemekle ilgilenmediğini söylerken ona karşı tamamen dürüst davranmamıştı. Kailer kadim bir ırktı, insanlarsa yeniydiler. Kailerin daha yabani ve insanların daha az vahşi olduğu zamanlarda, kendi türü bir zamanlar karınlarını doyurmak için insanları avlamıştı.

Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Gözlerin neden kanlı?" diye sordu.

Ildiko irkilerek ellerini gözlerine bastırdı. Parmaklarında kan lekesi olmadığını fark ettiğinde şaşkınlıkla kaşlarını çattı, sonra ifadesi düzeldi. "Sanırım bu uykudan uyanmış çoğu insanın yaşadığı bir şey. Gözlerimiz kuruduğu için kaşınıyor. Geçici bir durum."

Ardından başını eğdi. "Sen ve halkın en çok insan gözlerinden rahatsız oluyorsunuz, değil mi? Bunu bazı ifadelerimize verdiğiniz tepkilerden anlıyorum. Tıpkı Gaurilerin dişlerinizi korkutucu bulması gibi."

Kimse çiçeği burnunda karısını dikkatsiz olmakla suçlayamazdı.

Brishen sol gözünün hemen altındaki elmacık kemiğinin dış hatlarını dikkatle çizerken, "Gözlerinizi korkunç yapan beyaz kısımları. Sanki hayalet eller tarafından çekiştirilen iplere ya da kafatasınızın içinde yaşayan tuhaf parazitlere bağlı gibiler," dedi.

Ildiko'nun yüz ifadesi tiksintiyle kıvrıldı. "Bu korkunç bir şey! Hiçbir Kai'nin benimle göz göze gelmek istemesine şaşmamalı."

“Ben her zaman göz göze geliyorum. Şu anki gibi,” diye karşı çıktı Brishen.

Ildiko söylediğine hak vererek, “Doğru ama eminim sen de her gülümsediğinde sıçramamak için benim harcadığım çabanın aynısını harcıyorsundur,” dedi.

“Birbirimize alışıyoruz. Benim akrabalarım sana, sen de onlara alışacaksın.”

Ildiko iç çekti. “Umarım öyle olur. Uzak bir diyarda, benim kanımdan ya da türümden olmayan varlıklarla yaşayan çirkin bir yabancı...” Saçından bir tutamı parmağına dolayarak hafifçe çekti. “Senin rehberliğine ihtiyacım olacak, kocacığım.”

Brishen yüzünün bir tarafını nazikçe tutarak, “Ben her zaman yanında olacağım, Ildiko. Seni koruyacağıma ve her zaman sabırlı olacağıma söz veriyorum. Birlikte idare edebileceğimizi söylediğimde ciddiymdim,” dedi.

Ildiko yanağını avucunun içine bastırdıktan sonra geri çekildiğinde gülümsemesi şeytani bir hâl aldı. “Halkının damarına basmamak zor olacak.”

Brishen bunu nasıl yapacağını merak etti. Kai ve Gauri’nin aynı mizah anlayışına sahip olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. “Nasıl yani?”

Ildiko ona bakarken zarif burnuyla ayrılan gözlerini yavaşça aşağı doğru kaydırarak birbirine iyice yaklaştırdı yüzüne baktığında dehşete düştü.

“Dikenlerin ve kutsal tanrıların sevgilisi!” diye bağırıp bir elini Ildiko’nun gözlerine kapatarak görüntüden uzaklaştı. “Kes şunu,” diye emretti.

Ildiko Brishen’in elini gülerek itti ve yüz ifadesini gördüğünde kahkahalarına engel olamadı. “Bekle,” diye kırı-

kırdadı. “Daha iyisini yapabilirim. Bir gözümü şaşı yapıp diğerini sabit tutuşumu görmek ister misin?”

Brishen geri çekilerek, “Hayır!” diye bağırdı yüzünü buruşturarak. “Kâbus gibi. Bu kendine has yeteneğini kendine sakladığın için teşekkür ederim, karıcığım.”

Karısının yataktan kalkmasına yardım edip üstünü değiştirmesi ve hazırlanması için yanından ayrıldığında Ildiko hâlâ kıkırdıyordu.

Brishen çadırdan çıktığında hava karanlıktı ve ay daha alçaktı. Kamp ateşinin etrafında oturan birkaç Kai’nin kendine merakla baktığını fark etti. İğrenç karısıyla yatacak cesareti nasıl bulduğunu merak ettiklerine şüphe yoktu. Kolay yolu seçip kör edici güneşin altında mı, yoksa daha zor olanı seçip karısıyla karanlık çökmek üzereyken mi yatacağı bahis konusuydu.

Morarana kadar merak edebilirlerdi. Ildiko’yla arasındaki her şeyi bilmelerini istemiyordu. Dostluğa, saygıya ve birbirlerini anlamaya dayanan, onu her gün yeniden şaşırtan bu anlaşılmayı lekelemeyi reddediyordu.

Gauri aşçısının hazırladığı seyahat kumanyasının çadıra taşınmasını emrettikten sonra yaklaşan kutsama töreni hakkında konuşmak için Anhuset ve Mertok’la bir araya geldi.

Ildiko onu yarım saat sonra bulduğunda kıyafetlerini değiştirmiş, saçlarını örmüştü. Bir kolunda Anhuset’in göğüs zırhı vardı.

“Bunu tekrar takmama yardım edebilir misin?”

Brishen zırhı alarak yakındaki bir ağaca dayadı. “Daha yola çıkmıyoruz. İlgilenmemiz gereken üç ölümüz var.”

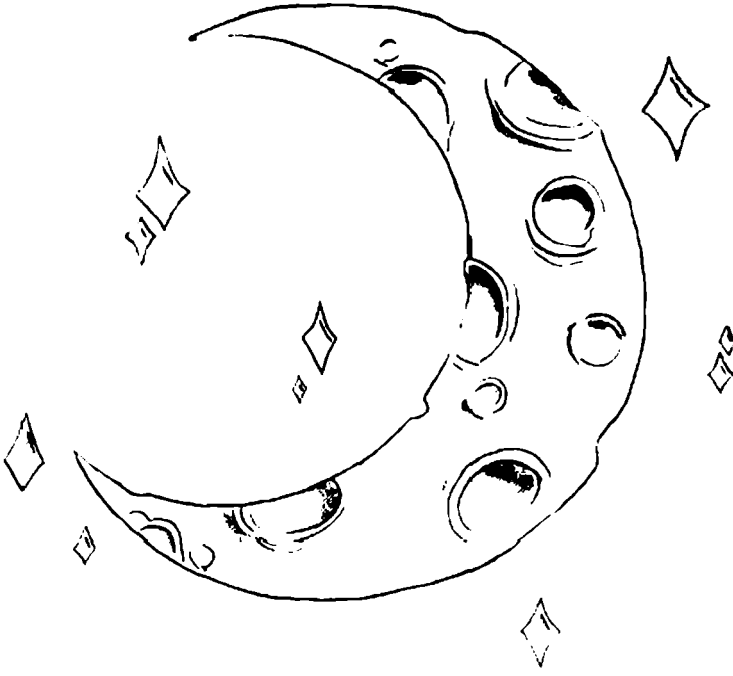
Yüzü kederle kaplandı. “Kayıplarınız için üzgünüm, Brishen.”

Brishen elini tutarak, “Ben de. Cesetleri kutsama töreni sırasında yıkadıktan sonra ölüm ışıklarını kutsal bir evde saklamaları için ailelerine geri vereceğiz,” dedi.

“Ölüm ışığı nedir? Kutsama töreni nasıl oluyor?”

Kai’nin cenaze törenlerini en iyi nasıl açıklayacağını, hayatını kaybeden yol arkadaşlarını hak ettikleri şekilde uğurlamak için hem kendi hem diğer iki Kai’nin naaşlarının anılarını kelimenin tam anlamıyla soluyarak evlerine taşıyacaklarını düşünerek sessizliğe büründü.

Bu farkındalığın ardından Brishen, artık Ildiko’nun gözlerini eskisi gibi başka dünyaya ait ve korkunç bulmuyor, kendisinden farklı görmüyordu. İnsanların sahip olduğu gözler fazlasıyla tuhaf olsa da onlar sadece birer gözdü.

Bölüm Yedi

İnsan ve Kai arasındaki fiziksel farklılıklar bariz olsa da bazı açılardan aşırıya kaçıyordu. Ildiko bu gerçeği Brishen’le evlenmeden önce kabul etmişti. Bu kabulleniş, Brishen’in görünüşünün ötesinde, adamın arkasındaki benliğine odaklanmasına yardımcı olmuştu. Bağlı olduğu tek bir felsefe vardı: Dış görünüşe aldanmadan iç güzelliğe odaklanmak. Onun halkıyla geçirdiği kısa sürede, pek çok benzerlik gözlemlemişti; aile sevgisi, yoldaşlık, sonsuz sadakat, kaybedilen dostlar için tutulan yas. Ildiko’nun, bir prensin eşi olarak Kai halkından biri olma yolunda ilerlerken öğreneceği çok şey olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Gauriler yaşayanlara Kailerle aynı şekilde davranıyor olabilirdi ama söz konusu kayıpları olduğunda ortaya büyük farklar çıkıyordu.

Brishen çadırlarından bir şişe şarapla battaniye alarak

ona girişte oturması için bir yer hazırladı. Ildiko'nun yanına oturarak şişeyi uzattı. "Kailer, her nesilde büyülerinin bir kısmını kaybederler. Biz yaşlı bir ırkız, üstelik gidecek azalıyoruz. Hâlâ sahip olduğumuz büyüü, kullanmak zorunda kalana kadar biriktiriyoruz. Her ne kadar aile büyüleri ya da korunmaları konusunda babam kadar bilgili olsam da onun gücü benim ve kardeşiminkinden çok daha büyük. Kardeşimin gücü de çocuklarından daha büyük. Ancak Kailer yaşlıdır, bu nedenle de çok güçlü bir hafızaya sahiptirler. Ölülerimizin ruhları bu dünyayı terk eder ama geride kalanlara ölüm ışıkları dediğimiz anılarını armağan ederler, biz buna ölüm ışığı diyoruz. Bu anıları Emlek denen bir yerde saklarız. Onlar bizim tarihimizdir, bizi dış görünüşümüzün ya da kaybettiğimiz büyüün ötesinde tanımlayan şeylerdir."

"Emlek bir tapınak mı?" Tatlı şaraptan bir yudum aldıktan sonra şişeyi tekrar Brishen'e uzattı. Brishen de bir yudum içtikten sonra şişeyi parmaklarının arasında sallamaya başladı. "Tam olarak değil. Kutsaldır ama biz orada ibadet etmeyiz. Emlek'i ziyaret edenler geçmiş hakkında bilgi edinmek ya da kaybettikleri kişilerin anılarını hatırlayarak teselli bulmak için gelirler."

Ildiko'nun kalbi sıkışıyordu. Ah, anne babasının anılarına sahip olmak için neler vermezdi. İkinci bir yudum alma teklifini reddetti. "Keşke Gauri'de de böyle bir şey olsaydı."

Brishen bir kolunu onun omzuna dolayarak sıktı. "Yaşayanlar için bir tesellidir, özellikle de savaşta ya da doğumda gelen ani ölümlerden sonra. Bana doğumun da çok zorlu bir savaş olduğu söylendi." Kolunu Ildiko'nun etrafı-

na sararak anın tadını çıkardı. “Ölü bir Kai’nin ölüm ışığı, sevdiklerine verilen son bir armağandır.”

Bu hediyeye sahip olmayı, korkunç dişlere sahip olan bir Kai olarak doğmuş olmayı dileyecek kadar kıskandı. “Onları nasıl evlerine taşıyorsun? Yani ölüm ışıklarını?”

Brishen şişeden bir yudum daha aldı. Ildiko yüz hatlarını incelemeye, onu anlamlandırmaya devam ediyordu. Gözlerindeki ifadeyi görmeden onları anlamak zor olsa da tuhaf bir tereddüt sezdi. Brishen duruşunu dikleştirerek omzundaki kolu çektiğinde Ildiko anında omzundaki ağırlığı özlediğini fark etti.

Brishen’in uzun duraklamasının ardından cevabından ümidi kesmişti. “Bu gece bir kutsama töreni düzenleyeceğiz, ruhu özgür kılmak ve ölüm ışığı yakmak için bir ritüel.”

Ildiko’nun elini kaldırarak parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. Gri teni ve siyah tırnaklarıyla aralarındaki farklılıkları vurgulasa da yas her yerde yastı. Sesindeki keder, bir mezarın başında diz çöküp yas tutan herhangi bir Gauri’yle aynıydı. “Ritüeli ve ölüm ışıklarını nasıl taşıdığımızı açıklasam da kendi gözlerinle gördüğünde daha iyi anlayacaksın.”

“Ben de katılabilir miyim?”

Brishen’in yüzünde bir gülümseme belirdi.

Hoşuna giden ve ona giderek daha tanıdık gelen bir hareketle, ayağa kalkarken ona yardım etmeden önce parmak eklemlerini öptü. “Bunu çok istesem de kutsama töreni sadece Kailer tarafından gerçekleştirilebilir. Ancak izlemenden onur duyarım.”

Akşamın erken saatlerini bir orman açıklığında geçici kamp kurarak geçirdiler. Ildiko, bir önceki şafakta yeni yol arkadaşlarıyla tanışamayacak kadar yorgundu. Yorgunluğu ve Kai'le Beladine akıncıları arasındaki kanlı çatışmanın ardından yaşananlar sosyalleşmeyi imkânsız kılmıştı. Güvenli bir kamp kurup ölüleri temizlemek herkesin zamanını almıştı.

Brishen ona ertesi geceye kadar kamptan ayrılmayacaklarını söyledi. Bu gece saldırıda ölen üç Kai'nin cenaze törenlerine adanmıştı.

“Peki ya ölen akıncılar?” Ildiko yolun kenarına yığılmış cesetlere bakmamaya çalıştı.

Parlak gözleri yarıklara dönüşmüştü. “Buradan ayrılmadan önce onları yakacağız ve küllerini Belawat’a göndereceğiz. Mesajını aldık,” dedi soğukkanlılıkla.

Ildiko, Brishen'in ani soğukkanlı tavrından değil, ikisinin de intikam hedefi olduğunu düşündüğünde ürperdi. Belli ki evliliğin, bir yabancıyla aynı yatağı ve evi paylaşmanın yanı sıra dikkat edilmesi gereken pek çok tuzağı vardı. Onu vagonun altından sürükleyerek çıkarmaya çalışan adamın onu sadece korkutmak istediğini düşünerek kendini kandırmaya çalışmadı. Onu oracıkta doğrayabilir, bunu yaparken gülümseyebilirdi. Ildiko adamın öldüğüne ve onu öldürenin Brishen olmasından memnundu.

Bazıları Ildiko'nun kocasından korkmamasına şaşırabilirdi. Dışarıdan bakıldığında korkunç ve tehlikeli görünen Brishen, ona hem samimi hem de ağırbaşlı davranıyordu.

Kampın kurulumu tamamlandığında Brishen, Ildiko'yu onlara destek olmak için gelen Kai süvarileri ve Atların Efendisi Mertok'la tanıştırmak için zaman ayırdı. Kai askerleri, tahmin ettiği gibi resmi ve kibarlardı; Ildiko'nun

bakışlarıyla karşılaşmayı reddediyorlardı. Başka bir tarafa baktığındaysa ona aval aval bakmakta herhangi bir sakınca görmüyorlardı. Ildiko birkaç kez şaşkı bakarak tepkilerini izlemek istemişti.

Anlayışlı olduğu kadar nazik de olan Brishen, aklından geçene engel olmak için karısının belini sıkarak kulağına eğildi.

“Aklından ucundan bile geçirme, karıcığım. Yarısının silahlarını bilemediğini ya da temizlediğini fark etmiş olmalısın. Sırf ürküttüğün için yanlışlıkla kendilerini kesmelerine gerçekten ihtiyacım yok.”

Ildiko elinin arkasına gizlenerek kıkırdadı. Brishen’in cevap niteliğindeki sırıtışından ürkse de belindeki elinin okşamasıyla korkmadan yanında durdu.

Ay tam tepelerinde parıldarken, nöbet tutanlar hariç tüm ekip açıklıkta toplanarak üç Kai naaşının etrafında bir çember oluşturmuştu. Ten renklerindeki değişiklik dışında hayatta olduklarından farklı görünmüyorlardı. Eterleri cam göbeğiyle lavantanın karışımı renkten soluk kül rengine dönüşmüştü. Zırhları üzerlerinde olarak bedenleri yan yana dizilmişlerdi. Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuşlar, en sevdikleri silahlarıyla yatıyorlardı. Ildiko çemberin dışında, yas tutanların omuzlarının üzerinden çemberin içini görebileceği kadar uzun bir ağaç kütüğünün üzerinde duruyordu.

Anhuset, elinde küçük çömlekle çembere girdi. İçindeki sıvıyı parmaklarına akıtarak ölen askerlerin alnına gizemli bir sembol çizdi. Diğer kadın Kai gibi Anhuset de ayın solgun ışığı altında parlıyor, gümüş saçları ışıldıyordu.

Kutsama töreni Kai dilinde bir ilahiyle başladı. Etrafındaki Kailerin koro hâlinde eşlik ettiği bir melodiydi bu. Ildiko sadece az miktarda Bast-Kai kelimesi biliyor olmasına rağmen duyduğu anda bunun bir ağıt olduğunu hemen anladı.

Ağıt söyleyen koronun sesi yükselip alçalıyordu. Kailer ritme uygun şekilde sallanıyor, parlayan gözleri ormanın kör karanlığında ışıldıyordu. Ildiko, bulunduğu noktadan Brishen'i net bir şekilde görebiliyordu. Çemberin karşı tarafında durmuş, yoldaşlarıyla birlikte şarkı söylüyordu.

Ildiko, yerde yatan ölü Kailerin bedenini saran ışık halkasını gördüğünde nefesi kesildi, gözleri irileşti. Işık dağılarak belli belirsiz insan ya da Kai şeklinde üç hayalete dönüşene kadar etrafa yayılmaya devam etti.

Yaşayan Kailer ağıt yakmaya devam ediyor, yüksek kadın sesleri alçak erkek sesleriyle birbirine karışıyordu. Bir kelebekten daha büyük olmayan parlak bir ışık, ölü Kailerin üzerinde gezinen üç hayaletin içine işleyerek parladı. Bunlar onların anılarıydı. Ölüm ışığı dedikleri şey bu olmalıydı.

Brishen ve diğer iki kişi çemberden ayrılarak ölülerin yanına yaklaştı. Hayaletler etraflarında dönüyor, sanki söylenen ağıtla dans ediyorlarmış gibi görünüyorlardı. Brishen'le arkadaşları kollarını açıp ölüleri kucaklarken Ildiko'nun gözleri yaşlarla doldu; ölülerin ruhları etrafta dönüyor, hayatta kalan Kailere sarılmadan önce ağızlarına ve burunlarına ışık doluyordu.

Ölen Kailerin ruhları gönüllü ev sahiplerini ele geçirirken Ildiko'nun merakı dehşetle savaşıyordu. Brishen ona kendi halkının gece halkı olduğundan bahsetmişti. Mümkün olduğunca güneşten kaçınarak tüm faaliyetleri-

ni gece yapmayı tercih ederlerdi. Yine de Prens eşinin ve arkadaşlarının ölü Kailer tarafından aydınlatıldığını gördüğünde, ışığı Kailerden daha fazla kucaklayan bir halkı hayal edemiyordu.

Brishen çemberin içinde bir meşale gibi yanıyordu. Parlayan gözleri her zamanki sedef renginden kükürt rengine dönmüştü. Yanında duran iki asker de aynı ifadeye bürünmüştü. Askerlerden biri ele geçirilmenin etkisiyle sendelediğinde kıyafetlerinin altındaki ölüm ışıkları titreşmeye başladı. Canlı fenerlerin içine yerleştirilmiş mumlar gibi görünüyordu.

Hayalet varlıkların dünyevi demirlerini kederli bir nefesle bırakıp uçsuz bucaksız gecede kaybolmasından ve ölüm ışıklarını ev sahipleriyle birlikte geride bırakmasından önce bu hakimiyet yalnızca bir dakika sürdü. Cansız bedenleri zırhlarının içinde çökerek altlarındaki toprakla birleşene kadar ince bir toza dönüştü.

Kailer de sessizliğe bürünerek esen rüzgâra kulak verdiler. Ildiko ağaç kütüğünden sıçrayarak hızlı adımlarla Brishen'in yanına gitti. Brishen son gücüyle Anhuset'e yaslanmıştı; yüz hatları en az ölüm ışığını, anılarını saklaması için ona emanet eden cansız Talumey kadar renksizdi. Törene katılan herkes aynı şekilde yorgun görünüyordu, sanki ölüm ışığı tüm güçlerini emmiş ve sadece birbirlerine dayanarak ayakta durabiliyor gibi görünüyorlardı. Brishen'in gözleri ikiz güneşler gibi parlarken titrek bir elle Ildiko'ya uzandı.

Ildiko Brishen'in elini tutarak onu kendine çekip Anhuset'e döndü. "Anhuset, onu çadırımıza götürmeme yardım et."

Kai kadını başını sallayarak tek eliyle askerlerine bir

işaret verdiğiğinde iki asker daha ortaya çıktı. Brishen'i çadıra taşıyıp dikkatlice şiltenin üzerine yatırırken Brishen ortalarında sarkıyordu. Ildiko kocasının yanına diz çökerek ellerini etrafına doladı. Gözleri kapalı olsa da içindeki ölüm ışığı göz kapaklarının arasından parlamaya devam ediyordu.

Anhuset yere, Brishen'in diğer yanına yerleşti. "O ve diğerleri birkaç saatlerini bu şekilde geçirdikten sonra ölüm ateşiyle acı çekecekler."

Ildiko'nun midesi altüst oldu. "Ölüm ateşi mi? Ateşten hiç bahsetmemişti."

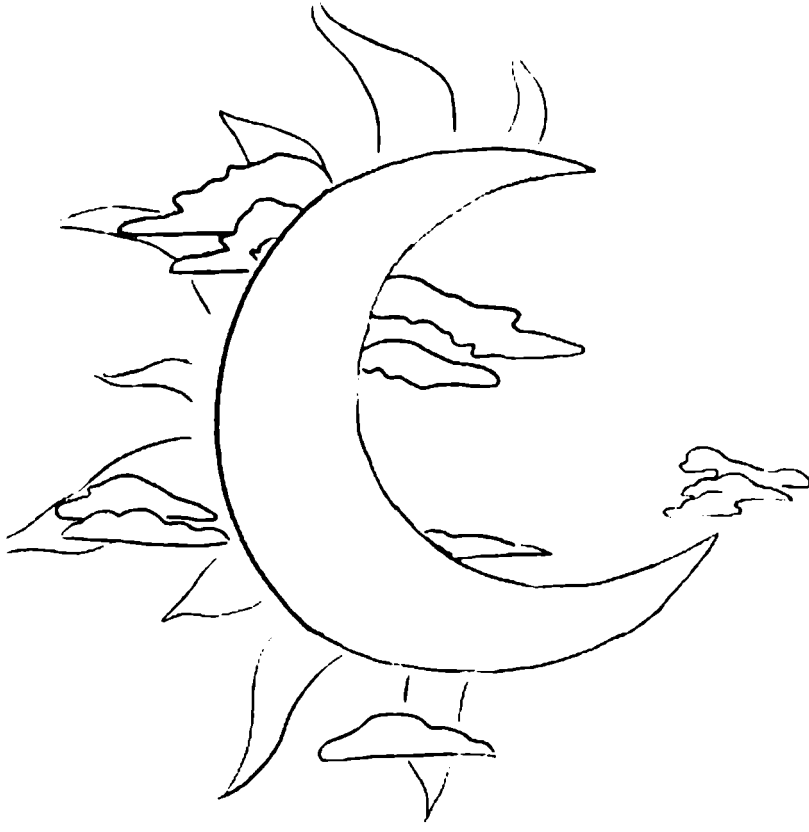
Diğer kadın Brishen'in hareketsiz bedeninin üzerine bir battaniye çekerken, "Bedenleri ölenlerin anılarına alışana kadar o anılarda kaybolurlar. Geçici olsa da acı verici bir süreçtir," diye açıkladı.

"Bursin'in kanatları! Bu tüm Kailerin yaşadığı bir şey mi?" Ildiko sahip oldukları yeteneğe ne kadar özendiğini düşündü. Başparmağıyla nazikçe Brishen'in elini okşadı.

Anhuset omuz silkti. "Sadece gönüllü olanlar. Brishen, biz Haradis'e ulaşana kadar Talumey'in ölüm ışığını taşıyacağını söyledi. Talumey'in ölüm ışığı daha sonra annesine teslim edilecek. Brishen onun anılarına alışana ve ateşini yenene kadar seninle kalacağım." Çadır desteklerinden birine yaslanmış, rahat görünüyordu.

Ildiko buna kanmamıştı. Brishen'le kuzeni arasındaki ilişkiyi gözlemlemişti. Anhuset endişeliydi. "Ona asla zarar vermem, Anhuset. Onu benden korumana gerek yok."

Anhuset asık bir suratla yüzüne baktı. "Ölüm ateşi bir Kai'yi delirtebilir. Onu sizden değil, sizi ondan koruyorum, Majesteleri."

Bölüm Sekiz

Anılar insanı delirtebilirdi, özellikle de size ait olmadıklarında. Brishen şiltenin üzerinde yatıyor, kapalı gözlerinin ardında genç Talumey'in anılarının kendi hayatına dair anılarla iç içe geçişini izliyordu. Zihninde hem kendi hem de Talumey'in sevdiklerinin yüzleri ile bu görüntülere eşlik eden duygular belirliyordu. Baba, anne ve iki kız kardeş.

Brishen elini kaldırarak yaşlı kadının gururlu, çizgili yüz hatlarına dokunurken, “Annem,” diye fısıldadı.

“Annene ne oldu Brishen?”

Tanıdık bir sestti. Anhuset, komutanı. Brishen kaşlarını çattı. Hayır, Anhuset onun komutanı değildi. Brishen onun komutanıydı. Anhuset sadece kuzeni ve teğmeniydi. “Annem,” diye devam etti. “Onu seviyorum. Adı Tarawin.”

Komutanı cevap verdi. “Hayır, Brishen. Senin annen Düz Toprakların Kraliçesi Secmis. Bast-Haradis'in Gölge Kraliçesi.”

Brishen kaşlarını çattı. Tarawin'in görüntüsü kaybolarak yerini başka bir görüntüye bırakmıştı; Kral'ın ilgisini çeken, mağrur bir güzelliğe sahip olan ve bu güzelliğin altındaki kırılgan ruhu yansıtan bir kadın görüyordu.

“Neyden bahsediyor?”

Farklı bir ses, bu kez ortak dilde ancak Gauri aksanıyla konuşuyordu. Konuşan prensin korkutucu gözlere sahip olan çirkin karısı olmalıydı.

Brishen başını sallayarak, “Güzel bir ruha sahip,” dedi kendi kendine. “Kolayca gülüyor.”

Anhuset, Gauri kadınına, “Annesi Secmis'i Talumey'in annesi Tarawin'le karıştırıyor. Tarawin'i tanımasam da Secmis'i tanıyorum. Çok sık gülmez,” diye cevap verdi ortak dilde.

Anhuset'in söylediklerine karşı çıkararak Tarawin'den değil, Idilko'dan bahsettiğini söylemek istese de dili damağına yapışmış gibiydi. Yanıyordu, sanki biri onu güneşin altında tutmuş ve canlı canlı kavrulmasına izin vermiş gibiydi. “Su,” diye mırıldandı.

Kurumuş dudaklarına götürülen bir fincan suyu yavaş yavaş içmeye başladı. Yüzüne dokunan elin serinliğini hissetti. Gözlerini açtığında tuhaf insan gözleriyle ona bakan Ildiko'yu gördü. İçgüdüsel olarak irkilerek doğrulmaya çalıştı. “Majesteleri,” diye mırıldandı. Sıradan bir asker olarak kraliyet ailesinin önünde yatmaya cüret ederek tüm kuralları çiğnemişti.

Ildiko. Baş başa kaldıklarında o Ildiko'ydu. İki çift el tarafından tekrar şilteye bastırıldı. Brishen daha fazla su içirmek isteyen Anhuset'e gözlerini kırptırdı. Başını çevirerek bakışlarını bir kez daha Ildiko'ya çevirdi.

Ildiko kolunu nazikçe okşamaya devam etti. Sesi yumuşak ve endişeliydi. “Kim olduğumu biliyor musun, Brishen?”

Gözleri açık olsa bile zihninde birbirine giren anılar zihnini bulanıklaştırıyor, midesini bulandırıyor. “Karım-sın,” dedi. “Ildiko’m.”

“Evet, Brishen. Senin Ildiko’n.” Sesi de dokunuşu kadar sakinleştiriciydi. “Ateşin bitene kadar Anhuset’le yanında kalacağız.”

Onun için uykusuz kalmalarına teşekkür etmek istiyordu. İki insanın anılarının birbirine karışmasına daha önce hiç şahit olmayan Ildiko’yla düğün ziyafetinde o korkunç patatesi yemek zorunda kaldığı için hâlâ öfkeli olan Anhuset’e minnettar olduğunu söylemek istiyordu. Tabağındaki dumanı üstünde kurtçuğun görüntüsü zihnini bulandırmaya çalışan tüm karmakarışık anıların önüne geçtiğinde genzine yükselen safra boğazının yanmasına neden oldu.

“Sanırım kusacağım,” diye mırıldandı.

O yana doğru dönmeden önce kelimeler dudaklarından güçlkle çıkmıştı. Midesini boşaltırken eller başını tutup saçlarını kaldırdı. Zihnine yeni anılar hücum ediyordu; çocukken geçirdiği hastalık ve Tarawin’in ona ne kadar cesur bir çocuk olduğunu söylerken göğsüne bastırdığı oyma ahşap kâse. Benzer bir başka anıda, devasa yatakta elinde tuttuğu gümüş bir leğenin içine istifra ederken gördüklerinden iğrendiği belli olan kraliyet hemşirelerinden biri, olan biteni güvenli bir mesafeden izliyordu.

Yüzüne serin bir bez koyan eli kavradı. Tuttuğu el kırıl-gan kemiklere sahipti. Bunlar insan kemikleriydi. En ufak bir baskı uygulandığında kolayca kırılabilirdi. Brishen başpar-

mağıyla derisinin hemen altındaki minik damarlardan oluşan örümcek ağının izini sürdürdü. İpek iplikten daha ince olmalarına rağmen kanın düzenli bir ritimle aktığını hissedebiliyordu.

Göz kapaklarını araladığında alnına bezi koyanın Ildiko olduğunu gördü. Diğer eliyse saçlarının arasındaydı. “Savaş ve kismuk, karıcığım. Haradis’e ilk seyahatinde tanık olmanı istediğim şeyler değil.”

Gauri başkentinden çıktıkları andan beri hiçbir şey planladığı gibi gitmemişti. “Seni eve geri götürmemi ister misin?” Ildiko eve gitmek isterse onu suçlamayacaktı.

Ildiko kare dişlerini göstererek gülümsedi. “Zaten eve gidiyoruz, Brishen. Pricid’de beni bekleyen hiçbir şey yok.”

“Peki ya ailen?”

Yüzü düştü. “Aile olabilmek için kan bağı yetmez. Benim ailem deniz manzaralı bir mezarda yatıyor. Artık yeni bir aile kurmamın vakti geldi.” Parmaklarıyla Brishen’in kaşının üzerinden geçti. “Biraz daha su ister misin? Ağzını çalkalamak için?”

Brishen başıyla onaylayarak Anhuset’in kendisine uzattığı fincanı kabul etti. Arkasına yaslanıp yavaş yavaş nefes alarak asi midesinin sakinleşmesini bekledi. Kendi anılarının Talumey’inkilerle birleşmesi ona zor bir gece yaşatmıştı. Bütün gece dalgalı denize atılmak üzere içine kapatıldığı şarap fıçısını boşaltmaya çalışmış gibiydi. Ziyafette yediği patatesi düşünmemeye çalıştı.

Temizlik ve toparlanma seslerini duydu. Dağınıklık için özür dilemek istese de yaptıklarını mahvetme ihtimaline karşı sessiz kaldı.

Sonunda rüyalarla dolu, iki farklı insanın anılarıyla savaşıarak darmadağın bir uykuya dalmayı başardı. Şiltenin üzerinde debelenerek üzerindeki battaniyeyi söküp attı. Rüyalarındaki iniltinin arkasından ortak dilde konuşan iki kişinin sesini duydu.

“Yaralandın mı?”

“Sadece kolumdan. Tanrı aşkına, ne kadar hızlısın!”

“Yeterince hızlı değilim.”

“Sadece kolumdan yaralandım, Anhuset.”

“Yüzünüz ya da boğazınız olmadığı için şanslısınız, Majesteleri. Burada olmamanız gerekirdi.”

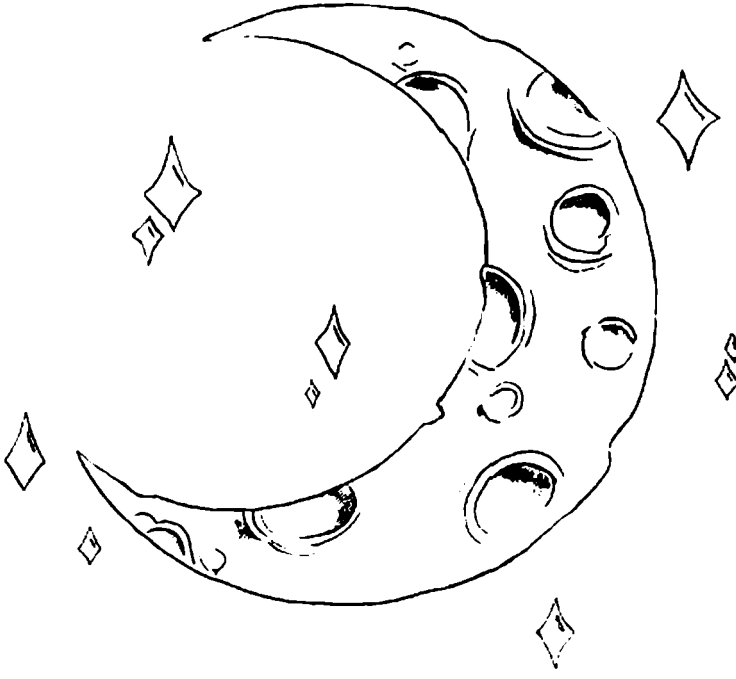
“Tam da olmam gereken yerdeyim.”

“O zaman, kendine gelene kadar onun yolundan uzak durun. İkinci kez istediğiniz kadar hızlı olamayabilirim.”

Brishen, kendini esir tutan uyuşuk prangalara karşı mücadele etmeye devam ediyordu. Karısına zarar vermeye çalışan her kimse onu öldürecek, ona saldıran Beladine akıncısına yaptığı gibi kafatasını yaracaktı. Çirkindi, güzeldi ve onundu. “İldiko’ım,” diye fısıldadı.

Sakinleştirici bir dokunuşta bulunmadı ama sesi onu sakinleştirdi. “Buradayım, Brishen. Hiçbir yere gitmiyorum.”

Brishen gitmemesini umuyordu.

Bölüm Dokuz

Yolculuklarının dördüncü gününde, Ildiko güneşi özlediğini fark etti. Bast-Haradis'in başkenti Haradis'e daha da yaklaşırken atının yelesiyle oynuyordu. Ay gökyüzünde ince bir hilale dönüşmüş, zifiri karanlık onu neredeyse kör etmişti. Siyah zırlı Kailer, parlayan gözlere sahip olan ruhani ateşböceklerine benziyorlardı.

Evini bulmak için bineğinin yön duygusuna, korunmak içinse sürüyle hareket etme içgüdüsüne güveniyordu. Vagonun tekerlekleri arkasında gıcırdıyor, onlara kurt sürülerinin uzaktan gelen ulumaları ve birbirleriyle konuşup şakalaşan Kailerin sesleri eşlik ediyordu.

Ildiko kısa bir an için küçük bir tekneyle uçsuz bucaksız bir denizde tek başına sürükleniyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Atının inişli çıkışlı yürüyüşü onu sarsan bir gelgite benziyordu.

Duyularının ötesinde göremediği bir ufuk, ulaşamadığı bir kara parçası yatıyordu. Derin uçurumlarda yüzen ve gemileri bütünüyle yutan su canavarlarının gölgeleri altında gizleniyordu.

Ait olduğu yeni hayata alışmak, bu insanları benimsemek konusundaki kararlılığı biraz kırılmıştı. Ildiko aralarında tuhaf bir yüze ve alışkanlıklara sahip bir yabancıydı. Aniden içini kaplayan korku ile vatan hasretini baskılamaya çalıştı. Kendilerine özgü gelenekleri olan yabancı insanların arasında yeni bir eve alışmak yeterince zor olacaktı. Ancak bu, sıradan kültür şokundan çok daha fazlasıydı. Kailer insan bile değildi. Güneşten kaçınan, ölülerinin ruhlarını yutan, kadim ve içine kapalı olan bu halk, Gauri'ye ya da Ildiko'nun sarayda karşılaştığı diğer halklara hiç benzemiyorlardı. Kailere ve onların kraliyet sarayına alışmaya çalışırken yürümeyi öğrenen bir bebek gibi olacaktı. Hiç şüphesiz birçok hata yaparak kendini, dolayısıyla Brishen'i, utandıracaktı. Bu düşünce midesinin altüst olmasına neden oldu.

Kocası, süvari komutanıyla derin bir sohbete dalmış bir şekilde önünde at sürüyordu. Beladine akıncılarıyla yaptıkları savaş sırasında desteğe gelen Mertok'la, Kai birliği sayıca üstün bir konuma gelmişti. Brishen, Ildiko'ya artık onları yenmek için bir grup caniden çok daha fazlasının gerekeceği konusunda güvence vermişti. Sayıca üstün olmalarına rağmen kamp kurup uyumak için durduklarında gündüz nöbetini iki katına çıkararak tetikte kalmaya karar verdiler.

Brishen sanki Ildiko'nun bakışlarını üzerinde hisset-

miş gibi omzunun üzerinden bakarak atını d r d r du. Ildiko'nun yanına gelmesini beklerken atlıları etrafında dolanmaya başladı. Ildiko Brishen'in gülümsemesini g r d ğ nde karanlıkta bile yüzüne kazınmış yorgun çizgileri fark edebiliyordu. Ölüm ışığının etkilerinden kurtulmuş olmasına rağmen, h l  ateşten kaynaklanan bitkinliğın izlerini taşıyordu.

“Ağzının kenarına kasvetli bir ifade konmuş, karıcığım. Seni bu kadar endişelendiren şey ne?”

Ildiko düşüncelerini paylaşıp paylaşmamak arasında kaldı. Brishen,  l m ateşinden uyandıktan ve onu Anhuset'in yanında otururken bulduktan sonra daha da dikkatli davranmıştı. Ildiko, yeni edindiğ  rütbesini kullanarak Kai kadınından, Brishen doğrudan sormadığ  sürece yaralı koldan bahsetmeyeceğ ne dair gönülsüz bir söz almıştı.

“Benden kuzenime ve komutanıma yalan söylememi istiyorsunuz, Majesteleri.” Anhuset'in gözleri parlayan çizgilere dönüşmüştü.

Ildiko, Kailerin onaylamayan ve meraklı bakışlarını fark ederek üzerindeki yırtık elbiseyi çıkardı. Yeni bir elbise giyip gelişigüzel bir şekilde bağcıklarını bağladı. Kıyafetleri üzerinden d k lmediğ  sürece Kai askerlerinin onun  amaşırcılardan daha berbat bir h lde olduğ nu pek umursayacağ nı düşünmüyordu.

“Ben  yle bir şey istemiyorum.” Kırışıklıkları düzeltmek için nafile bir çabayla ellerini eteğinin üzerinde gezdirdi. “Ne olduğ nu sorarsa söyle ama yaralı bir kol gibi önemsiz bir şey için ispiyonculuk yapmaya gerek yok.”

Anhuset kollarını göğsünde kavuşturarak, “Daha kötüsü de olabilirdi,” dedi.

Ildiko buna itiraz etmedi. Kesinlikle daha kötüsü olabilirdi. Brishen tırnaklarını aniden koluna geçirerek tenini bıçak gibi kestiğinde kalbi neredeyse yerinden fırlayacaktı. Anhuset onu sert bir darbeyele çadırın ortasına doğru savurmadan önce bağırmaya vakti olmamıştı.

“Anhuset, bunu ona söylemek onu endişelendirmekten ya da suçluluk duygusu yaşamasından başka neye yarayacak? Olan oldu, ben iyiyim.”

“Ondan sır saklamamalısınız.” Anhuset boyun eğmeyi reddetti.

Ildiko bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırarak ateşler içinde yatan Brishen’in yakınında ama saldırı menzili-nin dışında oturmaya devam etti. “Bu bir sır değil, sadece dile getirilmesinde hiçbir fayda olmayan bir gerçek.” Anhuset’in duruşunu taklit ederek kollarını kavuşturdu. “O sormadıkça hiçbir şey anlatmamaya söz veriyor musun?”

Anhuset hüsrana dolu bir nefes verene kadar sessiz bir savaşa tutuştular. “Söz veriyorum. O sormadığı sürece bu konuyu açmayacağım.” Kaşlarını çattı. “Bir Kai saray mensubunun yeteneklerine sahipsiniz, Majesteleri. Mantığı amacınıza uygun şekilde çarpıtma konusunda oldukça başarılısınız.”

Ildiko iltifatın altında yatan hakareti fark etse de alınmadı. “En azından iki halk arasında bazı benzerlikler var.”

İki kadın arasında huzursuz bir ateşkes yapıldı. Ölüm ışığının etkisindeyken karısına saldırdığını hatırlamayan Brishen kendine geldiğinde Ildiko’nun tüm duaları kabul olmuştu.

Anhuset olanları anlatmamak konusunda zorlansa da

sessiz kalmaya karar vererek Mertok'la akşamki seyahat planlarının üzerinden geçmeye karar verdi.

“İldiko? Neredesin, karıcığım?”

İldiko gözlerini kırptırarak burnunun dibinde elini sallayan Brishen'e bakarak düşüncelerinden sıyrıldı. “Özür dilerim. Dalmışım. Yoksa rüya görüyorum mu demeliydim?” Gülümseyerek Brishen'in daha önce sorduğu soruya cevap vermeye karar verdi. “Beni endişelendiren düşünceler değil. Sadece merak. Ölümcül ateşle savaşırken anneni Talumey'in annesiyle karıştırmıştın. Anhuset annenin pek sık gülümsemediğini söyledi.”

Anhuset'in söylediklerini anlatmamaya karar verirse diye, Brishen'e üstü kapalı cevap verebilmesi için açık kapı bırakarak sorusunu dile getirmeden cümlesini bitirdi. Ancak Brishen eyerinde geriye yaslandı ve geniş omuzlarını gevşeterek onu yanıtladı. “Anhuset haklı. Kraliçe gülmeyi seven biri değil. Gülümsediğinde kaçmakta fayda var.”

İldiko bakışlarını Brishen'e kilitledi. Annesini o kadar yumuşak bir ses tonuyla tarif etmişti ki sanki ima ettiği öldürücü eğilimler, turuncu terliklere olan takıntılı sevgisinden daha ilginç ya da tehdit edici değilmiş gibiydi. “Ciddi misin?”

“Oldukça,” dedi Brishen aynı nötr tonda. “Babamın annemle evlendikten sonra iki gözü kapalı uyuduğundan şüpheliyim.”

İldiko yeni kayınvalidesiyle tanışacağı gerçeğini düşündüğünde içten içe ürperdi. Teyzesi hesaba katılması gereken bir güçtü. Fantine kibirli, kendini beğenmiş ve başarılı bir strateji uzmanıydı. Gauri sarayındaki birçok entrikayı

ustalıkla manipüle etmişti. Kral Sangur bir sebepten karısının onu uykusunda öldürmeyeceğine güveniyordu. Belli ki aynı şey Kai kralı ve kraliçesi için geçerli değildi.

“Annenizle tanışmak için sabırsızlandığımı söyleyemeyeceğim, Majesteleri.” Yakınlarda at süren Kai askerlerinden birkaçı kıkırdadı. Ildiko, Brishen’in alaycı bakışlarını fark ederek, “Tanıştırıldığımızda bu göğüs zırhını giymeli miyim?” diye sordu.

Brishen’in dişleri karanlığın içinde fildişi hançerler gibi parlıyordu. “Seni koruyacağım. Ayrıca o sana zarar vermez. Bir insanı eş olarak almaya zorlandığım fikrine fazlasıyla bayılıyor. Secmis’in suikast planlamaktan daha çok sevdiği bir şey varsa o da sefaleti izlemektir.” Atını onunkine yaklaştırarak eğildi. “Benden iliklerine kadar nefret ediyor, kaderine üzülmüş gibi davranmayı unutma,” dedi yumuşak bir sesle. “Birbirimizden ayrılmamamızı sağlayacaktır.”

Ildiko’nun düşünceleri karmakarışıktı. Sıkılmayacağı kesindi. Kötü niyetli kayınvalidesinden bir adım önde olmak için tüm zekasını ve dikkatini toplaması gerekecekti. Brishen’in tarif ettiği kadının nasıl olup da böyle neşeli ve sevecen bir çocuk yetiştirebildiğine şaşıyordu.

“Huyların babana çekmiş olmalı,” dedi.

Az önceki kıkırdamalar şimdi düpedüz kahkahaya dönüşmüştü. Brishen’in sırtışı genişledi. “Pek sayılmaz. Annem de geceleri tek gözü açık uyur,” dedi elini sıkarak. “Merak etme, Ildiko. Ailemle tanıştığında onları daha iyi anlayacaksın. Onlarla tanıştıktan sonra bana düşüncelerini dürüstçe aktaracağına inanıyorum. Eğlenceli olacaklarından eminim.”

Ildiko sırtışına karşılık vermedi. Tüm bunlar Brishen’e

eğlenceli gelse de Ildiko'yu ürkütmüştü. Yeni kayınvalidesi ile kayınpederi tehlikeli olabilirlerdi ama Ildiko korkusuna yenik düşmeyi reddetti.

“İnsan ya da Kai, diğer kraliyet ailelerinden pek de farklı olduğumuzu sanmıyorum.” Brishen atını onunkine yaklaştırdı. “Konumumuzu güçlendirmek, gücümüzü korumak, daha fazla toprak elde etmek ve tahta vârisler sağlamak için evleniriz. Evlilik her yönüyle bir tür iş anlaşması.” Yüzü düştü, sırtışı soldu. “Eğer şanslıysak eşimiz aynı zamanda en iyi arkadaşımız olur.”

Bu tanım Ildiko'nun içinde büyüdüğü kraliyet ailesiyle mükemmel bir şekilde eşleşiyordu. Annesiyle babasının birbirlerine olan aşkı, Gauri aristokrasisinde nadiren görülen bir anormallikti ve Sangur'la Fantine'in yakın ailesinde hiç görülmemişti. Evlilik iş ve siyaset demekti. Sevgi ile yatak arkadaşlığı genellikle metreslere, nadiren de âşıklara mahsustu.

“Peki ya metresler?” diye sordu Ildiko. Üzerinde durmamayı tercih ettiği bir nedenden ötürü, Brishen'in bir metresi olduğu fikri, içinde uyumsuz çalınan bir nota gibi uğuldadı.

Brishen tek kaşını kaldırarak, “Ne olmuş onlara?” diye sordu.

“Bir düzine kadar metresin var mı?” Ildiko Brishen'in kahkahası karşısında çenesini kaldırdı. Bu son derece mantıklı bir soruydu. Kuzenlerinin kocalarının her birinin birer metresi ve bir sürü piç çocuğu vardı. Kral olan amcasının Annais adında bir kadını vardı, üstelik Kraliçe Fantine bunun için ona sonsuza dek minnettardı.

Brishen gülümsemesine engel olamayarak, “Bir düzine mi? Bir tanesiyle bile başa çıkabileceğimi düşünmüyorum,” dedi. Eyerin üzerindeki oturuşunu değiştirerek, “Ayrıca beni mutlu edebilecek bir Gauri karım var. Bir metrese neden ihtiyaç duyayım?” diye sordu.

Verdiği cevap Ildiko’yu şaşırtmıştı. “Ama bir metresin rolü bu değil.”

“Değil mi? Sanırım hepimizin aradığı şey arkadaşlık, karıcığım. Bu bazen fiziksel, bazen çok daha fazlasıdır.” Gözlerinde beliren tuhaf titreşimle yüzü de gülümsemesi gibi soldu. “Yalnızlık derin. karanlık bir boşluktur. O arkadaş ışıgın içinde ararız.” Parlayan gözleri biraz kısılarak gözlerinin etrafındaki çizgileri derinleştirdi. “İnsanlara göre karanlığın içinde.”

Brishen atını ikinci kez durdurup Ildiko’nun dizginlerini çekerek ikisini de durdurdu. Kaşla göz arasında verdiği işaretle Kailer etrafındaki çemberi genişleterek mahremiyet sağladı.

“Ne oldu?” diye sordu Ildiko. “Sorun nedir?”

Brishen bakışlarını Ildiko’ya yöneltti. Bakışları yaz sıcağında kalın bir battaniyenin altında yatmak gibi boğucu değil, şefkatli bir kucaklama gibi sıcacıktı. İlk kez olmasa da umutsuzca gözlerini okuyabilmeyi, ışıltının ardındaki eşit derecede parlak ruhu görebilmeyi diledi.

“Benim için sen de öyle olur musun, Ildiko?” diye sordu gözlerinin içine bakarak. “Boşluktaki o ışık?”

Ildiko’nun kalbi sızladı. Yalnızlık onun en daimi yoldaşı, yıllardır üzerinde dolaşan sessiz gölgesiydi. Bugüne kadar anladığı bir şey varsa o da iç dünyasındaki büyük

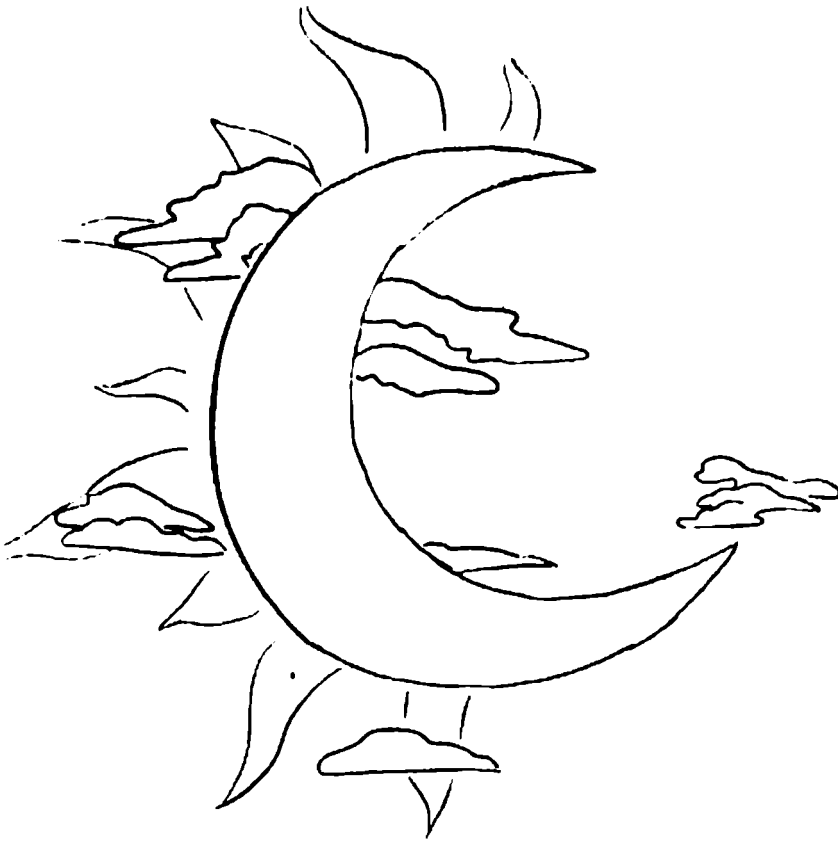
boşluktu. Vereceği cevap Brishen'e bir şey ifade etmeyecek olsa da cevabını daha sonra, yalnız kaldıklarında açıklamaya karar verdi.

Elini uzatarak parmaklarını zincir zırhının kolundaki balıksırtı deseninde gezdirdi. "Boşluk, tıpkı geceleyin deniz gibi uçsuz bucaksız ve görünürde kara yok. Ben sana yolu gösteren olacağım, Brishen."

Kocasını elini tutarak avucunu öptü. "Ailem senden nefret edecek, karıcığım." Ildiko yüzünden kanın çekildiğini hissetti. Brishen gülümseyerek, "Korkma. Bu iyi bir şey," dedi. "Doğduğumdan beri benden nefret ediyorlar. Onlar sadece ezebilecekleri insanları severler."

Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünse de diğer Kailerden gelen keskin çığlıkları ve heyecanlı seslerini duyduğunda vazgeçti. Ildiko askerlerin aralarında konuşurken kullandığı yabancı kelimeleri anlamaya çalıştı. Tek anlayabildikleri "Haradis" ve "kapı" oldu. Brishen'e dönerek, "Ne diyorlar?" diye sordu. Brishen'in cevabı tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

"Şu yamacın ötesinde Bast-Haradis ve başkent var. Krallığıma hoş geldin, Kaili Ildiko."

Bölüm On

Brishen, Ildiko'ya taht odasına giden uzun koridor boyunca eşlik etti. Ildiko Brishen'in kolunu tutarken parmakları derisinde hatta kol zırhının altında bile iz bırakmıştı. Kül rengi solgunluğunun yanı sıra endişesinin tek belirtisi de buydu. İfadesiz bir tavır takınarak koridorun karanlığında emin adımlarla ilerlemeye devam etti.

Haradis'e yaklaştıkça Ildiko, daha da sessizleşerek inişli çıkışlı tepelerle çevrili küçük bir vadide yer alan, loş şehre bakan tepeye vardıklarında tamamen sessizliğe bürünmüştü. Brishen'in sorduğu sorulara başını sallayarak ya da ara sıra bir kısa evet ya da hayır cevabını vermekle yetinmişti. Brishen Ildiko'dan yayılan korkunun kokusunu alabiliyordu.

“Yalnız değilsin, Ildiko,” diyerek onu bir kez daha rahatlattı. Ildiko taht odasına doğru ilerlemeden önce başı-

nı sallamakla yetindi. İfadesiz bir yüzle Brishen'e bir kez daha baktı.

“Burası Bast-Haradis Krallığı, Brishen. Ben bir insanım ve burada yalnızım.”

Aynı anda durakladılar. Brishen bakışlarını insan karısına çevirdi. Renkli saçlarına ve tuhaf gözlerine, ruh hâline göre renk değiştiren soluk tenine dokundu. Askerlerinin ona verdiği tepkiler Kai sarayınıninkilerle kıyaslandığında hiçbir şeydi. Çok uzun zamandır izole olan soyluların çoğu nadiren bir insanla karşılaşmıştı. Görenler de güçlkle hatırlıyordu. Dik dik bakar, kendi aralarında fısıldaşır hatta bundan çok daha kötüsünü yaparlardı.

Brishen onu korumak, onu yalnızca saraydaki engereklerden değil, aynı zamanda onları yönetenlerle, yani ebeveynleriyle tanışmanın kaçınılmaz sınavından da korumak istiyordu. Bunu yapacak gücü yoktu. Ildiko hep siyle yüzleşmek zorunda kalacaktı, bir zamanlar türünü avlayan bir halkla yüzleşmek zorundaydı. Ancak bunu tek başına yapmayacaktı.

Boştaki eline uzanarak, “Sen aynı zamanda evlilik yoluyla kan bağı olan bir prenses, kraliyet ailesinin bir üyesisin. Benim karımsın. O odadaki her Kai, sana bağlılık ve saygı borçlu. Sana uzatılan, seni lekelemeye çalışan her dili kesip atacağım, Ildiko,” diyerek avucunu öptü.

Ildiko'nun soğukkanlı ifadesi bir nebze rahatlayarak dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Ya da kafalarına bir balta mı gömeceksin?”

Ildiko'nun bu neşeli tavrıyla onu kendi ailesinden kurtaramadığı için duyduğu suçluluk duygusu biraz olsun ha-

fifledi. “Mızrak ve kılıç konusunda ustayımdır. Kimi şişlememi istediğini söyle yeter,” dedi Brishen.

Ildiko’nun gülümsemesi genişledi. “Taraftar kazanmak için doğru bir yaklaşım olduğunu düşünmüyorum.” Aldığı derin nefesi hafifçe vererek, “Bunun üstesinden gelebilirim ama parmaklarını kırıyor olsam bile elimi bırakmayacağına söz vermelisin,” dedi.

Brishen onu nazikçe kucağına çekti. Ildiko kendini Brishen’in kollarında kırılgan hissediyordu; ince kemiklerin etrafına sarılmış ve Gauri ipeklerine bürünmüş bir gölgeden fazlası değildi. “Söz veriyorum.”

“Korkumla seni utandırmayacağım, Brishen,” diye boynuna fısıldadı.

Ildiko’nun saçlarına doğru bir iç çekti. “Ama ben seni kendi korkumla utandırabilirim, karıcığım.” Sırtını okşayarak saraya takdimlerini yapmadan önce ona bir tavsiyede bulundu. “Onlar sadece birer yılan, Ildiko. Onları topuğunun altında ez.”

Brishen onu bir çift askerin nöbet tuttuğu süslü bir çift kapıya yönlendirdi. Başlarını yere eğen nöbetçilerin yüzleri Ildiko’nunki kadar ruhsuz ve ifadesizdi. Kapılar açıldığında Ildiko yüksek tavanlı, duvarları goblen ve silahlarla süslü, antik Kai kral ile kraliçelerinin heykelleriyle kaplı, her biri titrek meşale ışığıyla aydınlanan devasa bir odayla karşılaştı.

Brishen büyüdüğü bu sarayın ihtişamını görmezden geldi. Salon büyükbabası doğmadan önce ve muhtemelen ondan çok daha önce de bu hâldeydi. Bunun yerine gözlerini, dokuz basamakla çıkılan bir platformun üzerindeki tahtlardan onları izleyen bir çift figüre çevirdi.

Onları karşılayan sessizlik yerini yükselen bir sese, bir çekirge sürüsünün yaklaşması gibi giderek artan bir uğultuya bıraktı. Salondakiler Ildiko'yu inceliyor, Gauri kadının korkunç gözleri ve tuhaf yüzüyle ilgili yorumlar yapıyor, ona acımasız bakışlar atıyorlardı.

Ildiko söylenenlerin çoğunu anlamıyor olsa da dış görünüşünün heyecan yarattığını anlamak için Kai dilini anlamasına gerek yoktu. O da tıpkı Brishen gibi bakışlarını tahtlarında oturan Kral ve Kraliçeye dikmişti. Brishen'in ellerini sıkıca tutan elleri buz gibiydi.

“Sakin ol,” dedi Brishen nefesinin altından.

Tahtlara çıkan ilk basamakta durdular. Brishen, Ildiko'nun elini hafifçe çektiğinde ikisi de çiftin karşısında saygıyla diz çöktü.

Brishen kürsüye yönelerek, “Majesteleri, emirlerinize itaat eden hizmetkârınız olarak size gelinim Ildiko'yu takdim ediyorum. Kendisi Gaur Kralı Topal Sangur'un yeğeni. Şimdiyse benim *Düşes'im*,” dedi.

Brishen ve Ildiko dizlerinin üzerinde beklerken taht odası bir kez daha sessizliğe büründü.

“Kalkabilirsiniz.” Kral Djedor'un sesi odanın her yerinde yankılandı. Gözleri yaşından dolayı neredeyse bembeyazdı ve gri derisi yüz kemiklerinin üzerinde iplere geçirilmiş kirli giysiler gibi sarkıyordu. “Kulağıma Belawat'taki güçlerin bu evliliği onaylamadıklarını göstermek için seni öldürtmeye çalıştıkları söylentileri geldi.”

Brishen babasını, bu tanışma faslı biter bitmez saldırının tüm detaylarını öğrenmek için babasının konsey odasına çağrılacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Omuz sil-

kerek, “Hepsini öldürdük ama üç yoldaşımızı kaybettik,” dedi. “Yoldaşlarımız kahramanca mücadele etti. Birinin ölüm ışığını taşıyorum.”

Taht odasının iki yanında sıralanan saray mensupları aralarında mırıldanmaya devam etti. Brishen ölen askerin ailesine büyük bir onur kazandırmıştı. Kral’ın yüz ifadesi bu açıklama karşısında değişmedi. Brishen hiçbir tepki göstermeyeceğinden emindi. Babası, küçük oğlunun eylemlerini onayladığını ya da onaylamadığını hiçbir zaman belli etmemişti. Tahtla ya da veraset çizgisiyle ilgilenmedikleri için bunun ikisi açısından da bir önemi yoktu.

Kral meraklı bakışlarını Ildiko’ya çevirerek, “İlk kez bir insan gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Bir erkek insan görmüştüm. Kadınlar kesinlikle daha da çirkin,” dedi.

Kalabalıktan bir kahkaha tufanı koparken Brishen kimin güldüğüne dikkat etmek için döndüğünde oda sessizliğe büründü. Ildiko, Brishen’in avucundaki parmaklarını kıpırdattı.

Djedor’un kırıışmış dudakları sırtarak gerildiğinde gözleri gibi yaşlılıktan kararmış dişleri göründü. Brishen omzunu Ildiko’nun omzuna dayayarak onun geriye doğru savrulmasını engelledi. Kral o ana kadar tek kelime etmemiş olan karısına dönerek, “Yeni kızın hakkında ne düşünüyorsunuz Secmis?” diye sordu.

Kocasıyla evlendiği günkü kadar güzel ve genç olan kraliçe, önce oğluna ardından Gauri kızına baktı. Kocasının aksine, Ildiko’nun söylediği her şeyi anlayabilmesi için ortak dilde konuşmaya karar vermişti. “Haradis’e hoş geldin, Düşes Ildiko. Umarım buraya ayak uydurabilirsin.

Oğlum bir insan kadınla evlenmek ve Gauri'yle ittifakımızı garantilemek için büyük bir fedakârlık yaptı.”

Konuşurken dudakları kıvrılmıştı; sakın bir ses tonunda konuşsa da Kraliçe Secmis, Brishen'in karısına karşı duyduğu küçümsemeyi gizleme zahmetine girmemişti.

Brishen, yanında kaskatı kesilen Ildiko'nun sırtındaki gerilmeyi duyar gibi oldu. Parmaklarını Brishen'in elinden çekip alarak ikici basamağa doğru ilerledi. Omuzlarını dikleştirirken çenesi kraliçenin kendi kibrine meydan okuyan mağrur bir tavırla havaya kalktı. Bakışlarını Ildiko'ya kilitleyen soyluların nefesi kesilmişti.

Brishen elini kılıcının kabzasına götürdü. Tanrı korusun, gerekirse annesinin karısını öldürmesini engellemek için kılıcıyla kendilerine kaçış yolu açması gerekebilirdi. Ayaklarının üzerinde dengede durarak Ildiko'yu kapıp kaçmaya hazırlandı.

Ildiko'nun sesi sakın, küçümsemeden uzak, kendinden emin ve güçlüydü. “Bunlar ne gibi fedakârlıklar olabilir, Majesteleri? Ben sadece tehlikeli bir yolculuktan sonra eve geliniyle dönen bir damat görüyorum. Hiçbir yarası yok ve hiçbir uzvunu kaybetmemiş. Henüz onu ölesiyle hırpalayacak vaktim olmadı.”

Bu kez kalabalığın kahkahaları, konuşmalar ve öksürük nöbetleriyle gizlendi. Brishen inlese mi yoksa alkışlasa mı karar veremiyordu. Ildiko'nun zekâsı ona ya saygı ya da idam fermanı kazandıracaktı.

Secmis, altın rengi gözlerini kısarak, “Benimle alay mı ediyorsun?” diye sordu.

“Hayır, Majesteleri. Bu kabalık olurdu.” Ildiko kısa bir

selam vererek devam etti. “Sadece kocamın nasıl bir fedakârlıkta bulunduğunu anlamak istiyorum. Kendi halkıyla yaşamaya devam edecek. Ona bir çocuk veremesem de soyunun güvende olduğunu biliyorum. Bir Kai kadınıyla evlenemez ama Kai sarayı da Gauri sarayına benziyorsa, benimle olan birlikteliği metres sahibi olmasına engel olmayacaktır. Eğer isterse birkaç tane metresi olabilir. Beni görmeye dayanamıyorsa, gözleri iyi görmediği bir zamanda, yani gün ışığında görüşmeyi tercih edebiliriz. Bu durumda fedakâr olan tarafın ben olduğumu söyleyebilirim.”

Secmis’in çelik rengindeki teni daha da koyulaştı. Gözleri, taht odasındaki tüm meşalelerin toplamından daha parlak görünüyordu. Uzun parmakları kıvrılmış hâlde tahtından kalktı; eğer Ildiko onun önünde dursaydı, karnını deşeceğinden emindi.

Kral gürültülü bir kahkaha attığında Brishen kılıcını kısmen kınından çıkarmıştı. Secmis ona pelerinin tutuştu- racak kadar öfkeli bir bakışla karşılık verdi. Kral onu görmezden gelerek elini sandalyesinin koluna vurdu. “Kız çirkin ama korkusuz. Daha kötüsünü de yapabilirdin, oğlum,” dedi kapıları işaret ederek. “Annen kafasının kesilmesini emretmeden onu buradan götür.” Ildiko’ya siyah dişlerini gösterdi. “Üstesinden geleceksin, Gauri kadını. Bir sonraki buluşmamızı dört gözle bekliyorum.”

Kapılara giden yol binlerce kilometre ve bir o kadar da yıl uzakta gibi geliyordu. Brishen kollarında Ildiko’yla güvenli bir yere doğru koşma isteğini bastırarak görkemli bir şekilde yürümeye devam etti. Kapılar arkalarından kapan-

dığında muhafızların görüş ve duyuş mesafesinden çıkana kadar hızlarını korudular.

Brishen dönerek Ildiko'nun önünde durdu. Tenindeki kül rengi bile uçup gitmişti, solgun görünüyordu. Gözbebekleri büyümüş, dehşetten kapkara olmuştu. Dizlerinin bağı çözülmeden önce Brishen ona doğru bir adım atarak kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı.

“Aferin, Düşes! Annemi sindirdin ve babamı memnun ettin. Artık o odadaki hiçbir Kai sana karşı gelemeyecek.”

Vücudu parmakları gibi soğuktu, Ildiko ürperdi. Çenesini sıkıp düzenli nefesler almadan önce dişlerinin birbirine çarptığını hissetti. Sakinleştiğinde Brishen'in yüzüne bakmak için bir adım geriledi.

“Annemi düşman edindim,” dedi kederli bir ses tonuyla.

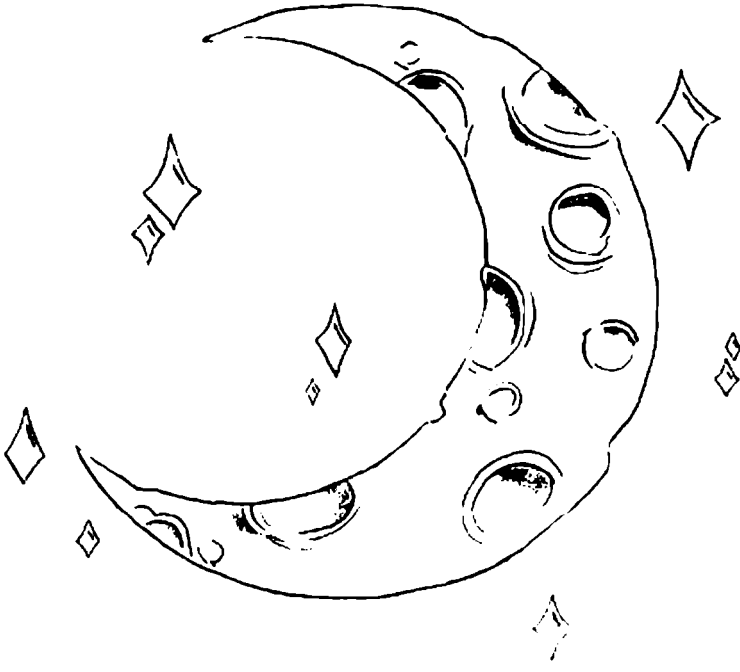
“Herkes Secmis'in düşmanıdır, karıcığım. Artık sadece onun gözünde daha değerli bir düşman hâline geldin.”

“Öleceğim, öyle değil mi?”

Brishen onu alnından öptü. “Hayır, yemek yiyeceksin. Birkaç saat sonra katlanmamız gereken bir ziyafetimiz var.”

“Tanrılar bana yardım etsin,” diye mırıldandı Ildiko.

Brishen, “Buna ihtiyacın olacak,” diye neşeyle karşılık verdi.

Bölüm On Bir

Ildiko, dış görünüşlerini göz ardı ettiğinde Kai saray mensuplarının Gauri saray mensuplarına çok benzediğini fark etti. Hırslı, dedikoducu ve saray hayatının vahşi entrikalarıyla baş etme konusunda oldukça başarılıydılar.

Taht odasının kapıları açılıp Brishen'le birlikte eşikten geçtikleri anda, yeni bir kanın kokusunu almak isteyen meraklı tazıların arasından geçtiklerinin farkındaydı. Anhuset'in göğüs zırhı Ildiko'yu bu savaş alanında korumaya yetmeyecekti.

Saray'daki görgü kurallarına ve stratejilere aşina olması, yeni kocasının ailesinin önünde en alt basamakta diz çökerken ona biraz olsun rahatlık sağlamıştı. Kral Djedor kâbus gibi görünen bir adamdı, henüz kemikleri tamamen çürümemiş bir cesede benziyordu. Brishen'in sırtındaki sıcaklığı, Kral'ın korkunç gülümsemesiyle karşılaştığı an taht odasından kaçmasını engelleyen tek şey olmuştu.

Kai dilini, insan kadınların çirkinliğiyle ilgili sözlerinin bir kısmını anlayacak kadar anlıyordu. Hakaretleri korkusunu azaltarak yerine öfkeyi koymasına çok yardımcı olmuştu. İçindeki bu öfke, Secmis ona ortak dilde hitap ettiğinde kaynayan bir öfkeye dönüştü.

Kraliçe Secmis, kenarları kıpkırmızı parlayan gözleri ve alaycı bir ifadeyle kıvrılan ağzıyla ona baktı. Tahtta oturuyordu; zayıf bir kadındı, sandalyesinden dökülerek, ayaklarının dibinde biriken ağır işlemeli bir elbise giymişti. Gümüş rengi saçları bakımlıydı ve loş ışıktaki göz kamaştıran mücevherler taşıyordu.

Ildiko kraliçenin yorumlarına karşı çıkarken, Secmis'in tahtına tünemek yerine etrafına sarılsa daha rahat edip edemeyeceğini sormak istemişti. Ancak Kai soylularından gelen dehşet dolu tepkiler ve Brishen'in, Secmis'in yorumlarına meydan okurken elini kılıcına götürmesi, Ildiko'ya kötü niyetli annesini zaten tehlikeli bir noktaya kadar kıskırttığını, karşılaşmayı daha da alevlendirecek hakaretlere gerek olmadığını hatırlattı.

Taht odasından çıktıklarında öfkeyle beslenen cesareti Ildiko'yu terk etmişti. Brishen'in kollarına yığılmış, pervasızlığı yüzünden başı dönmüştü.

Brishen onu merdivenlerden yukarı ve iki koridordan aşağı götürerek süslü bir kapıya ulaştırana kadar Ildiko'yu ayakta tutan tek şey onun iltifatları olmuştu. Kapıyı açtığında büyük bir yatak, gardırop, sandıklar ile içinde kısıp ateşin titrediği bir şöminenin yanına yerleştirilmiş masa ve sandalyelerle cömertçe döşenmiş geniş bir odayla karşılaştı.

Brishen onu sandalyelerden birine götürdüğünde, Ildiko

minnetle sandalyeye oturdu. Artık resmen ailenin bir parçasıydı. Herkes gibi o da Secmis'in korkusundan tek gözü açık uyumak zorunda kalacaktı.

“Bir kadeh şarap ister misin?” diye sordu Brishen bir elinde kadeh, diğerinde bir sürahi tutarken.

“İki olsun,” diye cevap verdi Ildiko. Brishen'in kıkırdamasına küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. Titreyen elleriyle kadehi alarak Secmis'e hakaret etmemek için doğru kelimeleri aradı. O her şeye rağmen Brishen'in annesiydi. “Annen...”

“Can almaya bayılan ve krallıktaki herkesten daha üstün bir zekâya sahip, ruhsuz bir yaratık.” dedi Brishen kendi kadehini doldururken. “Bu da onu hem kötülük hem de strateji konusunda eşsiz bir hükümdar hâline getiriyor. O olmasaydı babam onlarca yıl önce tahttan indirilmiş olurdu.”

Ildiko gözlerini kırptırdı. Kocası, kendi iyi doğasının yanı sıra annesiyle babasının korkunç özelliklerini normal bir şekilde karşılayarak onu şaşırtmaya devam etti. Çoğu kraliyet ailesinin çocukları gibi Brishen'in de bir grup dadı, öğretmen ve akıl hocası tarafından büyütüldüğünü tahmin ediyordu.

Ona daha fazla soru sormak istese de Kai Kralı ve Kraliçesi hakkında konuşmak midesindeki şarabı ekşitti. Konuyu kapatmaya karar vererek etrafına bakındı. “Neredeyiz biz?”

Brishen yanındaki sandalyeye oturarak, “Yatak odanda. En azından sarayda kaldığın süre boyunca. Beğendin mi?” diye sordu.

Brishen'in ikinci cümlesiyle dikkati dağılan Ildiko odaya kısa bir göz gezdirdikten sonra devam etti. “Çok güzel-

miş. Sarayda kaldığım sürece derken ne demek istedin?" İkinci bir endişe düğümü, Secmis'le karşılaşmasından sonra yavaş yavaş çözülmekte olanın yanma yerleşti.

Gauriler arasında soyluların eşlerini saray hayatından izole edilmiş uzak malikânelerine kapatmaları, kocalarının da soyun devamını sağlamak için her yıl farklı kadınlarla evlendikleri ayrı hayatlar yaşamaları sıra dışı bir durum değildi.

Ildiko, Secmis'ten uzakta yaşama fikrinden hoşlansa da unutulmuş bir şatoda solup gittiği, kendisi gibi sürgün edilmiş Kai hizmetkârlarıyla yaşadığı bir gelecekte hoşlanmıyordu.

Brishen gri eliyle dizine dokundu. Siyah tırnaklarından biri eteğinin kumaşına takılarak bir kıvrım oluşturdu. "Endişelenme, Ildiko. Ben de seninle birlikte sürgün edileceğim. Krallığın uzak batı sınırında bir evim var. Burada geçireceğimiz birkaç hafta boyunca Kai sarayını tanıyabilirsin. Ardından evimize gideceğiz."

Brishen öyle bir sesle 'ev' demişti ki, onun yerine 'sığınak' kelimesini de kullanabilirdi. Ildiko, saray halkına tahammül eden Brishen'in kalbinin başka bir yer için attığının farkındaydı.

Kral Sangur'un çalışma odasındaki masanın üzerine yayılmış haritayı hatırladı, bu harita Apteran Okyanusu'nun bu tarafındaki geniş toprakları paylaşan pek çok krallığı gösteren bir kartografik şaheserdi. Ildiko kaşlarını çatarak, "Arazin Beladine topraklarına dayanıyor," dedi.

Brishen başını salladığında sarı gözleri bir anlığına parladı. "Doğru ama savunmasız değilim. Ayrıca insan kom-

şularımızın ticaret yolundaki gibi başka bir saldırıya geçmeden önce bekleyeceklerini ya da bu ittifakı bozmak için başka bir yol deneyeceklerini düşünüyorum.”

Ildiko komşularının ikinci seçeneği ya da Kai ile Gauri arasındaki ticaret ve ittifak gerçeğini kabulleneceğini umuyordu. Yanında Brishen varken kendi kendine sürgüne gitmekten hoşlansa da bunu Beladine krallığı tarafından kuşatma altındayken yapmak onu endişelendiriyordu.

Şarabını bitirdikten sonra boş kadehi masaya koymak için ayağa kalktı. “Anhuset de bizimle gelecek mi?” Brishen’in başını salladığını görünce gülümsedi. “Güzel. Onu seviyorum.”

Kapının çalınmasıyla konuşmaları bölündüğünde Brishen ziyaretçilerine içeri girmelerini söyledi. Yanında iki kadınla, kapının hemen önünde Kai kıyafeti giymiş bir adam duruyordu. Üçü de eğildikten sonra adam konuşmaya başladı.

“Ekselansları, Majesteleri kendisiyle konsey odasında buluşmanızı istiyor.” Ildiko konuşmanın geri kalan kısmını anlamamıştı, Kai diline henüz hâkim değildi.

Brishen başını sallayarak ayağa kalktı. “Belawat’tan bahsetmişken, babam ticaret yoluna yapılan saldırı hakkında her şeyi öğrenmek isteyecektir.” Ildiko’nun eline uzanarak parmak uçlarını öptü. Dokunuşu serin ve yumuşaktı.

Kral’ın habercisi, arkasındaki kadınların odaya girebilmesi için kenara çekildi. Ildiko sandalyesinden kalkarak Brishen’in yanına geçti. Kadınların üzerinde saray hizmetkârlarının giydiği kıyafetlerden vardı. Biri diğerinden on yaş daha yaşlı görünse de ikisi de genç olmalıydı. Yaşlı olan

Ildiko'ya aval aval bakmamaya çalışırken, genç hizmetçi onu görmezden geldi; lambanın ışığıyla parlayan gözlerini ona aynı yoğunlukta karşılık veren Brishen'e dikmişti.

"Seni anılarımda gördüm," dedi Brishen ortak dilde nazikçe. "Talumey'in akrabası mısın?"

Kızın yüz hatları buruştu. Kaşlarını çatan Brishen'in önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Talumey'in kız kardeşiyim, Majesteleri. Adım Kirgipa. Sha-Anhuset ölenlerin haberini gönderdi. Ailemizi onurlandırdınız. Bir prensin Talumey'in ölüm ışığını taşıması..."

Brishen elini kızın koluna koyarak onun sözünü kesti. "Ayağa kalk, Kirgipa." Onu ayağa kalkması için ikna etti. İfadesi yumuşasa da yüzündeki keder azalmamıştı. "Onu annene canlı ve zarar görmemiş bir hâlde teslim etseydim daha iyi olurdu. Ailenizi onurlandıran kişi Talumey. O iyi bir askerdi ve cesurca savaştı."

Kirgipa'nın çenesi titrediğinde Ildiko, Kailerin de insanlar gibi yas tutarken gözyaşı döküp dökmediklerini merak etti. Kirgipa önce Brishen'i sonra Ildiko'yu selamlayıp yaşlı kadının yanındaki yerine döndü.

Brishen, kapının yanında sabırla bekleyen haberciye dönerek, "Kirgipa'nın annesine bir mesaj daha gönder. Yarın oğlunun ölüm ışığıyla birlikte geleceğimi bildir," dedi. Ildiko'ya döndü. "Bana eşlik etmek ister misin? Bu gece gitmek istesem de kraliçe yokluğumuzu fark ettiğinde bunun acısını bize yardım eden herkesten çıkarabilir, ne yazık ki kutlama ziyafetinden kaçmamız mümkün görünmüyor."

Ildiko, Secmis'in yapabileceklerini düşünürken ürperdi. Sadece onun duyabileceği bir şekilde Brishen'e yaklaştı.

madan önce Kirgipa'ya baktı. "Emin misin, Brishen? Ben burada bir yabancıyım. Bu hem bedenem hem de ruhen Kai'nin işi."

Kara kaşlarını çatarak Ildiko'yu şaşırttı. "Sen her şeyden önce Kashkhem kraliyet hanedanı mensubusun. Djedor ve Secmis'in iradesi dışında sana yasak olan hiçbir yer yok."

Baş başa olsalardı çatık kaşlarının ortasındaki çizgiyi elleriyle düzeltebilirdi. Bunun yerine Ildiko dokunuşunu Brishen'in kolunu kısa bir süre okşamakla sınırladı. Yakındaki hizmetkârların dikkatli bakışları ve aralarındaki bakışmalar Ildiko'nun gözünden kaçmadı.

"Bu bir rütbe veya erişim meselesi değil, sağduyu meselesi Brishen. Oğlunun yasını tutan bir anne bir yabancıнын, özellikle de benim gibi bütün ilgiyi üzerine çeken birinin buna tanık olmasını ister mi?"

Brishen kaşlarını çatmaya devam ediyor, gözleri biraz daha parlıyordu. "Sen onun yerinde olsan ne yapardın?" diye sordu.

Ildiko omuz silkti. "Ben ebeveynlerimi kaybettiğimde hiçbir yabancıyla teselli olmadım ama her insan farklıdır. Ben ne Kai'yim ne de bir anne, iki rolde de fazlasıyla tecrübesizim."

Gözlerinin içine bakarak, "Benim hatırım için gelir misin?" diye sordu.

Ildiko, "Gelirim," dedi tereddüt etmeden.

Ildiko'nun verdiği cevaptan memnun görünen Brishen eğilerek haberciye döndü. "Şu işi bir an önce bitirelim de karımın yanına dönebileyim." Kısa bir an durakladıktan sonra koridora adım atmadan önce bir kez daha Ildiko'ya

dönerek, “Yandaki oda benim. Orayı istediğin gibi keşfedebilirsin,” dedi göz kırparak. “Ailem bundan hoşlanmasa da ben az sırrı olan bir adamım.”

Koridora çıkarak arkasından kapıyı kapattı ve Ildiko’yu iki Kai kadınıyla yalnız bıraktı.

Ildiko ne söyleyeceğini düşünürken hâkim olan sessizlik rahatsız edici bir boyuta ulaşmıştı. “Dilinizi öğrenmeye çalışıyorum.” Kadınlar yerlerinde kıpırdanmaya başladığında Ildiko, dahil olduğu halkının ifadelerini okuyabildiği için kendiyle gurur duydu. Ildiko’nun Kai dilinde konuştuğunu fark ettiklerinde yüzlerinde oluşan şaşkınlık ifadesini görmüştü.

“Anlayabildiğim kadarıyla, senin ortak dilin benim Bast-Kai dilimden daha iyi, o yüzden neden ortak dille başlamıyoruz? Sohbet ederken bana kendi dilinizde yeni kelimeler öğretebilirsiniz.”

Başlarıyla onayladıktan sonra Ildiko’nun valizlerini açmasına yardım ettiler. Diğer hizmetkârlarla banyoya yerleştirilmek üzere getirilen küveti nereye koyacaklarından bahsederken aralarında yapmacık bir diyalog gerçekleşti. Ildiko Kirgipa’nın adını çoktan öğrenmişti, yanındaki kadının adının ise Sinhue olduğunu öğrendi.

Pricid’den Haradis’e yaptığı yolculuk sırasında Ildiko, Kailerin bazen meraklı çoğu zaman ise tiksinti dolu bakışlarına alışmıştı. Sinhue ve Kirgipa’nın bakışlarından rahatsız olmamıştı. Kutlama ziyafetinde karşılaşacağı bakışların yanında masum kalacakları kesindi.

Hizmetkârlar Ildiko’ya karşı, soyunup küvete girdiğinde dehşetle bakmaları dışında, dikkatli, medeni ve yardım-

sever davranmıştı. Ildiko kutlama ziyafetinde Gauri yerine Kai kıyafeti giymenin iyi bir fikir olduğunu kabul ettiğinde Sinhue'nin sesindeki memnuniyeti fark etti.

Akşamki ziyafete hazırlandığı sırada yan odadan gelen hazırlık seslerini duydu. Brishen babasıyla konseyden dönmüş ve Ildiko gibi hazırlanıyor olmalıydı. Kapıyı çalıp Ildiko'nun izniyle içeri girdiğinde bu varsayımı doğrulandı.

Brishen binici kıyafetleriyle hafif zırhını çıkarmış, Pricid'deki düğünlerinde giydiğinden bile daha resmi bir kıyafet giymişti.

Altına giydiği dar gömlekle pantolonun büyük bir kısmını üzerindeki yüksek yakalı, geniş kollu bir tunik örtüyordu. Hepsi siyah ve orman yeşili işlemesi ipeğin çeşitli tonlarındaydı. Saçındaki ikiz örgülere minik boncuklar işlenmişti. Örgüler dışında açık bırakılan, omuzlarına dökülen saçlar bir karga kadar siyahtı.

Haradis'e yaptıkları yolculuk Ildiko'nun, Brishen'in farklı yönlerini görmesini sağlamış, farklılıklarını görmezden gelmesine neden olmuştu. Korkunç gülümsemesi gözleri kadar ürkütücü olsa da Kai kadınlarının kocasını neden çekici bulduğunu anlamaya başlamıştı.

Savaş kıyafetlerinden tamamen vazgeçmemişti. Pirinç çivilerle bezeli kalın deriden yapılmış geniş bir kemer, tuniğin ince beline oturmasını sağlıyordu. Kaburgalarının altına bıçak saplamak isteyen biri, ölümcül bir hamle için deriyi aşmakta zorlanırdı. Kemerinde deriye dikilmiş büyük bir halka vardı, Brishen bu halkaya saray kılıcını bağlamıştı. Kılıç kalçasına dayanmış, çizmelerinin üst kısmına sıkıştırılmış hançerlere eşlik ediyordu. Ildiko onun silahlarla dolu olduğunu tahmin ediyordu, bunlar sadece onun görebildiği şeylerdi.

“Savaşa mı yoksa ziyafete mi gidiyoruz?” dedi Ildiko neşeli bir sesle.

“Djedor’un sarayındayız, Düşes,” dedi. “Burada genelde ikisi de aynı şeydir.”

Ildiko Brishen’in bunu alaycı bir şekilde söylediğini bilse de bu sözleri midelerini bulandırmıştı. Çok fazla şarap ya da bira içmekten hoşlanmasa da ziyafette her ikisini de yoğun miktarda görmekten mutluluk duyardı, aksi hâlde titrek elleri yemek bıçağını kendisine saplamasına neden olabilirdi.

Kocasının da kısa sürede tıpkı kendisi gibi ifadelerini anlamaya başladığını hemen fark etti. Brishen kulağına eğilerek fısıldadı. “Sakin ol, Ildiko. O kadar da kötü geçmeyecek. Eğer seni tehdit etmeye cüret eden olursa duvarları Kai kanıyla boyarım.”

Brishen bunu bir güvence olarak söylese de Ildiko ürperdi. Brishen onu ölümüne koruduğu için minnettardı ancak bu yemeği başları kesilmeden ya da parçalanmadan atlatabilmeleri için dua ediyordu.

Bir adım geri çekilerek parlayan bakışlarıyla Ildiko’nun yüzünü inceleyen Brishen “Bunu beklemiyordum,” dedi.

Brishen Kral’la konseyde görüşürken Ildiko ziyafet için hazırlanmaya başlamıştı. Hizmetkârları evden getirdiği elbiseleri yatağının üzerine serdiğinde, memnun olmadığını belli eden bir ses çıkardı. “Bir Kai kadınının giyeceği kıyafetleri hazırlatmayı akıl etmeliydim.” Yeni bir elbise ya da başlık onu daha fazla Kai ya da daha az Gauri yapmazdı ama onların modasını benimsemek Kai kültürünü benimsemeye istekli olduğunun bir kanıtı olurdu.

Şikâyeti üzerine Sinhue aniden eğilip odadan çıkarken hem Ildiko'yu hem de Kirgipa'yı ürkütmüştü. Hizmetçi, büyük bir sandığı kapıdan içeri sürükleyip duvara dayayan iki Kai adamıyla birlikte geri döndü. Kai adamları odadan çıktığında Sinhue sandığın kapağını kaldırarak Ildiko'ya yaklaşmasını işaret etti.

Ildiko, üst üste yığılmış yemyeşil kumaşları gördüğünde nefesi kesildi. Açık yeşille altın renkleri, yılan kanı kadar koyu bronz ve siyahlarla karışmıştı. Mücevher tonlarındaki mor ve kobalt rengi işlemler koyu renklerin arasında parlıyordu.

Sinhue'nin yanında diz çöküp, ellerini sandığın içine daldırarak eşarpları, ipek pantolonları, altın ipliklerle işlenmiş tunikleri ve örümcek ağından daha narin altın zincirlerle dokunup sarılmış olan mücevherli kuşakları çıkardı. "Çok güzeller."

Sinhue'nun geniş sırtışı Ildiko'nun ensesindeki ince tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Ekselansları, bunları memleketinize gitmeden önce sizin için sipariş etti, Düşes. Onları giymeye karar verdiğiniz ana kadar sandıkta bekletmemiz söylendi."

Ildiko sandığın içindekilere şaşkınlıkla bakmaya devam ediyordu. Kraliçe Fantine'in düzenlenen kraliyet ziyafetlerde giydiklerinden bile daha güzellerdi. Bu kıyafetlerin yanında kendi gelinliği bile bir paçavradan ibaretti. "Şimdi tam zamanı," dedi.

İki saatin ve hizmetçilerinin korseyi uygun şekilde bağlayıp saçlarını ehlîleştirmek için gösterdikleri yoğun çabaların sonunda Ildiko, Kai kraliyet ailesine layık biri

gibi giyinmiş olarak Brishen'in karşısına çıkmıştı. Kai'nin ifadelerini kolayca okuyabilmeyi dilediği birçok sefer arasında, Kai ifadelerini kolayca anlayabilmeyi hiç bu kadar çok istememişti.

Üzerindekiler Brishen'in giydiklerine benziyordu, Ildiko da dar bir gömleğin üzerine geniş kollu uzun bir tunik giymişti. Tunigi Brishen'inkinden daha uzun ve etek izlenimi verecek şekilde kesilmiş olsa da bir eteğin izin verdiğinden çok daha fazla hareket özgürlüğü tanıyordu. Tunığın altına pantolon giymişti, pantolonun paçaları baldırlarına kadar uzanan bağcıklı botların içine sokulmuştu. Belini saran kuşak onun kemeri kadar geniş olmasına rağmen içine biber tanesinden büyük olmayan yakutların işlendiği ve loş ışıktaki küçük iblis gözleri gibi parlayan kumaştan yapılmıştı.

Sinhue ile Kirgipa'nın başka bir rengin kendisine daha çok yakışacağı yönündeki kibar ama ısrarcı önerilerine rağmen Ildiko baştan aşağı siyah giyinmeyi tercih etmişti. Saçındaki tokaya kadar bu gece giydiği her parça sessiz bir mesaj vermeliydi. Kailer gibi giyinmek halkını benimsemediğinin bir göstergesi olacaktı. Teniyle saçlarını ön plana çıkaran renkte giyinmek hâlâ bir Gauri insanı olduğunu ve bundan utanmadığını gösteriyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Brishen'e yavaşça kendi etrafında dönerken. "Olmuş mu?"

Karşısında duran Brishen bir süre sessizliğini korudu. Ildiko'nun avuç içleri heyecandan nemlenirken Brishen'in arkasında duran hizmetkârlar eteklerini ellerinde ezdiler; endişeleri solgun parmak eklemlerinden anlaşılıyordu.

Brishen, Ildiko'nun elini tutarak sıcak vücuduna yaklaştırdı. Eli hafifçe kadının sırtında duraklarken parmak uçları kuşağının üst çizgisinde gezindi. "Çok zekisin, karıcığım. Az konuşup çok şey anlatma konusunda yeteneklisin." Gülümserken gözlerinin kenarlarındaki çizgiler derinleşti ve ağzının kenarları yukarı kalktı. "Kesinlikle olmuş."

Aralarında bir şeylerin alevlendiğini hissetti; bir yoldaşlık, bir aidiyet duygusu gibiydi. Kısa bir an için Ildiko, Brishen ile bu odada yalnız olduklarını ve sadece yeminlerle değil, aynı zamanda bariz farklılıklarından çok daha büyük benzerliklerle birbirlerine bağlı olduklarını hissetti. Khaskhem Hanesi'nden gelen Brishen, ister insan ister Kai ister bu topraklarda yaşayan diğer yaşlı ırklarından biri olsun, her yönüyle iyi bir adamdı. Ildiko'nun ona olan sevgisi, onu daha yakından tanıdığı her an katlanarak artıyordu.

"Çok yakışıklı bir ölü yılan balığı olmuşsun, kocacığım," dedi Ildiko göz kırparak. Sinhue ve Kirgipa'nın nefesleri kesildi.

Brishen, "Haşlanmış bir yumuşakçaya siyahın bu kadar yakışacağını düşünmezdim, karıcığım," diye karşılık verirken yüzünde büyük bir gülümseme vardı.

Ildiko iki hizmetçinin duydukları karşısında yüzlerine yerleşen dehşeti görebiliyordu.

Aniden çalan kapı iki kadının da sıçramasına neden oldu. Kirgipa kapıyı açarak küçük bir masayla üstü örtülü tepsiler taşıyan bir alay hizmetçinin içeri girmesine yardımcı olmak için kapıyı tuttu. Masayı şöminenin yanına kurarak sofrayı kurmaya başladılar. Tabaklar, bıçaklar ve keten peçeteler şömineye bakan iki sandalyenin arasındaki küçük masaya

yerleştirilirken hizmetkârlardan biri Brishen'le daha önce içtikleri kadehlere biraz daha şarap doldurdu.

Hizmetkârlar işlerini bitirip hızlıca odadan çıktığında Ildiko önce odaya lezzetli kokular yayılan tepsilere, sonra da Sinhue ve Kirgipa'yı başını sallayarak çıkmalarını işaret eden Brishen'e baktı.

Ildiko bakışlarını çeşitli tepsilere çevirerek, "Bunlar da ne? Ziyafete katılacağımızı sanıyordum?" diye sordu. Aralarındaki sakın bir akşam yemeği için fazlasıyla abartılı giyinmiş olsalar bile, o denemeyi atlatıp Brishen'le baş başa yemek yeme fikrinden oldukça hoşlanmıştı.

Brishen sandalyelerden birini işaret ederek, "Otur. Bu sadece bir deneme," dedi. Ildiko oturduğunda keten peçetelerden birini kucağına yaydı. "Ziyafette tüm bakışlar üzerinde olacak, Ildiko ve sana daha önce hiç yemediğin şeyler servis edilecek. Tabağına konanlar karşısında dehşette düşmeni istemem."

Ildiko içini kaplayan suçluluk duygusuyla irkildi. Brishen, düğünlerinden sonraki Gauri ziyafetinde kendisine sunulan her şeyi cesurca yemişti. Yemeğini kaşıkla ağzına götürüp çiğnerken yüzündeki ifadeyi anlamamış olsa da vücudunu saran gerginlik, yemeğin kendine özgü bir işkence olduğunu anlamasına yetmişti.

"Patates için özür dilerim, Brishen."

Dudakları inceldi, Ildiko'nun yanma oturmadan önce kadehinden bir yudum şarap alarak, "Özür dilemene gerek yok ama Gaurilerin böyle iğrenç yemekleri nasıl isteyerek yediğini asla anlayamayacağım," dedi.

Ildiko yakında aynı hisleri paylaşmaktan korkuyordu.

Brishen ilk tepsiyi masanın üzerine kaydırarak kapağını açtı. Yemek, tatlı bir sosa bulanmış taze meyve ve otlardan oluşan bir karışımdı. Brishen onu ziyafete gitmeden önce karnını doyurmamak için küçük bir porsiyon alması konusunda uyardı.

Ildiko tanıdığı meyvelerin de içinde olduğunu fark ettiği yemeği beğendi. Alışık olduğundan biraz farklı hazırlanmış olsa da tadı güzeldi. Bir sonraki ikramı daha az endişeyle bekledi.

Önüne gelen dördüncü yemekte, kızartılmış ve baharatlı sosla pişirilmiş Afrika tavuğu dilimlerini gördüğünde kafası iyice karıştırmıştı. Şu âna kadar önüne gelen yemeklerden anlayabildiği kadarıyla Kai kraliyet aşçıları oldukça başarılıydı. Böyle giderse kilo alacağından emindi.

Beşinci, yani son tepsi varsayımlarında ne kadar yanlışlığının bir kanıtıydı. Brishen kapağı hızlıca kaldırdığında ortaya iki kişiyi doyuracak kadar büyük bir akşam yemeği turtası çıktı. Üstünden yükselen tuzlu dumanla, Ildiko'nun burnuna ot ve biber kokuları doldu. Mükemmel derecede kızarmış olan tereyağlı hamur, örgülü kenarları ve aşçının fırıncı olduğu kadar sanatçı da olduğunu gösteren kesiklerle süslenmişti. Turtayı bir an önce kesme beklentisiyle ağzı sulandı.

Ta ki turta aniden nefes alana kadar.

Ildiko dehşete kapılmıştı. Oturduğu yerde doğrulduğunda kucağındaki keten peçete yere düştü. “Tanrım, az önce olanı gördün mü?”

Brishen'in soğukkanlı ifadesi değişmedi, Ildiko'ya oturmasını işaret etti. “Bundan kaçamazsın, Ildiko. Bu her

büyük şölen ve kutlamada servis edilen geleneksel yemegimizdir, ayrıca Kailerin çok sevdiği bir lezzettir. Ziyafette ikram edileceğinden eminim. Yeni evli çiftlere şans ve refah getireceğine inanılır.”

Ildiko Brishen’in ricasına uyarak otursa da masayla arasına güvenli bir mesafe koymayı tercih etti. “O turtanın içinde ne var?” Turtanın içindeki şey her ne ise hâlâ canlıydı. Şans ve refahın canı cehennemeydi. Canlı, hâlâ kıpır kıpır olan bir şeyi yutmak zorunda kalacağını düşündüğünde boğazı düğümlendi.

Brishen bıçağını eline aldı. “İyi izle, daha sonra bunu kendin yapmak zorunda kalacaksın.” Brishen gözlerini turtaya dikmiş, daldaki şahinin altındaki tarla faresini izlediği gibi dikkatle bakıyordu. Turtanın dalgalanan kabuğu pürüzsüz yüzeyinde çatlaklar oluşturduğunda boşluklardan siyah bir omurga göründü ve Brishen hızlıca harekete geçti.

Bıçağın ucunu, masadaki tabakların zıplamasına ve kadehlerden şarap sıçramasına neden olacak kadar sert bir şekilde sapladı. Odada böceklerinkine benzer bir ses yankılandığında Brishen bıçağı çevirdi. Bir çatlama sesinin ardından turta aniden yarılarak kabuk parçaları siyah bir balçık hâlinde masanın üzerine saçıldı.

Brishen bıçağını parçalanmış turtadan çıkardığında Ildiko sandalyesinin üzerinden atlayarak arkasına sığınmıştı. Brishen’in balçığı andıran turtadan çıkardığı bıçağın ucuna saplanmış seğiren bir skarpatin* vardı. Ildiko bir elini ağzına götürerek istifra etmemek için dua etti.

Brishen skarpatini tabağına yerleştirirken, kuyruğunun

* Akrep ve ıstakoz karışımı deniz canlısı. –ç.n.

ucundaki zehirli dikenden kaçınmaya dikkat etti. Bıçak, yaratığı yerinde tutan sert kabuğunu delmişti. Brishen ikinci bir bıçakla önce ölümcül kuyruğu, ardından da çok sayıda göz sapı ve kıvrık dişleri olan kafasını kısa sürede kesti. Geriye pençelerle leşin kalın gövdesi kalmıştı.

Brishen kabuğun geri kalanını, Ildiko'nun denizcilerin istakozların kabuklarını kırarken izlediği gibi kırdı. Skarpatinin kabuğunu soyarak gri etini ortaya çıkardı. Eti ana gövdeden ayırdığında geriye kalın, sarı bir yağ tabakası ve ortasından geçen benekli siyah bir damar kaldı. Altındaysa gri etten bir katman daha vardı.

Ildiko yavaşça ayağa kalkarak Brishen'in skarpatini etinin ilk katmanını tabağına yerleştirip üzerine yağlı koyu renkli sıvıdan dökmesini izledi. Yağ tabakasını ve damarı temizleyerek etin geri kalanını tabağına koymak için kabuğundan ayırdı.

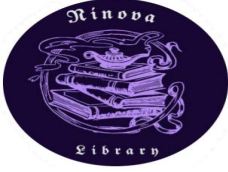
Ildiko'nun yüzüne bir kez bile bakmadan başladığı işlemi sonlandırdı. Brishen'in sonunda bakışlarını Ildiko'ya çevirdiğinde, sesinde sempatiyle karışık bir tür kara mizah tonu vardı. "İyi ki siyah giymişsin, karıcığım. Üzerindeki lekeleri kimse fark etmeyecek."

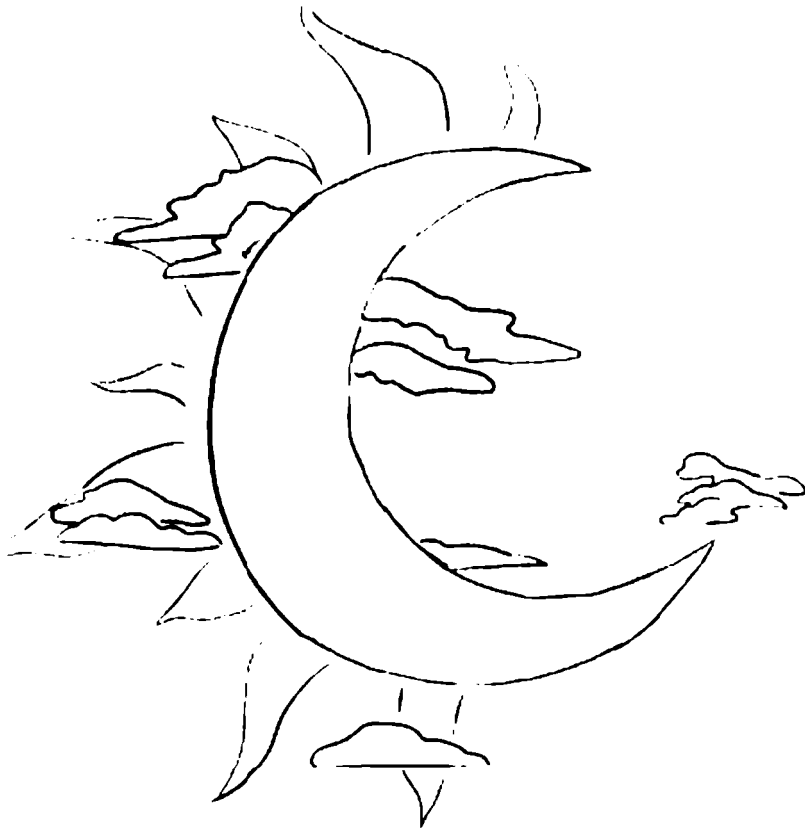
Patlamış turta kalıntıları ve ölü, bağırsakları çıkarılmış skarpatini kalıntıları arasında sakince oturan Ildiko, Brishen'in yüzüne baktı. Tabağında duran Kai lezzetinin porسیونu soluk gri dilim kenarlarından akan siyah bir sosla parlıyordu. Bir iki kez kasıldığını hissetti.

Ildiko'nun midesi isyan ettiğinde yatağının başucundaki masanın üzerinde duran leğene doğru koşmaya başladı. Leğene istifra ettiği sırada belini tutan güçlü bir kol tarafından desteklenirken Brishen yüzüne düşen saçları düzeltti.

Midesini boşaltana kadar yanında durduktan sonra ağzını çalkalaması için bir bardak su verdi.

Ildiko kan çanağına dönmüş gözlerle Brishen'e kararlı bir şekilde baktı. Ildiko bir skarpatinden çok daha zehirli olan kraliçeye kafa tutmuştu. Bir akşam yemeğine yenilmeyecekti. "En azından tadının tavuğa benzediğini söyle."

Bölüm On İki

Annesi, sindirilmeyi affedilemez bir şekilde reddetmesi nedeniyle Ildiko'nun cinayetini planlıyor olsa da Brishen, kendisini ve karısını resmen eve davet etmek için hazırladığı ziyafet için kraliçeyi suçlayamazdı.

Yemek salonu cömertçe dekore edilmişti. Kraliyet bahçelerinden toplanan çiçekler, çelenkler hâlinde pencerelere asılmış, yemyeşil buketler hâlinde masaların üzerine dökülüyordu. Rengârenk yaprakları, mumların ve asılı lambaların titrek ışığı altında parlıyordu. Masalar ince dokunmuş keten ile ipek kumaşlarla, soyluların oturduğu sandalyelerse kadife minderlerle kaplanmıştı.

Kraliyet hanedanının zenginliğini ve gücünü sergilemek için kurulan yüksek masa büyük bir özenle hazırlanmıştı. Masaların arkasındaki duvarlar boyunca tüm gece hizmet etmeye hazır, hizmetkârlardan oluşan bir ordu sıralanmıştı.

Odadaki her şey ihtişamlı hatta görkemli görünüyordu, Dük ve Düşes'e layıktı. Brishen şiddetle Ildiko'nun elinden tutup onun ya da kendi odasına kaçabilmeyi, baş başa yemek yemeyi diliyordu. Eğer oraya gidemezse en azından emrindeki askerlerle birlikte olmayı hayal ediyordu. Yol kumanyası bile iyi bir arkadaşla paylaşıldığında fazlasıyla lezzetli olurdu. Ildiko bir porsiyon daha skarpatin yemekten kurtulurken Brishen de ailesinin zehirli etkileşimlerinden kaçınabilirdi. Ziyafetten kaçmanın imkânsız olduğunu bildiği bu anlarda, gecenin bir an önce sona ermesi için dua etti.

Brishen, yanında Ildiko'yla birlikte salonda toplanan soyluların delici bakışları eşliğinde yüksek masaya doğru ilerledi. Ildiko salondakilerin bakışlarını gururla karşıladı. Tepeden tırnağa siyah kıyafetlerinin içinde, omuzlarını ve sırtını dikleştirerek çenesini kaldırdı. Karşılarında Kai kraliyet ailesinin herhangi bir üyesine eşdeğer bir dinginlik ve güvenle duruyordu.

Maskesinin arkasına başarılı bir şekilde gizleniyordu ama Brishen onun korktuğunu hissedebiliyordu. Dirseğinin kıvrımına dayadığı elinin parmakları kolunun kıvrımlarına gömülmüştü. Ildiko insan yerine Kai olsaydı, keskin tırnaklarıyla kumaşı delerek ön kolunu kana boyamış olurdu. Neyse ki sıkı tutuşu sadece Brishen'in parmaklarına giden kan akışını yavaşlatmıştı.

Ildiko onunla aynı duyguları paylaşmıyor olsa da Brishen böyle bir eşe sahip olduğu için kendini şanslı sayıyordu. Ildiko zeki ve anlayışlıydı. Başka bir kraliyet sarayında yetiştiği için saray entrikalarıyla manipülasyonlarına

hâkimdi, bir tuniğin kesimi ya da rengi kadar zararsız bir şeyle iletilen ince mesajları anlıyordu. Brishen onu Kailerin eleştirilerinden mümkün olduğunca koruyacaktı ama dış görünüşü hakkında acımasız eleştiriler yapılacak olsa bile Brishen, Ildiko'nun en acımasız Kailerle bile baş edebileceğinden emindi. Daha önce Ildiko'nun, Secmis'in iğneli yorumlarına ve sivri sorularındaki imalı tehditlere kafa tutuşuna şahit olmuşlardı. Sadece birkaç ahmak Kai onun insan olduğu için korkak olduğunu düşünebilirdi.

O ve Ildiko yanlarından geçerken soylular eğildiler. Brishen her zaman yaptığı gibi onların bakışlarını görmezden gelerek Ildiko'ya doğru eğildi. "Miden nasıl?"

Ildiko dümdüz ileriye bakıyordu ama parmakları onun kolunda esniyordu. "Yerli yerinde," dedi yumuşak bir şekilde.

Ildiko'nun kayıtsız cevabı karşısında gülümsememeye çalıştı. Ziyafetten önce onu pişmiş skarpatinin lezzetiyle tanıştırma fikri stratejik bir hamleydi. Bazı Kailerin bile iğrenç bulduğu bu yemeği hem servis etmesi hem de yemesi, pasif ve iğrenç tadı olan patatesten çok daha zorlayıcı olduğunu gösteriyordu.

Ildiko'nun tepkisi Brishen'i şaşırtmamış olsa da tabağında kıvranan gri eti yeme konusundaki kararlılığı karşısında büyük bir şaşkınlık yaşıyordu. Ildiko ağzını şarap ve suyla çalkalarken Brishen leğeni tekrar yerine yerleştirmişti. "Bunu şimdilik yanında tutmak istemediğine emin misin?" Midesindekileri boşaltırken girdiği hâli düşündüğünde içini büyük bir suçluluk duygusu kaplıyordu.

Ildiko başını salladı. "Eminim."

“Ya tekrar istifra edersen?” Bu mümkündü. Turtayı kesmek ve skarpatini parçalamak işin en kötü kısmı sayılmazdı. Ildiko çenesini kaldırarak sandalyesine doğru yürüdü. “Etmeyeceğim.” Brishen başka bir şey söylemeden Ildiko yerine oturarak ağızına hançeriyle kestiği bir parça skarpatin eti attı.

Brishen’in kaşları şaşkınlıkla kalkarken kapının yanına yaklaşarak leğeni kapıp yanına koşturmak üzere beklemeye geçti. Ildiko konsantre olduğunu belli eden bir şekilde kaşlarını çatarak çiğnemeye başladı. Bir süre sonra yutkundu ve şarabını içti. “Eee?” diye sordu Brishen merakla.

Ildiko bir parça daha kesmeden önce göz ucuyla Brishen’e baktı. Gri kütle parmaklarının arasında kıpırdanmaya devam ederken onu bastırmak için tabağının kenarına vurdu. “Tadı tavuğa benzemiyor,” diyerek ısırıldığı parçayı çiğnemeye devam etti.

Brishen sevinçli ve rahatlamış bir şekilde güldü. “Haklısın, benzemiyor.” Leğeni almak zorunda kalmayacağından emin olarak yanına oturdu. Kendi payına düşen skarpatin soğumuştur, onunkinin de soğuduğundan emindi. “Sence tadı neye benziyor?” diye sordu çiğnemeye devam ederken.

Ildiko hançerinin ucuna takılı küçük et parçasını inceleyerek, “Biraz çamur. Biraz tuz. Sanki biri balığı almış, çamura bulamış ve terli bir botun içinde pişmesine izin vermiş gibi,” dedi.

Bu tanım her ne kadar doğru olsa da Brishen bu canlı tasvir karşısında yüzünü buruşturdu. “Kraliyet aşçısı bu söylediklerini duysaydı kesinlikle bunalıma girerdi.”

Omuz silkti. “İğrenç turtasıyla beni öğürme krizlerine

soktu. Hiçbir suçluluk hissetmiyorum.” Elindeki hançeri indirerek tabağını ittiğinde ürperdi. “Dürüst olacağım, Brishen. Bu iğrenç ötesi bir şey ama bunu başardığımız için mutluyum. Ziyafette ikimizi de rezil edebilirdim.”

Brishen kendi yarısını yediği porsiyonu da bir kenara iterek Ildiko’nun eline uzandı ve parmaklarını onunkilere kenetledi. Teni o kadar solgundu ki başparmağıyla altından geçen mavi damarların izini sürebiliyordu. “Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum, karıcığım.”

Ildiko’nun yanakları çirkin bir kırmızıya büründü. Yüzündeki bu tepkiyi üç gün önce görseydi hasta olduğunu düşünerek telaşlanabilirdi. O zamandan beri bu kızarmanın bir Kai’nin doğal tepkilerinden biri gibi olduğunu öğrenmişti; bir tür öfke, utanç ya da zevk ifadesi. Ildiko’nun elini sıkıca kavraması sözlerinden hoşlandığını gösteriyordu.

“Skarpatini öğürmeden yiyebildiğine göre sandığımdan daha güçlü bir miden varmış.” Bu konudaki şaşkınlığı sürüyordu. Onun skarpatini parçalamasını izledikten sonra ciddi bir şekilde kusmuştu; ikinci kez kusmadan yiyebileceğine dair hiçbir umudu yoktu.

Ildiko parmaklarını onunkilerden ayırarak elini okşamaya başladı. “Gauri sarayının Kai sarayından o kadar da farklı olduğunu sanmıyorum. Soylular birbirlerini gözetlemediği her an birbirlerine iftira atıyorlardır. Her şey dedikodu ve alay konusu hâline gelebilir. Size pençelerini batırmak için bekleyen sıkılmış lordlar ve leydiler arasında dedikodu konusu olmak istemiyorsan, sana servis edileni yiyerek hâlimden memnun biri gibi davranırsın. Çiğnerken nefesimi tutmayı ve yutarken burnumdan nefes almayı kü-

çük yaşıta öğrendim. Kadehimin her zaman dolu olduğundan emin olurum.”

Brishen’e göz kırparak eline aldığı hançeriyle artık hareketsiz duran skarpatin parçasını dürttü. “Bu yediğim en korkunç şeylerden biri olsa da Kral Sangur’un en sevdiği yemekle kıyaslanamaz, ölene kadar çürüyen iblis sürüleri tarafından hazırlandığına yemin edeceğim bir bezelye çorbası. Mutfaktakiler o iğrenç bezelye çorbasını haftada bir kez hiç aksatmadan servis ederdi. Kimsenin çorbayı yudumlamak için saldırgan bezelyelerle savaşmak zorunda kaldığını hatırlamıyorum.”

Onun bu sözleriyle Brishen’in, Ildiko’nun Kai yemeklerine ve yeni hayatına alışıp alışamayacağına dair endişeleri tamamen ortadan kalkmıştı. Şimdi yemek salonunda yanı başında oturan Ildiko ürkmüş ama kararlı görünüyordu. Bu Gauri kadını, Kai dünyasında hayatta kalmakla yetinmeyecek, kendini geliştirecekti.

Bir müjdecî Kral ve Kraliçe’nin geldiğini duyurdu. Salondaki konuşmalar aniden kesildi, konuklar hep birlikte eğilerek selam verdi. Ildiko Brishen’in yanına yaklaşarak, “Umarım Kraliçe beni bir turta için kızartmaya karar vermez,” dediğinde eğlence sesine renk katıyordu fakat aynı zamanda Brishen sesindeki korkuyu da duyabiliyordu.

Dirseğiyle elini kendi yanına bastırarak, “Denemeye kalkarsa onu şişlerim, karıcığım,” dedi.

Ildiko’nun kıkırdamasından etkilendi. “Yapamazsın. O senin annen, Brishen.”

“Ve daha önce karşılaşmadığım türden ölümcül bir düşman,” diye cevap verdi.

Kral ve Kraliçe yanlarından geçerken doğrulduklarında Brishen, Secmis'in bakışlarıyla karşılaşarak ürperdi. Secmis önce ona sonra da Ildiko'ya küçümseyici bir bakış attıktan sonra yüksek masada kocasının yanındaki yerini aldı. Brishen'in kardeşi Harkuf ile karısı Tiye de onu takip ederek kralın sağındaki yerlerini aldılar.

Brishen, Ildiko'yu veliahtın arkasına doğru iterek, "Biz Kraliçe'nin yanında oturuyoruz," dedi.

Ildiko'nun kolundaki tutuşu sıkılaştı. "Ne hoş," diye mırıldandı.

Ziyafet, çoğu ziyafette olduğu gibi ritüeller ve yapaylıklarla başladı. Soylular en seçkin koltuklar için kendi aralarında hamleler yapıyor, kimin rütbesinin ve aile bağlarının onlara Kral ile Kraliçe'nin masasına en yakın yeri hak ettiğini tartışıyorlardı. Brishen içini çekerek yemek bıçağıyla oynadı. Bu her kraliyet yemeğinde ve kutlamasında yaşanan bir şeydi, Brishen'in saraydan kaçıp izole malikânesine gittiğinde özlemini çekmediği şeylerden biriydi.

Yanında oturan Ildiko kaskatı ve sessiz bir şekilde önüne bakıyordu. Diğer tarafında oturan Secmis, herkes Djedor'un Brishen'in karısını resmi bir şekilde karşılayarak ziyafete başlamasını beklerken pençelerini ritmik bir şekilde masaya vuruyordu.

Djedor bu kez Ildiko'nun görünüşüyle ilgili herhangi bir hakarete bulunmadan onu Kai kraliyet ailesine resmi olarak kabul edişini kısaca takdim etti. Brishen babasının aç olduğunu ve servis edilmeyi bekleyen sıcak bir yemek varken inceliklerle daha fazla vakit kaybetmek istemediğinden emindi.

Ne kadar kısaltılmış olursa olsun, Kral'ın Ildiko'yu tak-

dim ederken yaptığı konuşma, Ildiko'ya daha önce sahip olmadığı bir güç katmıştı. Görünüşte Gauri insanı olabildi ama asıl önemli olan yerde, yani hükümdarlık sıralamasında resmi olarak bir Kai olmuştu. Artık resmen bir Düşes'ti. Brishen koltuğunda rahatlayarak geriye doğru yaslandı. Şimdi tek yapmaları gereken bitmek bilmeyen ziyafetin ve Secmis'in önlerine koymaya karar verdiği her türlü iğrençliğin üstesinden gelmekti.

Secmis onları çok bekletmedi. Kraliçe ilk hamlesini hizmetkârlar çorba kâselerini yerleştirirken yapmaya karar verdi. "Siz insanlar çok solgunsunuz," dedi ortak dilde. "Bizim sadece hastalıklı olanlarımız bu ten rengine sahiptir."

Bu sözü duymak için yüksek masaya en yakın oturanlar kendi aralarında kıs kıs gülererek kraliçenin yorumunu kulaaktan kulağa aktarmaya başladılar. Brishen annesine hırlamak için ağzını açtı ancak Ildiko'nun masanın altından bacağına dokunan elini hissettiğinde bu fikirden vazgeçti.

Kaşığındaki çorbayı yudumlarırken Ildiko ne çorbanın tadından ne de Secmis'in yorumundan rahatsız olmuşsa benziyordu. Cevap vermeden önce dudaklarını sildi. "Haklısınız, Majesteleri, sizlerle kıyaslandığımızda oldukça solgunuz. Kailer çok gri. Bizimse sadece ölülerimiz bu renktedir."

Secmis'in dudakları dişlerini meydana çıkarana kadar incelmişti. Alt masalardan fısıltılara birkaç boğuk kahkaha eşlik ederken kraliçenin eli yemek hançerinin etrafında kıvrıldı. Brishen, Secmis'in saldırmaya karar vermesi durumunda Ildiko'ya kalkan olmaya hazırlanarak sandalyesinde yana doğru kaydı.

Secmis'in gözleri parladığında Ildiko taktik değiştirdiğini anlamıştı. "Senin Bast-Kai dilin oldukça zayıf," dedi aynı dilde.

Ildiko kusursuz bir Bast-Kai diliyle, "Ortak dilim çok daha iyidir," diye karşılık verdi.

Brishen gülümsemesini gizleyerek çorbasını yudumlamaya başladı. Kendi tarafından yapılacak herhangi bir müdahalenin iki kadın tarafından da hoş karşılanmayacağını bilecek kadar güçlü sezgilere sahipti. İki büyük kedinin arasında oturmanın ani, rahatsız edici hissini yaşıyordu. Birbirleriyle karşı karşıya gelirken pençelerini hem uzatıp hem de geri çekiyorlardı.

Kraliçe, Ildiko'nun saçını nasıl yaptığından kaşığını nasıl tuttuğuna kadar her şeye değinen acımasız gözlemlerini sürdürdü. Hakaret etme konusunda kısıtlanmıştı. Brishen'in ailesi küçük oğulları için yeterince kabul edilebilir bulduklarından Ildiko'nun soyuna yapılacak hakaretler sınırların dışındaydı, ancak hakaret edecek başka noktalara değinmekten kaçınmadı. Buna rağmen Ildiko, Secmis'in bariz hakaretlerine kibar ve son derece sakin bir tavırla karşılık vermeyi sürdürdü.

Brishen masanın diğer ucunda oturan kardeşine bir göz atmak için öne doğru eğildi. Harkuf, ya kraliçeyle Ildiko arasındaki konuşmaları duymamıştı ya da umursamıyordu. Dikkati sadece önündeki yemeklerdeydi, ara sıra alt masalardan birinde oturan metresine bakıyordu. Karısı Tiye'ye bambaşka bir konuydu. Secmis ile Ildiko arasındaki çekişmeyi izlerken heyecanla yemeğini karıştırıyor, konuşmalarını hayranlık ve korkuyla karışık bir ifadeyle izliyordu.

Brishen duyduklarının üzerinde yarattığı şaşkınlığı tah-

min edebiliyordu. Secmis, Tiye'yi en az Ildiko kadar ürküt-müştü. Ildiko'nun aksine Tiye kayınvalidesine hiçbir şekilde kafa tutmamıştı. Onun Ildiko'dan daha mı zayıf olduğu, yoksa sadece daha iyi bir kendini koruma duygusuna mı sahip olduğu konusunda kararsız kaldı.

Kraliçe Secmis'le çiçeği burnunda Gauri gelini arasındaki gerginlik yemeğin büyük bir bölümünde devam etti. Konuklar her kelimeyi ve ifadeyi anlayabilmek için sandalyelerinde hareket etmeden oturuyorlardı. Son yemek geldiğinde tüm bakışlar yeni evli çiftte yöneldi. İçlerinde bir canavar barındıran altın kabuklu turtalar.

Brishen Ildiko'ya doğru eğilerek, "Hazır mısın?" diye sordu.

Rahatlamış bir ses tonuyla onu şaşırtarak, "Evet," diye fısıldadı. "Anneni susturmak için bunu yapmam gerekiyorsa yapacağım ve bu iğrenç turtanın hepsini yiyeceğim."

Bir kahkaha onu gırtlığından kaçmakla tehdit ediyordu. Brishen dönüp yanağını onunkine bastırarak yüzünü seyirciden yana çevirdiğinde ve dudakları kulağına değdiğinde Ildiko koltuğunda sıçradı. Bu, annesinin günlerce öfkele-neceğini ve saray halkının haftalarca dedikodusunu yapacağını bildiği, herkesin önünde sergilenen çarpıcı bir sevgi gösterisiydi.

O an küçük bir kıkırdamaya izin vererek, "Benden kral-lıkları fethetmemi istersen bunu yaparım, Ildiko," dedi.

Kocasının gülümseyen yüzüne baktığında Ildiko kendine engel olamayarak karşılık verdi. "İkimizi de şişlemeden o turtayı parçalaman yeterli, kocacığım."

Ildiko servis edilen lezzete dair sayısız iltifat seslerine katılmasa da Brishen turtayı kesme ve skarpatini doğrama

işlemini tekrarladığında irkilmedi. Servis edilen skarpatini tereddüt etmeden yemeye başladığında Brishen, konuklardan gelen hayal kırıklığını duyabiliyordu. Ildiko'nun nefes alışverişini duyabilen tek kişi oydu. Nefes alıyor, veriyor ve kadehinin dolu kaldığından emin oluyordu.

Yanında oturan annesi ise hayal kırıklığıyla titriyordu. Sinirini önündeki turtadan çıkararak kabuğu delip skarpatinin etini bıçak yerine pençeleriyle ayırdı. Kendisini ısrarla görmezden gelen Ildiko'ya ters ters bakarken ve Brishen sırtırken pençelerinin ucundan yağlı siyah kan sızıyordu.

Ziyafet nihayet sona erip kral ile kraliçe salonu terk ettiğinde Brishen kendini bir savaş alanından çıkmış gibi hissediyordu. Ildiko yanında durarak elini bir kez daha dirsek kıvrımına yerleştirdiğinde ikisi de tebriklerini sunmak ve meraklarını gidermek için üzerlerine üşüşen soylu sürüsyle yüzleşti.

Bu sosyalleşmeden çok bir sorgulamaya benzese de ondan önceki ziyafette olduğu gibi Ildiko başarıyla bunun da üstesinden geldi. Daha güçlü aristokratlar tarafından işgal edilen çeşitli saray odalarında daha fazla içki ve yiyecek teklifini reddederek durma çağrısı yapan Brishen olmuştu.

Ildiko'yla selam verip koridora doğru ilerlemeye başladılar. "Ne kadar hızlı yürüyebilirsin?" diye sordu.

O akşam ilk kez, küçük kare dişlerini göstererek ona geniş bir gülümseme sundu. "İstersen koşabilirim."

"Mükemmel." Elini yakaladı ve birlikte koridorlardan geçerek merdivenlerden yukarıya doğru koştular, odalarının kapısının önünde durdular.

"Nasıldım, kocacığım?" diye sordu Ildiko nefes nefese.

Brishen eline uzanarak öpmek için dudaklarına götürdü. Önünde reverans yaparak, “Muhteşem bir Düşes oldun, karıcığım,” diye cevapladı.

Ildiko parmak uçlarını kolunda gezdirerek, “Sanırım ikimiz de Kraliçenin o skarpatinin bağırsaklarını deşerken vermek istediği mesajı anladık, Brishen. Annen benden nefret ediyor. Özür dilerim,” dedi mahcup bir ses tonuyla.

Brishen bir adım daha yaklaşarak kolunu dar beline doladı. “Eğer Secmis zeki bir kadınsa, ki öyle, nefretinin üstesinden gelmenin ve seninle müttefik olmanın bir yolunu bulacaktır.” Alnına bir öpücük kondurdu. “Bir kukla gibi hareket etmekten bıktım. İyi bir arkadaşla iyi bir şarap içmek istiyorum. Bana katılmak ister misin?”

Ildiko başıyla onayladıktan sonra ellerini Brishen’in kollarından omuzlarına doğru kaydırды. “Anhuset’i de davet edebilir miyiz? Ziyafette onu görmedim ve yaşananları yeniden anlatmandan hoşlanacağını düşünüyorum.”

Brishen başını salladı. “Ailesinin onaylamamasına rağmen Anhuset bu tür etkinliklerden hoşlanmaz. Ne pahasına olursa olsun, onlardan kaçınır.”

Ildiko parmağıyla kolundaki ipliği çekiştirerek, “Ona imreniyorum,” dedi.

“Ben de öyle,” dedi Brishen. “Bizimle odamda buluşması için bir haber göndereceğim. Benim bu başarı hikâyemi, Pricid’deki düğün ziyafetimizde yaşadıklarına benzetecek. Hâlâ o iğrenç patateslerden birini yemek zorunda kaldığı için beni öldürmekle tehdit ediyor.”

Bölüm On Üç

Haradis'e varışlarından bir hafta sonra Ildiko, saray bahçesindeki banklardan birine oturmuştu. Gözleri kapalı, yüzü güneşe dönük bir şekilde saray bahçesine yayılan sabah güneşinin tadını çıkarıyordu. Güneş ışınları, kafeslerin üzerindeki sarmaşıkların açık bıraktığı boşluklardan süzülüyor, manzarayı süsleyen çeşitli balık havuzlarını birer cam havuza dönüştürüyordu.

Belli belirsiz bir mesafede duran kapüşonlu muhafız dışında bahçede yalnızdı. Ona huzurlu bir uyku dileyip odasına çekilen kocası dahil olmak üzere tüm saray sakinleri uyuyordu.

Ildiko, yorganı omuzlarına çektiği anda uyuyacağını düşünmüş olsa da yanılmıştı. Grileşen karanlıkta uyanık kalmış, uzunca bir süre Kirgipa'nın huzursuz uykusunu ve Sinhue'nin hafif horlamalarını dinlemişti. İki kadın da yatağının ayakucunda, yerdeki paletlerin üzerinde uyuyorlardı.

Özel hizmetkârları olarak Ildiko'nun akşamları giyinmesine, sabahları soyunmasına, hükümdarların, veliahtların ya da yüksek statülü soyluların her gece düzenledikleri çeşitli toplantılara hazırlanmasına yardımcı oluyorlardı. Brishen ile Anhuset'in yanı sıra onlar, Ildiko'nun Kai sarayı ve pek çok gelenek hakkında bilgi alabileceği en büyük kaynaktı.

Başkente geldiklerinden beri Brishen'le birlikte katıldığı sayısız etkinlikte maruz kaldığı bakışlara ve pek nazik olmayan fısıltılara neden olan dış görünüşüne kısa sürede uyum sağladıkları için onlara minnettardı.

Ildiko genel olarak saray hayatının rutinleriyle çeşitli entrikalarına hâkimdi. Hiçbir etkinlik sadece sohbet etmek ya da arkadaşlıklar kurmak için düzenlenmezdi. İster Kai ister Gauri olsun, soylular bu tür toplantıları plan yapmak, stratejilerini geliştirmek, pazarlık edip iyilik yapmak için kullanırdı. Bazen tehditler savrulur, bazen de rüşvetler havada uçuşur ancak her biri en kibar şekilde yerine getirilirdi. Açık düşmanlık, savaşın daha kanlı ve daha dürüst olduğu savaş meydanlarına saklanırdı.

Ildiko, Kai erkeklerinin Brishen'in sırtını sempatik bir şekilde sıvazlamalarını ya da akşamı birlikte geçirmesi için bir Kai metresinin alçak sesle yaptığı tekliflerini duymuyormuş gibi davranıyordu. Alınmak ona hiç mantıklı gelmiyordu. Pricid'de erkeklerin dikkatini çekiyordu; iğrenç, gri derili, dişli bir Kai prensi için fazla güzeldi. Gauri ile Kai, benzerlikleri farklılıklarından fazla olan iki halk olsa da en çok farklılıkları göze çarpıyordu. Gözleri parlasın ya da parlamasın, her biri diğerinin gözlerine bakmakta zorlanıyordu.

Kai erkekleri ona karşı medeni ve korumacı davranır-

ken, kadınlar üçe ayrılıyordu. Birkaçı dost canlısı ve meraklıydı; Ildiko'ya Pricid'deki hayatı ile Kai sarayıyla saray halkı hakkındaki düşünceleri soruluyordu. Çoğu Kai kadını da en az erkekleri kadar çekingen davranarak kibarca tebriklerini sunmaktan başka bir şey yapmamışlardı. Geriye kalanlarsa kızgınlıklarını ve kıskançlıklarını açıkça belli ediyordu. Ildiko bu kadınların Brishen'in eski sevgilileri olduğunu düşünüyordu.

Evliliği, Brishen'i bu kadınlardan kıskanmak için daha çok yeni ve fazlasıyla tuhaf olsa da merak ediyordu. Brishen bu kadınların nesini beğenmişti? Güzelliklerinden mi, yoksa görünmeyen diğer özelliklerinden mi etkilenmişti? Kocasını iyi huylu, yumuşak mizaçlı bir adamdı. Ildiko, ilk karşılaşmalarından beri ona neden bu kadar ilgi duyduğunu anlayamıyordu. Çirkin dış görünüşünün ardında yatan canlı ruhu ve yüce gönüllülüğü mü fark etmişti? Sebebinin bil-mese de Brishen'in ona duyduğu karşılıklı ilgisi için minnettardı. İnsan olmasına ve henüz Kailerin dış görünüşüne tamamen alışmış olmamasına rağmen, bir zamanlar tercih ettiği bir Kai kadınının onu Brishen'in karısı olmaktan daha farklı nedenlerden dolayı kıskanmasını anlayabiliyordu.

Ildiko, kraliçeyi kıskırttığı için kendine kızmıştı. Secmis şimdiye kadar ona hakaretler yağdırmaktan başka bir şey yapmamış olsa da Ildiko, Brishen'in annesiyle ilgili yaptığı uyarılara güveniyor ve temkinli davranmaya devam ediyordu. Saraya gelene kadar muhtemelen birbirlerini rakip olarak gören bu Kai kadınlarıyla karşılaştığında, herkesin önünde kraliçe Secmis'e kafa tuttuğu için memnundu. Ters ters bakarak kaşlarını çatsalar da Ildiko'yla atışmaya cesaret edemiyorlardı.

Duygusal savařlarla geçen yorucu bir hafta onu bitkin dūřūrmūřtū ancak uyuyamıyordu. Sırtūstū uzanarak gōzlerini tavana dikti. Sinhue ve Kirgipa, Ildiko yataktan kalkıp bornozuyla terliklerini giyerek gizlice odadan çıktıėında bile uyanmamıřlardı. Koridorda ilerlerken yanından geçtiėi bir Kai muhafızı bařıyla selam vermiř, hiçbir řey sōylemese de Ildiko'nun arkasına geçerek onu sarayın bahçesi-ne kadar takip etmiřti.

Aėaç dallarından oluşan yarım bir kubbenin altında bulunduğu banka oturarak, Pricid'den ayrıldığından beri gōrmediėi gūn doğumunu beklemeye başladı.

Bahçeler de tıpkı Kai gibi, gūn doėumuyla birlikte uykuya dalmıřtı. Brishen, Talumey'in ۆlūm ıřıėını ailesine teslim ettikten kısa bir sūre sonra Ildiko'ya saray bahçelerini gōstermiřti. Ildiko bahçenin gūzelliėi karřısında nefes nefese kalmıř, heyecanlanmıřtı. Solgun iekler tūm gūzellikleriyle açılmıř, ay ıřıėı altında yanardōner inci ve fildiři tonlarında parlıyorlardı.

Onları ilk kez gūn ıřıėında gōrdūėūnde ne kadar kasvetli olduklarını fark etti. Çiçekler karanlık, koruyucu kabukların ardına gizlenmiř, siyah, dikenli yaprakları serin rūzgârda atırdıyordu. Doėan gūneř, bahçeyi uhrevi bir alana dōnūřtūrmūřtū. Kōřeli aėaçların iskeleti andıran dallarının altında oturan Ildiko, kendini hiç bu kadar yalnız ve yabancı hissetmemiřti.

Gōzlerini yakan yaşları kırpıştırarak uzaklaştırdı. Yařlar yine dolarken, yūkselen gūneřin parlak ışınları gōzlerini kısmasına neden olsa da gōzyařları kurumayı inatla reddediyor gibiydi. Derin bir nefes alıp vererek gōėsündeki

boğucu gerginliğe ya da boğazında yükselen hıçkırıklara yenik düşmeyi reddetti.

“Yorulдум,” diye fısıldadı kendi kendine. “Sadece yorulдум.” Ağlamak için mantıklı bir nedeni yoktu. Kocası hiçbir zaman Gauri güzellik yarışmalarını kazanmayacak olsa da olağanüstü bir adamdı ve Ildiko onu çok beğeniyordu. Pek çok kadın, kendileri için seçilen hatta kendi seçtikleri eşler konusunda bu kadar şanslı değildi.

Kraliçe Secmis dışında herkes ona nazik ve misafirperver davranmıştı. Onu hiçbir zaman Kai olarak görmeseler ya da kendi değerlerine uygun bulmasalar dahi Brishen’e duydukları saygı, karısı olarak ona her zaman gereken saygıyı göstermelerini sağlamıştı. Daha fazlasını beklemiyordu.

Ona bu kadar iyi davranmalarına rağmen, Brishen’in Haradis’ten ayrılıp malikânesine gideceklerini duyurmasını sabırsızlıkla bekliyordu. Gidecekleri saray düşman Belawat’ın sınırlarına dayanıyordu ama orası sadece Brishen’indi, Ildiko orayı benimsemeyi umuyordu.

Talumey’in annesi Tarawin’e yaptıkları ziyareti hatırladı. O ilk korkunç saray ziyafetinden sonraki akşam Haradis’in dar sokaklarında at arabası yerine at sırtında seyahat etmişlerdi. Brishen Ildiko’ya bir seçenek sunmuştu.

“Bir arabaya binebilirsin ya da benimle birlikte ata binebilirsin. Arabada daha rahat edersin ama at sırtında Haradis’i daha iyi görebilirsin.”

Ildiko atı seçtiği için mutluydu. Başkent, gecenin ortasında hareketli bir yerdi ve kendi kendine Kailer için bunun gün ortası olduğunu hatırlatması gerekiyordu. Karanlık, ateşböceğine benzeyen gözlere sahip ve koyu gri tenli hal-

kın yoğun yaya trafiğı olmasaydı, Haradis de diğerk şehirler gibi olabilirdi. Sokaklar; mallarını pazarlayan satıcılar, dar sokaklarda köpeklerle tavukları kovalayan çocuklar, geri dönmeleri ya da dikkatli olmaları için arkalarından bağırarak anneler ile dikkatsizlerin paralarını almak için sinsice dolaşan yankesicilerle doluydu. Şarap ve şişelerde kızartılmış ya da tencerelerde buharda pişirilmiş çeşitli yiyecekler satan tüccarların yanında bedenlerini sunan fahişeler de vardı.

Brishen'le küçük bir saray muhafız birliğı eşliğinde sokaklarda ilerlerken kalabalıklar ayrıldı. Bazıları parmakla işaret ederken diğerkleri el salladı, birçoğı prensin yeni karısını görebilmek için savaşıyordu. Brishen'in hoşuna gitmese de Ildiko kapüşonunun arkasına gizlenmeyi tercih etmişti.

"Kendini gizlemek zorunda değilsin. Ben gelinimden utanmıyorum, Ildiko."

Elini okşayarak, "Bu bir konfor meselesi, utanç değil, Brishen. Eğer oraya başım ve yüzüm açık gidersem Tarawin'in evine şafak sökmeden asla varamayız. Vardığımızda da arkamızda bana aval aval bakmak isteyen bir kalabalık bırakırız. Tarawin'in yerinde olsaydım tüm bunların sessiz sedasız yaşanmasını isterdim."

Brishen isteksizce başıyla onaylarken Tarawin'in evine vardıklarında sadece meraklı komşulardan oluşan küçük bir kalabalıkla karşılaştılar. Kadın kapıyı açıp onları içeri buyur eder etmez, saray muhafızları dışarıda nöbet tutarak olası ziyaretçileri uzaklaştırdılar.

Ildiko'nun şimdiye kadar tanıştığı tüm Kai kadınları gibi Talumey'in annesi de gümüşi saçlı, uzun boylu, kıvrak bir

yaratıktı. Anhuset'in kaslı atletik yapısından ve Secmis'in kibirli zarafetinden uzak olsa da Ildiko onun Kai tarzında güzel olduğunu düşünüyordu. Yüz hatlarında bir yumuşaklığın yanı sıra ifadesinde derin bir hüznün vardı.

Brishen'in önünde diz çöktü. "Varlığınızla evimi onurlandırdınız, Dük'üm. Siz ve karınız."

Brishen kalkmasına yardımcı olarak elini tuttu. "Keşke bundan daha neşeli bir nedenle gelseydim."

Tarawin ellerini alnına götürdü. "Bu hâlâ çok değerli. Oğlum böyle bir ayrıcalığı hayal bile edemezdi. Onu eve, bize getirdiğiniz için size minnettarım." Sessizce Ildiko'ya bakarak gülümsediğinde gözlerinin kenarlarındaki çizgiler derinleşti. "Evliliğinizi tebrik ederim, Düşes'im. Haradis'e ve mütevazı evime hoş geldiniz."

Mütevazı, pırıl pırıl ve içeri giren herkesi davet eden bir evdi. Annesinin arkasında duran genç kızın Kirgipa'ya benzediğini fark etti. Tarawin onu Kirgipa'nın küçük kız kardeşi Atalan olarak tanıttı.

Brishen, Talumey'in ölüm ışığını annesine teslim etmek üzere yola çıkmadan Kirgipa'ya gelmek isteyip istemediğini sorduğunda Kirgipa bu teklifi reddetmişti. "Annem Talumey'in ölüm ışığını Emlek'e getirdiğinde yanında olacağım. Onu orada teselli edeceğim. Kardeşimin ışığa ve anılara dönüştüğünü görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum."

Ildiko Tarawin'in ikramlarını reddedip çay içmekle yetinmelerine çok sevinmişti. Midesi hâlâ tam olarak kendine gelmemiştir. Burası bir yas eviydi ve içinde sessiz bir bekleyiş vardı, sanki duvarlarla zemin Talumey'in dönüşünü beklerken nefes alıyormuş gibiydi.

Çaylarını bitirdiklerinde Brishen fincanını bir kenara itti. “Hazır mısınız, Bayan Tarawin?”

Tarawin derin bir nefes alarak başını salladı ve masadan kalkarak şöminenin üzerinde, üç ayaklı bir sehpanın üzerinde duran küçük kristal küreyi aldı. Brishen odanın ortasında yürüyerek ona katıldı ve Ildiko’ya yerinde kalmasını işaret etti.

Tarawin tereddüt etti. “Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz, Majesteleri? Talumey’in ölüm ışığını bana getirecek bir rahibe çağırabilirim.”

Brishen başını sallayarak önünde diz çöktü. “Yeterince kalabalıgız, hanımefendi. Oğlunuz benim hizmetimde savaşırken öldü. Bunu yapmak benim için bir onurdur.”

Bu cevap üzerine Tarawin ellerinde titremeye başlayan küreyi Brishen’e uzattı. Brishen ellerini onunkilerin üzerinde kavislendirerek ince parmakları ve siyah pençeleriyle soluk kürenin etrafını sardı.

İkisinin hep bir ağızdan yaktığı ağıt Ildiko’nun ürpermesine neden oldu. Ağıtın sözleri ve melodisi tanıdık gelmişti; Kai’nin hayat ışıkları bedenlerine işlediği an söylenen ağıttı bu.

Brishen’in boynunun derisinin altında dikenli sarmaşıklara benzeyen siyah çizgiler filizlenip yanaklarından alnına doğru hızla ilerleyerek saç çizgisinin içinde kaybolduğunda nefesi kesildi ve ayağa fırladı. Aynı korkunç çizgilerle kaplanan göz kapakları seğirirken dudakları incelerek dişlerini ortaya çıkardı.

Ildiko daha önce büyüye ilgi duymamış olsa da büyüü bozmanın tehlikelerini ve ölümcüllüğünü anlayacak kadar

bilgiye sahipti. Bu acı verici derecede güçlü bir büyüydü. Konuşmakta zorlanan kocası küreyi kavrayıp dizlerinin üzerinde kıvrandığı sırada yapabildiği tek şey kenara çekilip ellerini ovuşturmak.

Bir ışık göğsünün ortasını aydınlattı, onu ve Tarawin'i tamamen tüketmekle tehdit edene kadar büyümeye devam etti. Kör edici bir ışık patlaması odayı doldururken Ildiko yüzünü çevirerek gözlerini korudu. Gözlerini açtığı anda Brishen'in ipleri kopmuş bir kukla gibi Tarawin'in önüne yığılmış olduğunu gördü.

Tarawin küreyi ihtiyatlı bir şekilde tuttu; kürenin içi, ellerinde küçük, parlak bir güneşe benzeyene kadar aktarılan ölüm ışığıyla aydınlandı. Küreyi Atalan'a uzattığında, Atalan küreyi alıp saygıyla öptükten sonra ipek bir kumaşa sararak çay içtikleri masanın üzerindeki küçük sandığa yerleştirdi.

Ölüm ışığının transfer olduğundan emin olan Ildiko doğruca Brishen'in yanına koştu. Derisinin altındaki sivri siyah izler kaybolmuş olsa da ayakta durmakta zorlanıyordu. Tarawin'le birlikte Brishen'i daha önce oturduğu sandalyeye götürdüler. Birkaç bardak daha çay içtikten ve endişeli Tarawin'le aynı derecede endişeli Ildiko'ya güvence verdikten sonra Brishen, gitmeye hazır olduğunu söyledi.

Evden çıktıklarında Brishen'in ten rengi grinin daha soluk bir tonundaydı, ayakta durabilmek için sabırlı atma yaslanmıştı.

“Brishen?” Ildiko dirseğini sıktı; gözlerindeki donukluk ve ayakta durmakta zorluk çekmesi onu korkutmuştu.

“İyiyim, Ildiko. Bana biraz zaman ver. Ölüm ışığından

vazgeçmek ilk başta büyük bir boşluk yaratır.” Brishen bir elini alnına götürerek Ildiko’ya zayıf bir gülümseme sundu. “Talumey’in anılarına alışmaya başlamıştım. Annesinin küçükken sürekli burnunu karıştırdığı için onu sık sık uyardığını biliyor muydun?”

Brishen’in bu cümlesinden sonra Ildiko’nun burnu seğirdi. Kailerin parmaklarının ucunda bulunan pençelere bakılırsa, Talumey’in böyle bir alışkanlık edinmiş bir yetişkin olarak hâlâ burnunun yerinde olması büyük bir mucizeydi. “Ölüm ışığını ona geri getirerek çok güzel bir şey yaptın. Gerçi, bir tüccarın karısının önünde diz çökmüş olmanın ailen tarafından hoş karşılanmayacağını düşünüyorum.”

Bir kraliyet ailesinin herhangi bir insan prensi kadar gururlu olan yeni kocası aynı zamanda sevecen ve görünüşe bakılırsa rütbesinin farkında olmayan biriydi. Ildiko’nun bugüne kadar tanıştığı hiçbir prens, dük ya da baronun, dini bir ritüelin zorunlu bir parçası olsa bile, kendilerinden daha düşük seviyedeki birinin önünde diz çökmeyeceğini biliyordu.

Brishen homurdanarak, “Geçen akşam Beladine saldırısı hakkındaki detaylar konusunda konuşmak için babamın yanına gittiğimde konuşmaya kendimi küçük düşürdüğüm ve hanemin adını lekelediğim için bana tepkiler yağdırarak başladı,” dedi.

Teyzesinden benzer sözler duymuş olan Ildiko ona hak verdi. “Seni uykusuz bırakan şeyin babanın hoşnutsuzluğu değildir umarım?”

Omuz silkti. “Hem de hiç. Basit bir minnettarlık ifadesi beni küçük düşürüyor, hanemin adını lekeleyip utandırıyor, o zaman ikimiz de bir gölgeden ibaretiz demektir.

Krallığın kan ve ayrıcalıktan daha fazlasına ihtiyacı var, karıcığım.”

Saraya dönüş yolculuğu boyunca Ildiko, Brishen’in belini sıkıca kavramıştı. Bayılırsa attan düşmesini engelleyemeyecek kadar ağır olsa da en azından düşüşünü yavaşlatabilirdi. Arada sırada onu rahatlatmak istercesine ellerini okşuyordu. Arabayı seçmediği için pişmandı.

Odasına geldiğinde onu küçük bir hizmetçi ordusu karşılamıştı. Brishen Ildiko’ya sarılarak daha sonra yanına geleceğini söyleyip yatağına yığılarak birkaç saniye içinde uykuya daldı. Hizmetçilere üzerini değiştirmemelerini ve üzerine bir battaniye örtmelerini istedi. Brishen’in özel hizmetkârı ona nöbet tutacağını, herhangi bir sorun çıkarsa Ildiko’ya haber vereceğini söyledi.

Ildiko, gecenin geri kalanında odasına kapanmış ve neredeyse şafak sökene kadar uyanık kalmıştı. Yan odadan gelecek herhangi bir sese karşı tetikteydi. Sessizlik içinde uykuya dalıp ertesi akşam uyandığında kapısında Brishen’i gördü, üstelik dinlenmiş ve ona kraliyet bahçelerini göstermeyi teklif etmişti. Bahçede yürüyüş yapmaya başladılar. Brishen çiçeklerle bitkiler hakkında hiçbir şey bilmediğini söylediğinde Ildiko ona cephaneliği göstermiş olsaydı daha fazla bilgi verebileceğini söyleyerek eğlenmişti.

“Haklısın,” dedi Brishen. “Ama seninle birlikte savaştan çok güzelliklerle çevrili olmaktan memnunum.”

Ürkütücü bir gülümsemeye ve ısıltılı bir ruha sahip bu Kai prensi, Ildiko’yu şaşırtmaya devam ediyordu. Bu övgü dolu sözlerle, bahçeyi Haradis’teki en sevdiği yer hâline dönüştürmüştü. Güneş ışığı altında en kırılgan ve karanlık hâlinde olsa bile.

“Kocam gerçekten çok iyi biri,” dedi Ildiko yüksek sesle, sabah ışınlarının tadını çıkarırken.

“Buna tüm kalbimle katılıyorum,” diye cevap verdi düşüncelerinin öznesi.

Brishen kapüşonlu peleriniyle yanına oturduğunda Ildiko ürktü. Kapüşonu yüzünü doğrudan ışıktan koruyacak şekilde omzunu güneşe doğru çevirdi.

“Neden ayaktasın?” diye sordu kocasına. Bu saatte sadece nöbetçi muhafızlar uyanıktı ve yakınlarda nöbet tutan muhafız da bir ağacın yapraklı dallarının oluşturduğu derin gölgelerden etrafı izliyordu. Brishen’in gözleri karanlık yüzünde yarıklara dönüşmüştü. “Ben de sana aynı soruyu sorabilirim.”

“Güneşi özledim,” diye cevap verdi Ildiko. Kailerin uyku düzenine alışmak konusunda zorlanmamış olsa da vücudu gün ışığına hasret kalmıştı. “Uyandıktan sonra bir daha uyuyamadığım için buraya gelmeye karar verdim. Burası çok huzurlu bir yer.”

“Etrafta kimse yokken mi?” diye sordu Brishen alaycı bir gülümsemeyle.

Ildiko omuz silkti. “Evet. Gauri halkı işleriyle meşgulken, sık sık yalnız kalıyordum ve etrafımda hiç...”

“Seni bu kadar inceleyen insan yoktu, değil mi?” Brishen, Ildiko’nun başını salladığını gördüğünde içini çekti. “Alışkın değilsen boğucu olabilir.”

“Sen alışık mısın?”

“Artık değil.”

Ildiko onun için neyin değiştiğini merak ediyordu. Dile getirmediği sorusuna Brishen cevap vererek, “Zamanımın

çoğunu mülkümde geçirdiğim için saraydakiler bana kızgın eşek anılarının aşırı kalabalık yuvası gibi geliyor,” dedi Ildiko’nun koluna hafifçe dokunarak. “Buradan ayrılıp eve gitmeye ne dersin? Sana sığınmak dediğim şeyi göstermek için sabırsızlanıyorum.”

Ildiko elini tutarak parmak eklemlerini öptü. Brishen biraz irkildiğinde güldü. “Annene veda etmem gerekiyor mu?”

“Eğer kendine biraz daha işkence etmek istiyorsan, elbette. Ben mümkün olduğunca uzak durmayı tercih ediyorum. Ne zaman gitmek istersin?”

“Hemen?”

Alnına bir öpücük kondurmak için öne doğru eğilen Brishen, “Bu gece yola çıkabilmemiz için gerekli hazırlıkları yapacağım. İkimizin de uykuya ihtiyacı var. Ama önce tamamen kör olmadan bu iğrenç güneşten kurtulmalıyım,” dedi.

Bölüm On Dört

“Eve dönüş yolculuğu için erzak yükleyip asker toplayabileceğimiz en hızlı süre nedir?” diye sordu Brishen atını fırçalarken. Anhuset ahırın kapısına yaslanmış, kollarını üstteki çubuğun üzerine gelişi güzel sarkıtmıştı. Brishen’in sorusuyla aniden doğrulduğunda solgun kaşlarının arasındaki çatık çizgi düzeldi.

“Ne kadar hızlı hazır olmasını istersen. Ben hallederim.” Avuçlarını birbirine sürttü. “Bu Düşes’inle birlikte kraliyet kuklaları gibi yaşamaktan bıktığın anlamına mı geliyor?”

Brishen fırçayı yakındaki bir kovaya atarak kısırağın omzunu sıvazladı. “Buraya gelmeden önce bile bıkmıştım. İldiko bu konuda benden daha sabırlı olsa da bu kadarı yeterli.”

Anhuset ahırın kapısını açarak dışarı çıkmasına izin verdikten sonra tekrar kapattı. “Bulunduğu ortama kolayca uyum sağlıyor.”

“Güçlü yanlarından biri.”

Anhuset, onu kuyunun yanındaki tulumcaya kadar takip ederek ellerini yıkaması için yardımcı oldu. Etraflarında seyisler ile askerler dolaşıyordu. Kraliyet ahırlarına gidip gelirken Brishen ve teğmenleri Anhuset’in yanından geçerken eğiliyor ya da selam veriyorlardı.

Anhuset yakındaki bir askılıktan ona bir havlu uzatarak, “Ona Saggara’nın bir saraydan çok kale olduğundan bahsettin mi?” diye sordu.

Brishen, sadece kraliyet ailesi tarafından kullanılan özel saray koridorlarına doğru yürürken onu takip etmesini işaret etti. “Belawat sınırına yakın bir yerde olduğunu biliyor. Bunun neden yakınlarda bir garnizon gerektirdiğini açıklamama gerek olduğunu sanmıyorum.”

“O sarayda doğmuş büyümüş biri, komutanım. Saggara, Haradis’in konforundan ve düğününüzde gördüğüm kadınla Pricid’in inceliklerinden de aynı şekilde yoksun.”

Brishen omuz silkerek kapılara doğru yürümeye devam ederken selam veren muhafızları hızlıca başını sallayarak selamladı. “Dediğin gibi, kolayca uyum sağlıyor.”

Ildiko’nun sadece yeni bir çevreye değil, yeni koşullara ve durumlara da hızlıca uyum sağlayabildiği doğrudu. Pricid’den Haradis’e seyahat ederlerken çadırda yerde uyuduğu, at sırtında saatler geçirdiği için mızımlanmamıştı. Uyku alışkanlıklarını Kailere uyacak şekilde değiştirmiş ve bazı Kailerin bile iğrenerek yediği yemekleri yemişti. Ildiko’nun bir başka ortam değişikliğini de şimdiye kadar gösterdiği soğukkanlılıkla karşılayacağından emindi.

Yine de Ildiko’nun Saggara’ya sadece alışmasını değil,

orayı sevmesini istiyordu. On yıldan uzun bir süre önce kralın, Brishen'in uç beyi rolünü üstleneceği ve Kai sınırlarını düşman Belawat'a karşı koruyacağı vaadiyle ona verildiğinden beri bu mülk onundu. Haradis'ten beş gecelik bir yolculukla ulaştığı Saggara, saray entrikalarıyla kötü niyetli kraliçeden kaçıp sığındığı limanıydı.

Secmis, Saggara'ya taşınmasını onaylamadığını, eski malikâneyi dilencilere bile uygun olmayan pis bir çöplük olarak tanımlayarak Brishen orada ikamet ettiği sürece orayı asla varlığıyla onurlandırmayacağını söylemişti. Bu, Brishen'in hatırlayabildiği kadarıyla annesini uzaktan da olsa kucaklamak istediği üç andan yalnızca biriydi.

Anhuset'le birlikte sarayın labirent koridorlarında ilerlerken Saggara'ya erzak ve ek birlik taşıma planları yaptılar. Odalarının bulunduğu kata ulaştıklarında büyük bir çığlık yankılandı. Ardından bir çığlık daha. Brishen, Ildiko'nun sesini tanıdığında midesine büyük bir yumru oturdu.

"Tanrı aşkına, neler oluyor?" diye sordu Anhuset şaşkınlıkla. İkisi de kılıçlarını çekerek koridordan aşağı koşmaya başladı.

Brishen, karısına ulaşma telaşıyla onları takip eden bir muhafızı kenara itti. Köşeyi döndüğünde aniden durdu. Anhuset ona çarpmaktan kıl payı kurtulurken küfürleri havada uçuşuyordu. Brishen onu görmezden geldi.

Ildiko koridorda durmuş, hizmetçisine bağırarak bir şeyi işaret ediyordu. "Acele et, Sinhue. Kaçıyor!"

Hizmetçi, Ildiko'nun kapısının yanındaki silah yelpazesinden küçük bir balta çıkararak hanımına doğru koştu ve silahı ona uzattı. İki kadın da kurtarıcılarının geldiğini fark etmemişti.

“Görüyor musun?”

“Duvara tırmandı. Biraz daha yukarı ilerlerse ona ulaşmam.”

Anhuset Brishen’in omzuna vurdu. “O nedir?”

Ne olduğunu öğrenmeyi beklemeden koridordaki döne-meçte gözden kaybolan iki kadının peşinden gitti. Kendisini karşılayan manzara karşısında yüreği ağzına geldi.

Ildiko ve Sinhue kızgın kömürlerin üzerinde yalınayak yürüyormuş gibi zıplıyordu, bakışlarını önlerindeki duvara sabitlemişlerdi. Ildiko baltayı önünde tutarak taşlara yapışmış olan büyük bir gölgeye vuruyordu.

Saldırdıkları “o” şey bir skarpatindi, kavisli kuyruğunun altında erik büyüklüğünde şişmiş zehir keseleri olan iri bir dişiydi. İğnesi yarı aydınlıkta parlıyor, sarı zehir damlacıkları zırlı sırtından yere sıçrayarak cızırdıyor ve siyah duman çıkarıyordu.

Brishen Ildiko’ya geri çekilmesi için bağırardan Ildiko’ya ona doğru sıçrayarak zehirli dikenini etine batırmaya hazırlanırken skarpatinin bacakları esnedi. Sinhue baltayı skarpatine doğru savurmadan önce tıpkı Ildiko gibi çılgılık attı. Bıçak skarpatinin böğrüne saplandığında Brishen bıçağın taşa sürtme sesine benzeyen bir ses duydu. Kulaklarında çınlayan bu ses, skarpatinin ıslak kabuğu çatırdarak kırıldığında aniden kesildi.

Brishen baltayı Ildiko’nun parmaklarından düşmek üzereyken yakaladı. Silahı Anhuset’e uzatarak Ildiko’yu bir o yana bir bu yana döndürdü. Saçlarının yarısı örgüsünden kurtulup yüzüne düşerken Ildiko saçlarını yüzünden uzaklaştırarak Brishen’in yüzüne dehşet dolu bir ifadeyle baktı.

“Üzerine zehir bulaştı mı, Ildiko?” Ellerini Ildiko’nun yüzünde, boynunda, omuzlarında ve göğüslerinde gezdirerek yanık kumaş lekelerini ya da zehir sıçramalarına sürtündüğünde kendi teninde oluşabilecek izler aradı. Duvar da, loş ışıktaki simsiyah tüten cansız bir skarpatin resmi vardı ve salon çürümüş balık kokuyordu.

Ildiko, Brishen’in ellerini iterek, “Ben iyiyim, Brishen,” dedi kaşlarını çatarak. “Kailerin o iğrenç yaratıkları yediğine inanamıyorum. Onu yediğime inanamıyorum.”

Anhuset konuşmaya başladığında Brishen sesindeki neşeye anlam veremedi. “Biz dişileri yemeyiz. Dişiler çok zehirlidir.” Brishen’e bakarak Ildiko’nun anlayamayacağı bir Bast-Kai lehçesiyle konuştu. “Silah kullanımını beğendim. Onun karın olmasını istemiyorsan bana verebilirsin. Yeterli eğitimle iyi bir savaşçı olur.”

Brishen, Anhuset’in neden bu kadar eğlendiğini anlamıyordu. Bakışlarını parçaları duvardan akan cansız skarpatinin kalıntılarına çevirdi. Yakınlarda duran muhafızlardan birine işaret ederek, “Bunu temizlemesi için birini gönderin,” diye emretti. Ildiko’ya yakın duran Sinhue’ye döndü. “Hanımınla ilgilenmeni istiyorum.”

Hizmetçi başını sallayarak reverans yaptı. Brishen, Ildiko’yu odasına götürürken yol boyunca ona ve Sinhue’ye sorular sordu.

Ildiko doğruca banyoya giderek tuniğinin kollarını çözdü ve elleriyle kollarını ovmaya başladı. “Buraya nasıl girdiğini bilmiyorum, Brishen. Sinhue akşam yemeği için giyinmeme yardımcı oluyordu. Tanrılara şükürler olsun ki yatak takımları erkenden katlanmıştı.” Kollarını kurulama-

sı için kendisine bir havlu uzatan hizmetçisine gülümserken aniden duruldu. “O şey yorganın altındaydı. Kaçmak için kapının altından geçmeden önce Sinhue’nin üzerine atladı.”

Brishen ve Anhuset odayı incelediler, perdeleri salladılar, yatağın altına girmiş başka bir gizli tehdit olup olmadığını kontrol etmek için çarşafları çıkardılar.

Odanın güvenli olduğundan, dolaplarda ya da sandıklarda başka bir skarpatinin saklanmadığından emin olan Brishen elini yüzüne götürerek, “Ondan uzak durmalıydın, karıcığım. Dişiler saldırgan olur ve zehirleri bir atı öldürecek kadar güçlüdür,” dedi.

Ildiko Brishen’in zekasından şüphe duyduğunu belli eden bir bakışla karşılık vererek, “Gölgelerde pusuya yatıp zavallı, masum birine zarar vermesine izin mi verseydim? Mesela sana? Ya da Anhuset’e? Peki ya kimse onu yakalamayı başaramasaydı?” dedi ürpererek. “O şeyin sarayın bir yerlerinde süründüğünü bilerek asla uyuyamazdım.”

“Sen bir savaşçı değilsin, Ildiko,” dedi Brishen homurdanarak.

Ildiko kaşlarını çatarak yüzüne baktı. “Savaşçı olmasam da bir böceği öldürebilirim.”

“Tabii ki öldürebilirsin,” dedi Anhuset kapının yanındaki yerinden.

Brishen kuzenine dişlerini göstererek, “Tek kelime daha etme,” diyerek uyardı. Aklından binlerce düşünce geçiyordu. Skarpatinler sıcak ve karanlık yerlerden hoşlansa da Kai’nin kokusundan hoşlanmazlardı ve evler gibi kalabalık alanlardan uzak durmayı tercih ederlerdi. Skarpatinler sadece vahşi doğada vakit geçiren avcılarla iz sürücüler için büyük bir tehlikeydi. Bazen de saman yığınlarında saklanırlardı.

Ildiko'nun yatağından çıkan skarpatin oraya kasıtlı olarak konmuştu. Brishen'in kanı dondu, damarlarında kan yerine buzlu su aktığından emindi. Ildiko'ya uzanarak onu kollarının arasına aldı. Ildiko'dan yayılan korkunun kokusunu alabiliyordu. Vücudu ürpertiden kaskatı kesilmişti.

“Yapmam gereken bir şey var, hemen dönerim,” dedi usulca. “Ben dönene kadar Anhuset hizmetkârlarla yanında kalıp iyi olduğundan emin olacak.”

Kollarında kaskatı kesilen Ildiko dudağını bükmüş, gözlerini kısmıştı. “Bu teğmeninin zamanını boşa harcamak olur, Brishen. Bir bakıcıya ihtiyacım yok, kendi işimi kendim halledebilirim.” Tartışmayı sürdürmek üzere bir hamle yaptığında parmağını dudaklarına bastırarak Brishen'i susturdu. Ildiko kare dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi. “Gitmeden önce baltayı bırak.”

Brishen parmak uçlarını öperek yumuşadı. “Oda temiz ama yine de dikkatli ol.”

“Merak etme,” dedi Ildiko, Brishen'e güven vererek. Bakışları odanın her köşesinde gezindikten sonra bir kez daha Brishen'e takıldı. “Sanırım bu gece yine tepeden tırnağa siyah giyineceğim.”

Brishen ona içten bir selam vererek, “Siyah sana yakışıyor,” dedi. Kapıyı açan Anhuset'e işaret etti. “Size salona kadar eşlik etmek için zamanında döneceğim.”

Brishen uzun koridorda kraliçenin odasına çıkan merdivenlere doğru hızla ilerlerken Anhuset onu takip ediyordu.

“Brishen, dur!”

Brishen Anhuset'i duymazdan gelerek ağının ortasında bekleyen avına doğru hızla koşmaya başladı. Sırtına aldı-

ğı ağır darbeyeyle yere düştüğünde homurdandı. Saldırganla birlikte kolları ve bacakları birbirine dolanıp duvara çarpıp kadar yuvarlandı. Kısa sürelik boğuşmanın ardından Brishen Anhuset'in kafasını dizlerinin arasına sıkıştırmış, ön kolunu boğazına bastırmıştı.

Brishen baskısını hafifletti. Anhuset nefes nefese kalmıştı. "Sana olan sevgime dua et, Sha-Anhuset." Güçlkle konuşuyordu. Kolunu indirerek göğsünün üzerine yerleştirdi. "Yoksa çoktan kalbini söküp sana yedirmiştim."

Anhuset Brishen'in bileğini tutarak, "Siz benim komutanım ve kuzenimsiniz, Majesteleri. Kendi idamınıza koşarak gidişinizi engellemeye çalışmasaydım sizinle dost olmazdım;" dedi.

"O yılan ölümü hak ediyor." Brishen öfkesinden boğulmak üzereydi.

"O hak ediyor olabilir ama siz hak etmiyorsunuz ve o sizden daha güçlü. Babanızdan bile daha güçlü." Anhuset'in gözlerinde parlayan beyaz kıvılcımlar ağzını belli belirsiz yumuşattı. "Düşes'inize güvenin. Baltayı kullanmayı biliyor. Kendini koruyabilir. Onu savunmak için ölmeniz gerekiyorsa, bunu bu kadar önemsiz bir şey için yapmayın."

Bu cümleden sonra Anhuset'in boğazına atlamamak için kendine hâkim olmakta zorlandı. "Önemsiz mi?"

Anhuset'in burun delikleri genişleyerek gözleri parladı. Teni gri benekli fildişi rengine dönüşse de fikrini değıştirmeydi. "Evet önemsiz. Secmis'ten bahsediyoruz, Brishen. Muhtemelen yalnız kaldığında skarpatinle kucaklaşıyor, acıktığında onları bütün olarak yiyor. Bu küçük gösteriden büyük keyif aldığına eminim."

Anhuset'in sözleri o an Brishen'in içinde kükreyen öldürme dürtüsünü azaltmamıştı ama iç sesi haklı olduğunu söylüyordu. Ayağa kalkarak ona yardım etti. "Tüm hazırlıkları yap. Bu gece yola çıkıyoruz, bu sadece bir avuç insanımızın bize katılması ve Ildiko'nun geceliğiyle yolculuk etmesi anlamına gelse bile."

Anhuset reverans yaparken tereddüt etti. "Bana arkamı döner dönmez kraliçenin odasına kaçmayacağına dair söz ver, kuzen."

Brishen başını salladı. "Tutacağımdan emin olmadığım sözler vermem." Anhuset'in çatık kaşlı ifadesine bakarak kıkırdadı, içindeki öfke biraz olsun yatışmıştı. "Sen her zaman hepimizden daha hızlıydın. Beni yine yakalayacağından eminim."

Anhuset'in yüz ifadesi değişmedi. "Her zaman yakalarım." Merdivenden dönüp Ildiko'nun odasına doğru ilerleyene kadar geri adım atmadı.

Brishen, Ildiko'yu akşam yemeği için hazırlanırken buldu. Odanın bir köşesindeki gizleyici paravanın arkasından bakarak, "Beklediğimden kısa sürdü," dedi.

Brishen kuzeninin mantıklı düşüncelerine hak vererek annesini bir skarpatin gibi kılıcının ucuna saplamaktan vazgeçtiğini açıklamamayı tercih etti. Bakışlarını yatağın üzerine serilmiş siyah ipek tunik ve pantolona çevirdi, bu kıyafet at üzerinde yapılacak yolculuk için kesinlikle uygun değildi.

"Akşam yemeğini yolda yemeye ne dersin?" diye sordu Brishen.

Ildiko kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak, "Bu kadar endi-

şelenmene gerek yok, Brishen. Skarpatinle yaşadığım korkuyu atlattım.”

“Dediğimi yap, Ildiko.” Ildiko iyi olsa da Brishen değildi. Saggara’nın huzuru ve güvenliği için sarayı, şehri ve fazlasıyla tehlikeli olan ailesini terk etmek zorundaydı.

Bir an için ona baktı. “Nasıl istersen,” dedi. “Sinhue’ye binici kıyafetimi çıkarmasını söyleyeceğim.”

Başını sallayıp hizmetkârına Ildiko’nun eşyalarını toplayabildiği kadar toplamasını ve sandıkları ahırlara götürmesini emretti.

Bu kez saray koridorlarını hızlıca geçerek konsey odasında babasını aradı. Konsey masasının başında oturan kralın iki yanında duran bakanlar kurulu üyeleri masanın üzerindeki belge yığınlarını gözden geçirip üzerinde tartışıyorlardı.

Brishen saygıyla eğildi. “Majesteleri, bir dakikanızı alabilir miyim?”

Djedor oğluna ayağa kalkmasını emrederek yüzüne baktı. “Çabuk ol.”

“Haradis’ten ayrılmak ve bir saat içinde Saggara’ya dönmek için izin istiyorum.”

Kral kaşlarını çatı. “Belawat hakkında benim duymadığım bir şey mi duydun?”

Brishen başını sallayarak, “Hayır, ancak mümkün olan en kısa sürede mülküme dönmek istiyorum,” dedi daha fazla açıklama yapmayı reddederek. Djedor yaşlı olsa da kurnaz bir adamdı. Saray olup bitenleri kendisine eksiksiz rapor eden casuslarla doluydu.

“Annene veda etmeyecek misin?”

Bir araya geldiklerinde oynadıkları bir oyundu bu. Djedor küçük oğlunun Secmis’le ilgili iğnelemelerine tepkisiz kalmasını hayal kırıklığıyla karşılardı. Bu sefer anne katili olma dürtüsüyle sersemlemiş olan Brishen öfkesini gizleme zahmetine girmede.

“Onu ceza almadan şişleyemediğim sürece, o sürdüğün yakınında nefes bile almak istemiyorum,” dedi kısaca. Bakanlar bu cümle karşısında dehşete düşerken kral sadece güldü. “Karımı öldürmeye çalıştı.”

Djedor pençeli parmaklarının arasında bir tüy kalem çevirerek, “Gauri kızı hâlâ hayatta mı?” diye sordu.

“Evet.”

“O zaman Secmis çok uğraşmamış.” Kalemini Brishen’e doğru salladı. Oğlunun söylediklerine olan ilgisi hızla azalıyordu. “Gitmek istiyorsan git. Nihai nakliye anlaşmalarının kopyalarını bir ulakla göndereceğim. Evliliğin sayesinde Gaur hariç birçok krallığa mor boyayı taşımak için üç gemi temin ettik. Çirkin karını, anlaşmayı mühürleyen son belgeyi almamıza yetecek kadar hayatta tutmaya çalış. Ondan sonra istediği zaman ölebilir.”

Farklı bir tepkiyle karşılaşmayı beklememesine rağmen babasının kayıtsızlığı karşısında öfkelenen Brishen başıyla selam verdikten sonra konsey salonunu terk etti. Dürüst olmak gerekirse babasının gönüllü rızası için minnettardı. Brishen’in isteğini reddedebilir, onu ve Ildiko’yu canı öyle istediği için süresiz olarak Haradis’te hapsedebilirdi. Neyse ki böyle davranacak biri değildi.

Anhuset atlar, arabalar ve muhafız birliği için gerekli ayarlamaları yaptığı sırada gece bir aydınlanıp bir kara-

rıyordu. Brishen Ildiko'yu ahır kapılarının dışında, Prigid'den Haradis'e sürdüğü eyerli bineğinin yanında dikilirken buldu. Anhuset onun yanında duruyordu, Sinhue'ye yolculuğa hazırды.

Brishen Ildiko'nun eline doğru eğilerek, "Sadece bir hizmetçi mi?" diye sordu.

Ildiko bakışlarını Sinhue'ye doğru çevirerek başını salladı. "Gelmek istediğini söyledi ve bir hizmetkârın yeterli olduğunu düşündüm. Ayrıca Kirgipa'nın annesinin onabenden daha çok ihtiyacı var, özellikle de Talumey'in kaybından sonra."

"Yemek yedin mi?"

Bu kez Ildiko'nun gülümsemesinin altındaki sinsiliği yakaladı. "Patates yedim. Çok lezzetliydi ama sana ayırmayı unuttuk."

Neşesi Brishen'in kalbini hafıfletti. Gözlerini kamaştırmasa da kalbini güzelleştiriyordu. Onu alnından öperek, "Sen iyi bir eşsin, Ildiko," dedi.

"Öyleyim," diye onayladı Ildiko. Gözleri şaşı bir bakışla iç köşelerine doğru kaydı.

İrkilerek Anhuset'le Sinhue'nin nefeslerinin kesildiğini gördü. "Ildiko..."

Göz kırparak, "Özür dilerim. Dayanamadım," dedi hızlıca.

Şehirden çok fazla uzaklaşmadan peşlerinden bir ulak geldi ve Brishen atının kıyafetindeki armadan bu ulağın Secmis'ten geldiğini anladı. Anhuset ulaktan aldığı parşömeni Brishen'e uzattı.

Brishen parşömene göz ucuyla baktı. Annesinin el yazısını tanıyor, onun bir an önce Haradis'e dönmesini istediğini biliyordu. Mürekkep lekeleri yazıyı bozmuştu.

Parşömende, yazarken tüy kaleminin ucunu kâğıda sertçe bastırıldığını belli eden delikler vardı.

Brishen eyerine bağlı çantalardan birinden kendi belgesini çıkardı. Babası, Secmis'in tam da düşündüğü şeyi yapmasını bekleyerek, Brishen'in saraydan ayrılmak için kraliyet mührüyle damgalanmış yazılı izin belgesi konusundaki ısrarına kızmakla yetinmişti.

Brishen, "Bunu Majestelerine ver," diye talimat verdi ulağa. "Ve eğer yaşamak istiyorsan ortalıktan kaybol." Ulağın atını Haradis'e doğru mahmuzlamasını izledi.

"Mesajda ne yazıyor?"

Brishen yanındaki Ildiko'ya baktı. Ay ışığının onun üzerinde tuhaf bir etkisi vardı. Kai standartlarına göre onu güzelleştirmiyordu ancak yüz hatlarına düşürdüğü gölgeler yanaklarını çukurlaştırıyor, tenindeki pembeyi ve saçlarındaki kırmızıyı soluk gösteriyordu. Gecenin üzerindeki renklerini görmekten hoşlanıyordu.

"Eve dönmemi emrediyor."

Yüzündeki şaşkınlık ifadesini okuması giderek kolaylaşıyordu. "Peki neden? Seni özlediğine inanmakta güçlük çekiyorum."

Yakınında duran Anhuset homurdandı. Brishen dönüp ulağın ufukta küçülen silüetine baktı. "Bu bir sevgi gösterisinden çok bir öfke gösterisi. Haradis'ten ondan izin istemediğim için." Anhuset'e işaret ederek, "Yola devam edelim. Yolun yarısında oyalanmak bizi Saggara'ya daha hızlı ulaştırmaz."

Sonrasında beş gece boyunca olaysız bir şekilde seyahat ettiler ve damla tohumlu otlarla kaplı geniş bir ovayı geç-

tiler. Bir atın böğürleri kadar uzun olan çimlerin sapları, yanlarından geçerken sallanarak onları okşuyor, karanlıkta hayalet gibi sevecen sözler fısıldıyordu. Uzakta, damla tohumuyla kaplı okyanusunun üzerinde durağan dalgalanmalar gibi yükselen tepecikler göründü. Brishen ay ışığında bembeyaz parlayan ince taş anıtların taçlandığı bir tepeyi işaret etti.

“Yaşlı ırklardan biri olan Gullperi tarafından yerleştirilmişler, en azından efsaneye göre öyle. Son klan beş yüz yıl önce bu topraklardan yok oldu.”

“Bana Kailerin yaşlı ırklardan biri olduğunu söylemiştin.” Ildiko’nun mavi gözleri karanlığın içinde gümüş rengine dönmüştü.

“Evet ama bizim büyüümüz, Gullperi’nin sahip olduğu büyüünün çok küçük bir kısmı. Bir kez tepeye çıkma fırsatım olmuştu. O güç hâlâ orada nefes alıyor.”

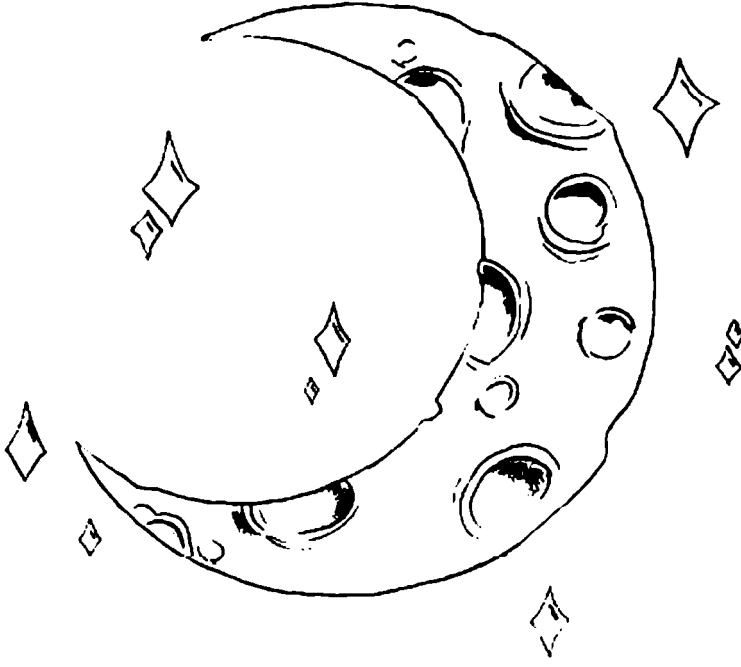
Sadece bir kez gitmiş ve burun deliklerinde ağır, tenini kaplayan güçlü bir büyü kokusuyla eve dönmüştü. Anhuset, o gezisinden sonra iki hafta boyunca karanlıkta parladığını iddia etmişti.

Kilometreleri geride bırakarak Saggara’ya yaklaştıklarında Brishen’in heyecanı artıyordu. Aniden düzlükteki hafif yamacın arkasından arazi göründü. Önünde Kai bahçıvanları tarafından onlarca yıl önce dikilen genç Solaris meşeleri ve iki yanında yabani bir ekşi portakal bahçesi bulunan geniş kale, ayın altında tepedeki taş anıtlar kadar solgun parlıyordu. Bir zamanlar büyükbabasının yazlık saray olarak kullandığı Saggara, Djedor’un fermanıyla Brishen’e geçmiş ve o da burayı kendisininmiş gibi benimsemişti.

Bir çift karga, meyve bahçesinden gökyüzüne doğru ka-

nat cırparak at toynaklarının çıkardığı sestten rahatsız olduklarını belli ettiler.

Grup alçak tepenin en yüksek noktasında durakladı. Brishen, bakışlarını kaleden ayırmayan Ildiko'ya çevirdi. "Saggara'ya hoş geldin, karıcığım; evime, artık bizim evimize."

Bölüm On Beş

İki ay boyunca aynadaki yansıması dışında tek bir insan yüzü görmeyen Ildiko, Saggara'nın koridorlarında bir insan görmenin şokuyla neredeyse merdivenlerden düşecekti.

Basamakta durarak, üzerinde balık tutan balıkçıl kuş motifli bir kıyafet giyen adamın merdiven boşluğundan geçerek koridordan inişini ve oymalı bir kemerin altında kayboluşunu izledi.

Ildiko, merdivenlerden inerken bacaklarına dolanan uzun etekler yerine, hızlı hareket etmesini sağlayan tunik ve pantolondan oluşan Kai elbisesini giydiği için minnettardı. Ziyaretçiyi ve refakatçisini takip ederken bir hizmetkârla karşılaştı.

Kai alçak sesle eğilerek, "Majesteleri, sizi götürmem istendi," dedi.

Ildiko, hizmetkâra kendisini takip etmesini işaret ederek malikânenin büyük salonuna doğru ilerlerken avını gözünün önünden ayırmıyordu. “Ziyaretçimiz kim?”

“Büyük Salure’den gelen bir ulak.”

Şaşkınlıkla hizmetkârın yüzüne baktı. Saggara’da Brishen’le birlikte yaşadığı süre boyunca Ildiko, sadece benimsediği kültür hakkında değil, aynı zamanda Kailerin coğrafyası hakkında bilgi edinmek için de çaba sarf etmişti.

Brishen’in mülkü, kaleye dönüştürülmüş bir yazlık sarayla kaleyi Kai birlikleri ve aileleriyle destekleyen bir garnizon kasabasından oluşuyordu. Saggara, Beladine topraklarının sınırlarına dayanan düzlüklerden oluşan bir şeritte bulunuyordu. Yakınlardaki gölden tatlı su midyesi yetiştiren ve hem Gauri hem de Beladine tarafından imrenilen çok değerli mor rengini üreten küçük bir Kai nüfusu için yerleşim yeri idi.

Beladine paralı askerlerinin ticaret yoluna yaptığı saldırıdan sonra Ildiko, Belawat’ın sınırlarına bu kadar yakın ve bu kadar savunmasız olma fikrinden ürkmüştü. Brishen bu konuda onu rahatlamak için elinden geleni yapmıştı.

“Güvendeyiz, karıcığım. Belawat’ın ittifakımızı bozma girişimine rağmen kendi saflarında bize dost olan gruplar var. Pangion Hanesi’nden Serovek de bunlardan biri. Toprakları sınıırıma dayanıyor ve halkı ona iyi bir fiyata mor renk satmamızdan büyük oranda faydalanıyor. Onlar da bunu iyi bir kârla başkentte yaşayan aristokratlara satıyor.”

Ildiko güven konusunda hâlâ tam anlamıyla ikna olmamıştı. “Onları saldırıya geçerek gölü ele geçirmekten alıkoyan şey ne?”

Brishen'in altın renkli gözleri alacakaranlıkta parlıyordu "Olası bir can kaybı ve Beladine kanının dökülmesi, boyayı bizden satın almaktan çok daha pahalıya mal olur. Gerekirse gölü zehirleriz. Serovek'e bu konuda imreniyorum. Babasının toprakları ona miras kalmadan önce bir Beladine generalinin at ustasıydı. Hem savaş alanında hem de ticaret görüşmelerinde üstün stratejiler geliştiriyor. Kralı benim kralıma savaş ilan etmediği sürece topraklarını tehlikeye atmayacaktır."

"Majesteleri, *Dük* bekliyor."

Hizmetkârın sözleri Ildiko'nun o konuşmayı hatırlamasını engelledi ve bu sefer Brishen'in Büyük Salure'den gelen ulakla birlikte beklediği salona kadar onu takip eden Ildiko oldu.

Onu büyük şöminenin yanında, elinde açılmış bir parşömenle dururken buldu. Mum ışığı siyah saçlarını parlak mavi renge boyarken gri teninin üzerindeki deniz mavisi ve mercan tonlarını ön plana çıkarmıştı. Ildiko yaklaştığında başını kaldırarak gülümsedi. Brishen elini tutup parmak eklemlerine bir öpücük kondururken Ildiko ulağın şaşkın bakışları karşısında gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

"Geldiğine sevindim, Ildiko," dedi. "Lord Serovek bizi yarın akşam Büyük Salure'de akşam yemeğine davet ediyor. Gitmek ister misin?"

Bu soru başka bir adamdan gelseydi retorik bir soru olurdu. Bu davetin diplomatik bir hamle olduğu düşünüldüğünde, kendi istekleri önemsizdi. Protokol onun varlığını gerektiriyordu. Ancak Brishen, Ildiko'nun daha önce tanıdığı hiçbir erkeğe, Gauri ya da Kai, benzemiyordu. Sorusu fazlasıyla samimiydi. Ildiko gitmek istemese bile teklifini kabul edecekti.

“Çok isterim,” dedi. Brishen’le evlendiğinden beri ilk kez kahvaltı ya da öğle yemeği yerine akşam yemeği yiyecek ya da Kai dışında başka biriyle yemek yiyecekti. Ildiko’ya tanıdık gelen yemekler servis edeceklerini umuyordu. Tadına baktığı Kai yemeklerinin çoğuna alışmış olsa da Gauri sarayında büyürken yediği yemekleri özliyordu.

Brishen parşömeni harita ve kitaplarla dolu bir masaya götürerek imzalayıp Büyük Salure elçisine geri verdi. “Lord hazretlerine onu alacakaranlıktan kısa bir süre sonra göreceğimizi söyle.”

Haberci eğildikten sonra Ildiko’ya ikinci kez kısaca baktı ve Kai hizmetkârlarını takip ederek salondan çıktı.

“Bunun sadece yoldaşlar arasında son olaylar hakkında konuşmak için düzenlenen bir akşam yemeği olduğuna inanmıyorum.” Ildiko masanın başında duran Brishen’in yanına giderek Brishen’in içmesi için doldurduğu şarap kadehini eline aldı.

“Kısmen öyle olduğunu düşünüyorum.” Brishen kadehini onun kadehine vurarak kaldırdı. “İster inan ister inanma, bir Kai askeriyle bir Beladine tüccarının kızı arasında zaman zaman birliktelikler yaşansa da Kai soylularının Gauri ya da Beladine soylularıyla evlenmesi şimdiye kadar hiç görülmedi. Biz tuhaf bir çiftiz. İnsanların merak etmesi doğal.”

Ildiko iç geçirdi. Yemeğe katılanların bakışlarını Ildiko’nun üzerine diktiği, öfkeli fısıltılarla geçecek sonsuz bir akşam daha olacaktı. Roller tersine dönecek, çoğu kişi Ildiko’nun vahşi görünümlü eşini görmeyi nasıl hazmedebildiğini merak edecekti. Olacakları tahmin etse de bu işini kolaylaştırmıyordu.

“O hâlde Serovek meraklı biri?”

Brishen onu şöminenin yanındaki rahat koltuklardan birine götürerek yanına oturdu. “Bilginin güç olduğuna inandığı için meraklı. Ne kadar çok şey bilirse hoş olmayan sürprizlerle karşılaşma olasılığı o kadar azalır.”

“Tedbirli bir adam.”

“Zeki biri.”

Ildiko başını yana eğerek, “Ondan hoşlanıyorsun,” dedi.

Brishen başıyla onayladı. “Evet. Değerli bir müttefik olduğu kadar zorlu bir düşman olabilir. Neyse ki ikimiz de dostane komşularız. Şimdilik.”

Ildiko izin isteyip ayağa kalkana kadar salonda önemsiz şeyler hakkında konuşmaya devam ettiler. “Haradis’ten yiyecek malzemesi taşıyan iki ticaret arabasının geldiği söylendi. Aşçınız bir tüccar terazisinin dikkat çekici bir şekilde hatalı olduğunu söyledi. Sorunu çözmeye gidiyorum.”

Brishen koltuğundan kalkarak Ildiko’ya kapıya kadar eşlik etti. “Ben de bir muhafızla birlikte güneydoğu sınırlarına gideceğim. Serovek bana dostça davranırsa da diğerleri öyle davranmıyor. Mera alanlarına baskınlar yapıldı. Atlar ve sığırlar çalındı. Bu sıradan bir hırsızlık da olabilir ama kontrol etmekte fayda var.”

Ildiko’nun göğsünü bir endişe kapladı. Brishen’in koluna sarılarak, “Dikkatli olacağına söz veriyor musun?” diye sordu. Bunu sorması aptalcaydı. Brishen deneyimli bir askerdi ve savaş konusunda en az emrindeki Kailer kadar yetenekliydi. Onu bir Beladine akıncısından kurtardığında bunu kendi gözleriyle görmüştü. Brishen’den emin olsa da endişeleniyordu. Onun için değerli hâle gelmişti.

Brishen saçından aldığı tutamı pençelerine dolayarak parmak eklemlerinin üzerinden kaymasına izin verdi. “İhtiyacım olursa beni kurtarmaya gelir misin?”

Ildiko tek kaşını kaldırarak, “Berbat bir kurtarıcı olsam da evet, yardımına koşmakta tereddüt etmezdim,” dedi.

“Kendini hafife alma, karıcığım. Baltayı nasıl kullandığını gördüm.”

Ildiko bir adım daha yaklaşarak kollarını onun geniş omuzlarına doladı ve ona sıkıca sarıldı. Başını boynuna yasladığında saçları burnunu gıdıkladı. “Ciddiyim, Brishen. Orada kendini öldürtmeyeceğine ya da sakat bırakmayacağına söz vermeni istiyorum.”

Brishen Ildiko’nun belindeki ellerini çekmeden önce ona doğru eğilerek derin bir nefes aldı. Yüzündeki gülümseme kaybolmuş olsa da ifadesindeki yumuşaklık hâlâ oradaydı. “Sana bu konuda söz veremesem de kollarımı ve bacaklarımı kaybetmeden geri dönmek için elimden geleni yapacağıma yemin edebilirim.”

Ildiko kaşlarını çatarak, “Başını da kaybetmemeye çalış, lütfen,” dedi alaycı bir ses tonuyla.

Brishen güldü. “Bir de başımı.”

“Ne zaman döneceksin?”

“Şimdi gidersem öğle olmadan dönmüş olurum. Sero-vek’in akşam yemeğine hazırlanmadan önce uyuyup dinlenmek için bolca vaktimiz olacak.”

Ildiko Beladine soylularının katıldığı akşam yemeği toplantısını umursamıyordu. Tek istediği Brishen eve döndüğünde uyanık olmaktı.

Büyük salonun dışında yollarını ayırdılar; Ildiko avlu-ya, Brishen’se kışla ve ahırlara doğru yöneldi.

Ildiko öğle ve akşam yemeklerini, odasından malikânenin ana evinin arkasından böğürtlen tarlasının kenarına kadar uzanan yabani portakal bahçesine bakan balkonda oturarak yedi.

Brishen ona koruda kısa bir tur attırmıştı, en azından birbirine girmiş çalılıkların ve bir çift kesici orağın mümkün kıldığı kadarki kısmında. Ağaçlar toplanmamış meyvelerle doluydu, yaklaşan alacakaranlıkta hava etrafta uçuşan eşek arılarıyla kaynıyordu.

Kocası dikenli bir dala nezaketle tırmanmış, onun için bir portakal koparmıştı. Sulu ve çenesini sıkarak gözlerini kısacak kadar ekşiydi. Ildiko tadına bayılmıştı.

Brishen ona tiksinti dolu bir bakışla bakarak, “İnsanlar en iğrenç şeyleri yiyorlar,” dedi.

Ildiko pişmiş skarpatinin iğrençliği hakkında konuşmama kararı verdi. Bunun yerine elindeki portakal çekirdeğini tükürerek Brishen’e gülümsedi. “Sanırım Kailer portakal sevmiyor.”

“Pek sayılmaz.”

Ildiko vahşi koruyu üstün körü incelemişti. “Biz portakalları severiz, ekşi olanlarını bile. Çiçeklerinden kadınların bayıldığı çok hoş kokular yapılır. Mor boyanız kadar değerli olmasa da portakal çiftçileri de kâr getiren bir üründür. Bu bahçe emek vermeye ve ürününü satmaya değerbilir.”

Brishen Ildiko’nun fikrine ilgi göstermiş olsa da ikna olmamıştı. Saggara’nın işgücü, askeri güce ve mor boya üreten siviller arasında ikiye bölünmüştü. Koru için yeterli nüfusa sahip olduğunu sanmıyordu ama bunu düşünecekti.

Ildiko, portakal ağaçlarına hayranlıkla bakarken koyu

siluetlerinin ay ışığında gümüş rengine büründüğünü fark etti. Arada sırada yaprakların arasından bir karga fırlıyor, ağaçların tepesinde daireler çiziyor ve dalların gizli sığınağından çıkarak gözden kayboluyordu. Üzerinden sessizce kanat çırparak geçen baykuşun gözleri, Ildiko'nun söylediği bir şeye Brishen'in güldüğü zamanki kadar parlaktı.

İlk kez birbirlerinden bir ya da iki saatten fazla ayrı kalmışlar ve bu süreyi uyuyarak geçirmemişlerdi. Brishen'in varlığını özlemişti; sesinin yumuşak tınısını, ölümcül siyah pençeleri olan ince ellerinin zarif hareketlerini hatta onu kendine yakın tuttuğunda saçlarının burnuna dolan kokusunu bile özlemişti.

Saggara'ya gelene kadar sarayda yaşanan skarpatin olayı hakkında konuşmamış olsalar da o andan beri içinde kaynamaya devam eden öfkenin farkındaydı. Brishen sadece Ildiko'nun iyi olup olmamasıyla ilgilenmesine rağmen Secmis'in Ildiko'nun çarşaflarının arasında saklanan iğrenç böceklerle bir ilgisi olduğunu varsaymak zor değildi. Gururu, onu Saggara'ya hemen gitmeye karşı yarım ağızla bir argüman sunmaya itmiş olsa da Brishen'in o akşam gitmeleri konusundaki ısrarını büyük bir memnuniyetle kabul etmişti.

Saggara, Haradis'e kıyasla daha sade, Haradis'teki pek çok konfordan yoksun bir yerdi. Ayrıca Secmis'ten de yoksundu ki bu da Ildiko için burayı Kai kraliyet sarayından çok daha huzurlu ve güzel bir yer hâline getiriyordu.

Sinhue Ildiko'nun soyunmasına ve yatağa hazırlanmasına yardım etmek için geldiğinde Ildiko onu kendi odasına gönderdi. Yorgun değildi, sadece kocasını özlemişti. Odaları yan yanaydı ve kocası ona istediği zaman girebileceği-

ni defalarca söylemişti. Brishen'in bu teklifini hatırlayarak kapının girişinde durup odaya hayranlıkla baktı.

Mobilyalar sade ama rahattı; geniş yatağın üzerinde kalın bir şilte, yığın hâlinde battaniye ve kürk vardı. Tıpkı kraliyet sarayındaki yatak odasında olduğu gibi burada da önünde bir masayla iki sandalyenin durduğu bir şömine bulunuyordu. Masanın üzerinde yarım kalmış bir Kasap Antlaşması oyunu duruyordu. Brishen, Ildiko'dan çok daha iyi bir stratejistti ve şimdiye kadar biri hariç her oyunu kazanmıştı. Bu oyunu da kaybedeceğini düşünmüyordu.

Ildiko odasına döndüğünde kıyafetlerini çıkararak geceliğini giydi. Yatağının ayak ucundaki sandıktan Pricid'den getirdiği üç değerli kitaptan birini aldı, ilahiler ve şiirlerden oluşan bir kitaptı. Kitabı o kadar çok okumuşt ki çoğunu ezberlemişti ama her okuyuşunda daha da keyifli oluyordu. Kocasının dönene kadar onun yatak odasında okumaya devam edecekti.

Brishen'in yatağındaki çarşaflar serin, üzerindeki kürklerle yumuşacıktı. Kendini yatağa atarak okuyabilmek için bütün yastıkları arkasına yığdı. Balkonuna açılan kapıları açık bıraktı. Yatak odası doğuya bakıyor, sabahın erken saatlerinde güneş ışığı ovaya yayılıp balkondan odanın içine doluyordu. Ildiko yatağın yanındaki mumu söndürerek güneş ışığında okumak üzere yerine yerleşti.

Kitabı yarılammış, gözleri uykudan ağırlaşmışken yatak odasının kapısı açıldı. Eşikte duran Brishen'in üzerinde sadece tuniği ve pantolonu vardı, ayakları çıplak, saçlarıysa nemliydi. Kapının çerçevesine yaslanarak kollarını kavuşturdu. "Beni beklemişsin, Gün'ün kadını."

Ildiko kitabı kapatarak ona yorgun bir gülümsemeye karşılık verdi. Onu gördüğü için mutlu ve rahatlamıştı. “Gece’nin Prensi, bana döndün ve kafan hâlâ yerinde.”

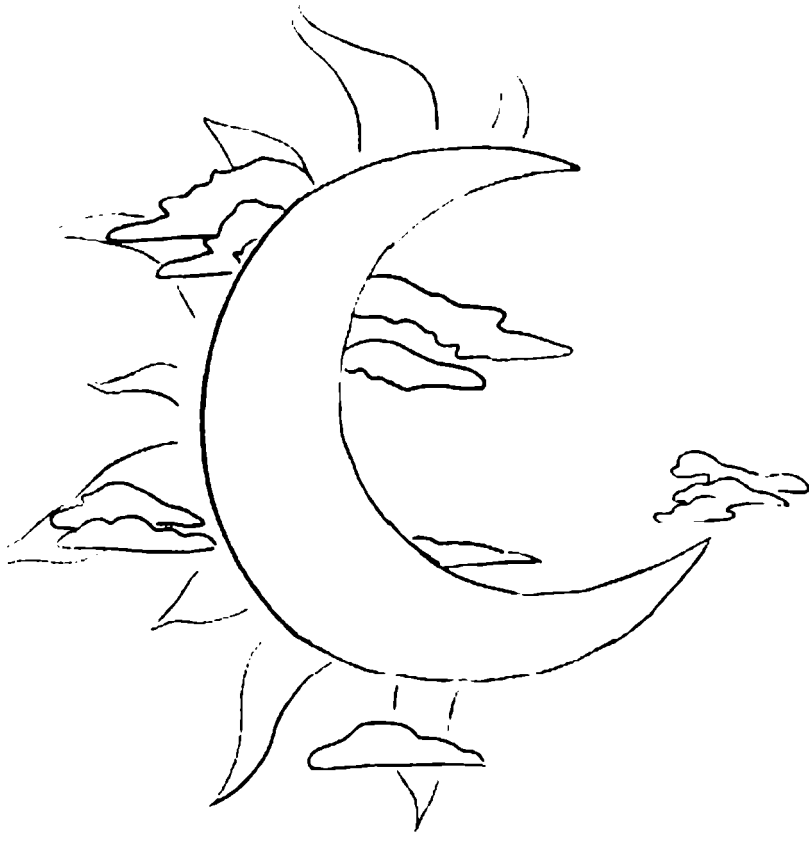
“Elimden geleni yapacağımı söylemiştim.” Brishen odanın öbür ucuna doğru yürürken yataktan kalkmak isteyen Ildiko’ya durmasını işaret etti. “Yer aç.”

Ildiko şaşkınlıkla Brishen’in dediğini yaptı ve yatağın daha önce işgal ettiği tarafında Brishen’e yer açtı. Brishen yanına uzanarak üzerlerine bir battaniye örttü. Ildiko yan döndü ve Brishen’in bedenine sokulup yüzünü omzunun boynuyla birleştiği eğime yaslayarak mırıldandı. Hem Haradis’e hem de Saggara’ya yaptıkları yolculuklar sırasında bu şekilde uyumuşlardı, Brishen’in kıvrak vücudu uykuda ona yaslanmak oldukça rahattı ve Ildiko’yu mutlu ediyordu.

Ildiko yorgunluktan bayılmak üzereyken Brishen’in kulağına söylediği yumuşak sözler onu uyandırdı. “Her gün burada uyu, Ildiko.”

İçini tatlı bir sıcaklık kapladı. Bacaklarını onunkilere sararken koluyla belini kavradı. “Sen nasıl istersen. Battaniyeyi çalmadığın sürece olur.”

Düzenleme
Ny.Ozlem

Bölüm On Altı

Büyük Salure, bir çift dağın sarp yamaçları arasındaki bir vadide bulunuyordu. Endrisi meşeleri yamaçlara doğru ilerliyor, kenarları koyu yeşil bir pelerinle kaplıyordu. Bu ağaçlar Saggara'nın önündeki Solaris meşelerinden farklıydı. Daha kısa, kalın gövdeli ve pandantif şeklinde olan Endrisi meşeleri, uzun olmak yerine alçak ve geniş bir şekilde büyüyordu. Aralarındaysa daha heykelsi görünen kökнарlar serpiştiriliyordu. Yaklaşan alacakaranlıkta yere uzun uzun gölgeler düşürüyordu. Brishen, sessiz baykuşlar avlanmak üzere yerlerini alırken uyumak için gölgeliklerine tüneyen kırmızı omuzlu şahinleri işaret etti.

Dar bir patika, atların yamacın eğiminde ilerlemesini kolaylaştıran geçitlerle rüzgâr yönündeki yamaçtan yukarı doğru kıvrılıyordu. Patikanın her iki yanında sıralanan ağaçların altında keçeden daha kalın, tilkiden daha büyük her

şeyi parçalamayı garanti eden dikenli çalılar vardı. Kendisinin ve atının postu bozulmadan Büyük Salure'ye ulaşmak isteyen bir binici, yoldan ayrılmadan ilerlemek zorundaydı. Böylece yoldan geçtiği de görülebiliyor, yol izleniyordu.

Brishen, Ildiko ve refakatçileri dereyi geçip dar bir rüzgâr aralığından ilerleyerek doğrudan dağın içine oyulmuş kaleye ulaştıklarında alacakaranlık yerini geceye bırakmıştı. Büyük Salure'nin mazgallı siperleri ve zarif kuleleri, akşam gökyüzüne karşı karanlık siluetler hâlinde üzerlerinde yükseliyordu. Duvarlar boyunca yanan fenerlerle meşaleler ana kapıya giden taşlı yolu aydınlatıyordu. Brishen Ildiko'yu kapıdaki muhafızlara tanıtırken güneş ışınlarından korunmak adına gözlerini kısıyordu.

İçeri girdiklerinde bir pomeriumdan* geçerek başka bir yüksek duvara ve yüksek güvenli bir kapıya ulaştılar. Brishen'in kendini ikinci kez tanıtmasına gerek kalmadı. Ardına kadar açılan kapılar ekibini atölyeler, bir ahır, bir demirci dükkânı ve küçük bir tapınakla çevrili avluya yönlendirdi.

Eylerinde oturan Brishen rahatlamış görünüyordu. Kailer şimdiye kadar Belawat krallığıyla barışçıl komşular olarak kalmıştı. Ticaret yolunda ona ve Ildiko'ya saldıran akıncılar, zırhlarının altında Beladine kraliyet hanedanının armasını taşıyorlardı. Beladine Kralı, Brishen'in bir Gauri'yle evlenmesini onaylamasa da bu düşmanlık henüz bu sınırlara ya da Beladine Lordu'na ulaşmamıştı. Henüz kimse Brishen ile Kai muhafızlarından silahlarını bırakmalarını talep etmemişti. Bu bir güven gösterisiydi, Brishen de karısını bu yemeğe getirerek bu güvene karşılık vermişti.

*Kutsal, hayali sınır. -ç.n.

Büyük Salure'nin iç kısmına açılan büyük kapılarda onları bir kâhya karşıladı. Brishen atından inerek Ildiko'ya yardımcı oldu. Yolculuklarında onlara eşlik eden askerlere talimatlar verdikten sonra başka bir uşağı takip ettiler. Kai misafirlerini temkinli ama meraklı bakışlarla izleyen Beladine askerleri tarafından korunan taş bir binaya doğru ilerlediler.

Büyük Salure'nin Saggara gibi bir kale olduğu her hâinden belli olsa da içi lüks bir şekilde döşenmişti. Hizmetkâr, Brishen ve Ildiko'yu krallara layık bir kabul odasına yönlendirmişti. Duvarları kaplayan, güve deliklerinden ve toz tabakalarından arınmış ağır duvar halıları ile çok sayıda misafiri aynı anda ağırlamalarını sağlayan sandalyelerle banklar yerleştirilmişti. Demir üçayaklar üzerinde küçük seramik kaplar duruyordu. Altlarına yerleştirilmiş bodur mumlar yağları ısıtıyor, havayı duvarları kaplayan meşalelerden yayılan donyağı kokusunu bastıran bitki kokularıyla dolduruyordu.

Brishen Ildiko'ya bakarak, “Beğendin mi?” diye sordu.

Ildiko kapüşonunu geriye doğru sıyırarak Sinhue'nin ördüğü karmaşık örgüleri ve boncukları ortaya çıkardı. Dikkatlice etrafını inceliyordu. “İyi korunup muhtemelen iyi erzak depolandığından ve derenin ötesinde sıkı korunan bir su kaynağı olduğundan şüpheleniyorum.”

Brishen irkilerek gözlerini kırptırdıktan sonra gülmeğe başladı.

Ildiko ona ne anlama geldiğini bildiği bir bakışla karşılık verdi. Brishen karısının yüzüne alışmaya başlamıştı. “Bu kadar komik olan ne?”

“Sensin.” Bir pençesiyle pelerinin kenarındaki işlemin izini sürdü. “Beni şaşırtıyorsun. Mimariye ya da mobilyalara yorum yapacağını düşünmüştüm. Serovek’in varlıklı bir adam olduğu belli oluyor. Bunun yerine savunmaya dikkat çekiyor ve Büyük Salure’nin kuşatmaya dayanma kabiliyeti hakkında varsayımlarda bulunuyorsun. Yoksa fetih planları mı yapıyorsun, karıcığım?”

Ildiko nazikçe homurdanarak çenesini kaldırdı. “Pek sayılmaz. Ben de diğer kadınlar gibi güzel bir bahçeye, süslü pencerelere ve güzel bir kanepeye hayranlık duyuyorum ancak amacın göz ardı edilmemesi gerektiğini düşünüyorum. Düşman burayı fethetmeye çalışırsa Serovek çok adam kaybeder.”

Brishen, Ildiko’nun bu sözlerine itiraz edemezdi. Saggara’nın Büyük Salure’de olmayan güçlü yönleri olsa da bunun tersi Büyük Salure için söylenebilirdi. Saldırı ve savunma yetenekleri eşit güçteydi. Bu eşitlik, Serovek arasındaki dostane ilişkiyi ayakta tutuyordu. Brishen bunun böyle kalmasını umuyordu.

Kabul odasını geri kalanından ayıran kapılar açıldığında içeri kahverengi deri ve taze kan rengine ipekler giymiş bir adam girdi. Belawat Lordu Pangion Serovek, Brishen’in kolunu kavrayarak onu kısa ve ezici bir kucaklamayla karşılarırken Brishen, Ildiko’nun yumuşak soluğunu fark etti. Brishen, Kai yerine insan olsaydı Serovek onun birkaç kaburgasını kırmış olurdu.

Serovek sırttı ve Saggara Kaileri arasında sık sık eğlence kaynağı olan kare dişlerini gösterdi. Brishen, Ildiko’nun gülümsemesinin atlara özgü olduğunu düşünmesine neden

olan kişinin Serovek'in kendisi olduğunu fark etti. Lort Pangion, Brishen'den biraz daha uzun, iri omuzlu ve bacaklarındaki hafif eğikliğe bakılacak olursa genç yaşta biniciliğe başladığından beri at üzerinden inmediği belli olan bir insandı.

Brishen'in insanlarla en güçlü teması, binicilik kültürü Kai'ninki kadar güçlü olan Serovek ve süvarileriyle olmuştu. Hatta insanlar atların korktuklarında yaptıkları o göz devirme hareketini yapabiliyordu. Bazen de Brishen'e atların kişnemesini hatırlatan bir kahkahayla kare dişlerini gösteriyorlardı.

Serovek Brishen'in kürek kemikleri arasına zayıf bir adamı sendeletecek kadar sert bir şekilde vurarak, "Hoş geldin, Brishen!" dedi.

Brishen kısaca eğildi. "Serovek. Davetin için teşekkür ederiz," dedi ve karısına döndü. "Eşim, Düşes Ildiko."

Serovek kibar bir şekilde eğilerek selam verdi. "Memnun oldum, Majesteleri." Bakışlarıyla Ildiko'yu tepeden tırnağa süzdükten sonra sesi yumuşayıp daha da derinleşti. "Evlendiğinizi duydum. Kocanız şanslı biri. Büyük Salure'ye hoş geldiniz."

Brishen çenesinin kasıldığını hissederek elini Ildiko'nun sırtına bastırdı. Bir insanın bakışlarındaki ince duyguları ayırt edemese de sağır değildi. Serovek'in sesinde Ildiko'ya bariz bir ilgi vardı.

Ildiko eğildi. "Lort Pangion, Brishen sizden çok bahsetti. Bizi güzel evinize davet ettiğiniz için teşekkür ederiz."

Serovek, kapıdan geçerek kalabalık ve akşam yemeği için kurulmuş uzun bir masayla ikiye bölünmüş, aydın-

lık bir salona kadar kendisine eşlik etmelerini işaret etti. Yemeğin diğer konukları, Büyük Salure'den koruma alan Beladine kasabalarından gelen düşük rütbeli asilzadeler ile atlı askerlerdi. Salondaki kalabalık hem Brishen'e hem de Ildiko'ya aval aval bakıyordu. Kalabalıktaki tek Kai olan Brishen, Ildiko'nun sarayda neler yaşadığını ve Saggara'da içinde bulunduğu koşullar hakkında fikir sahibi olmuştu. Ildiko'nun soğukkanlılığına duyduğu hayranlık giderek artıyordu. Böylesine odaklanmış bir merakın nesnesi olmak kolay bir şey değildi, özellikle de bu merak güvensizlik ve tiksintiyle karışmışken.

Serovek gerekli tanıştırmaları yaptıktan sonra çok geçmeden Ildiko, Gauri kralının yeğeninin bir Kai prensiyle evlendiğini öğrenmek için yanıp tutuşan eşler ve kızlar sürüsü tarafından salonun başka bir bölümüne götürüldü.

Brishen, diğer adamlar ilk tanışmanın ötesinde onunla etkileşime girmemeyi tercih ettiği için Serovek'le yalnız kalmıştı. Gelecekte askeri hedef olma ihtimalleri dışında onu ilgilendirmiyorlardı.

Serovek, bir hizmetkâr tarafından sunulan tepsideki iki kadeh şarap alarak birini Brishen'e uzattı. "Sayende hatırı sayılır bir iddiayı kazandım." Ortak dilde birbirlerine kadeh kaldırıp içtiler.

Brishen bakışlarını kendi kadehine çevirdi; olağanüstü bir şaraptı. "Nasıl yani?"

Serovek'in sırtıttığını gördü. "Kai prensinin son anda cayacağına ve bir insan kadınıyla evlenmeyeceğine dair bahisler oynandı."

Kai Krallığı'nda da aynı şey üzerine bahisler oynanı-

yordu, tek fark Gauri gelinin tereddüt edip etmeyeceğiydi.
“Oranlar?”

“Altmışa bir.”

Brishen ıslık çaldı. “Bunlar oldukça dolgun kazançlar.”

Elinde tepsiyle bir başka hizmetçi geldi. Serovek fincanını boşalttıktan sonra tepside yeni bir kadeh aldı. Tüm tavırlarından memnuniyet akıyordu. “Öyle. Kazandığım parayla Nadiza’nın yıldırım sürüsünden damızlık olarak genç bir aygır satın aldım.”

Brishen, yakın zamanda bir Kai’le bir insan arasında başka bir evlilik olursa, Serovek’in bahis havuzunda yer almak istediğini aklının bir köşesine yazdı. “O aygırdan hızlı midilliler elde edebilirsiniz.”

“Buna güveniyorum.” Serovek’in ifadesi ciddileşti. “Söylentilere göre Haradis’e dönüşünüzde bir sorunla karşılaşmışsınız.”

Brishen’in içini huzursuzluk kapladı. Serovek’e, Ildiko dışında herhangi bir insana güvendiği kadar güveniyordu. “Söylentiler doğru. Akrabalarınız arasında bu evliliği ve ittifakı onaylamayanlar var. Belawat Kralı’nın boşuna endişelendiğini düşünüyorum. Mor boyamızı isteyen herkese satarsınız. Gauri ya da Beladine, Kai için hepiniz sadece insansınız.”

Serovek homurdandı. “Sanırım ikimiz de bunun boyayla bir ilgisi olmadığının farkındayız. Babanın krallığı, Belawat ve Gaur arasındaki tek bariyer. Kailer bu evliliğe kadar oldukça tarafsız hareket ediyordu.”

Brishen ikinci bir kadeh şarap alarak yudumlamaya başladı. “Ölülerimiz bir işe yaramaz. Bu evlilik sadece iyi niyet göstergesi.” Brishen hem kendisinin hem de Serovek’in

aynı anda aklından geçen gerçeği dile getirmemeyi tercih etti, bugüne kadar pek çok savaş iyi niyet jestleri yüzünden başlamıştı.

Brishen ev sahibi Serovek'in sahte bir gülümseme takınarak onları izleyen konuklara kısa bir bakış atmasını ilgiyle izledi. "Eğlenceli bir sohbet oluyor."

Brishen ne demek istediğini anlayarak aynı derecede sahte bir gülümseme takındı. Serovek dişlerinin arasından, "Size yapabileceğim herhangi bir uyarı vatana ihanet olarak görülür ve kafamın saray duvarlarının dışında bir kapı çivisine takılarak sergilenmesini istemiyorum," dedi. "Bir yoldaş olarak sana arkayı kollamanı söyleyebilirim. Belawat bu ittifakı onaylamadığını elinden gelen en bariz şekilde göstermeye çalışacaktır."

Brishen'in gözleri kısıldı. Önce en önemsiz üyeleri öldürün, sonunda biri mesajı alana kadar hiyerarşide yukarı doğru ilerleyin. "İldiko ve ben son olmayacağız."

"Hayır. Sizin ölümünüz sadece bir uyarı görevi görecek. Beladine ile Gauri bu son ticari ittifaka kadar savaş alanında eşit güçlere sahipti. Bast-Haradis dostça ticaretten daha fazlasını kabul ettiğinde sarkaç Gaur'un lehine döndü."

Hem mesafe hem de ilgisizlik yüzünden saray entrikalarıyla siyasi müzakerelerden uzak kalan Brishen, komşularının liman erişim teklif etme ve Kai mallarını, özellikle de değerli mor boyalarını ağır gümrük vergileriyle ücretler olmadan gemilerde taşıma konusundaki ani hevesini pek düşünmemişti.

"Gauri, Belawat'ın onlara karşı bir saldırı planladığını duymuş olmalı. Babam, boyanın gümrük vergisi olmadan

taşınması karşılığında yardım vaadini adil bir takas olarak değerlendirirdi. Her iki ülke de kısa sürede kasalarını doldurabilirdi. Ama Gauri için askeri ittifak ticari ittifaktan çok daha önemlidir.”

Serovek’in yüzündeki sahte gülümseme yavaşça kayboldu. “Kuşkusuz. Djedor tüm krallıklarda inatçı ve kurnaz bir kral olarak tanınır. Ancak tahtın vârisi ile yedekleri ortadan kaldırıldığında yenilir.”

Brishen sessiz kaldı. İnsan krallıklarının babası hakkındaki düşünceleri kısmen doğruydu. Djedor inatçı, kurnaz pisliğin teki olsa da soyunun devamı onun için her şey demekti. Ancak Secmis’i hesaba katmamışlardı. Kai Kralı’nın zayıflıkları, dişli kraliçesinin zayıflıklarını yansıtmıyordu.

Brishen, “Bunu bana neden anlatıyorsun?” diye sordu. “Bizi şu an öldürerek kralının minnettarlığını kazanabilirsin.”

Serovek homurdandı. “Kral Rodan’ın minnettarlığı para, toprak ya da lütuf olarak tezahür etmez. Minnetini en fazla bir geçit töreniyle gösterir.” Küçümsemeye üst dudaklarını kıvırdı. “Sanki böyle bir şeyi arzuluyormuşum gibi, kalabalıkların attığı defne yaprakları atlarımı korkutuyor.” Dudak kıvrımı sinsi bir gülümsemeye dönüştü. “Sense bozaların ve dostluğunla beni zengin ediyorsun. Dost olarak düşmandan çok daha değerlisin.”

Brishen güldü. Serovek’le ilk karşılaştığında ondan hoşlanmıştı. Hem görünüş hem de ifade olarak en az diğer insanlar kadar tuhaf olsa da strateji zekâsına ve bazen asil, bazen fırsatçı, bazen de her ikisi olan dürüstlük tutkusuna sahip olan bir askerdi. Brishen’in bağ kurup hayranlık duyduğu şeyler bunlardı.

Kadehini Serovek'inkiyle tokuşturdu. "Kârın ve dostluğun değerine." şarabı içerken dilini kaplayan korku, metalik bir tada dönüşmüştü. Brishen güvenliği konusunda endişe duymuyordu. Bir dövüşte kendini koruyabilirdi, öldürülmesi zor olurdu ama tek hedef o değildi. Ildiko bir savaşının kalbine sahip olsa da eğitimsizdi, ayrıca kararlı bir suikastının saldırısını savuşturmak için yetersizdi. Onun için hayatını ortaya koyabilir, Ildiko'yu gerekirse kılıç ve baltayla, dişleri ve pençeleriyle koruyabilirdi. Yine de o sadece bir ölümlüydü, en güçlü zırhında bile çatlaklar vardı.

Serovek omzuna hafifçe vurarak onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Daha hoş şeylerden bahsedeceğiz." Bakışlarını yakınlarda, diğer insan kadınlarla birlikte gülen Ildiko'ya çevirdi. "Karınız büyüleyici bir yaratık. Gauri kraliyet ailesiyle bağları olan böyle bir kadın nasıl olur da bugüne kadar evlenmez?"

Brishen omuz silkti, ev sahibinin Ildiko'nun güzelliği hakkında hayranlıkla konuşmasını dinlemenin sohbeti daha keyifli bir h le getirip getirmediğinden emin değildi. "O da benimle aynı sıralamada yer alıyor. Kraliyet soyu için bir  nemimiz olmasa da siyasi manevralarda işe yarıyoruz ve doğru an için yedekte tutuluyoruz." Bu fikre hiç ierlememişti. Aslında, önemsizliği ona kardeşine tanınandan çok daha fazla özgürlük sunmuş, ona olağanüstü bir eş bahşetmişti. Ne yazık ki şimdi birileri onu ve Ildiko'yu olabilecek en kötü şekilde önemsiyordu.

Serovek'le sohbeti akşam yemeği anonsuna kadar neşeyle devam etti. Serovek masanın başına oturmuş, Ildiko ve

Brishen de onur konukları olarak onun iki yanında yer almıştı. Brishen'in dikkati, bir Kai'nin yanında oturmaktan açıkça rahatsız olmasına rağmen inatla onunla sohbet eden Beladine kasabalarından birinin belediye başkanı ile Serovek'in şakalarına kahkahalar ve hareketli yanıtlar vererek dilindeki şarabı yavaş yavaş ekşiten Ildiko arasında bölünmüştü.

Ildiko burada, kendisi gibi insan olan kalabalığın arasında rahattı. Aralarındaki farklar hiçbir zaman şimdiki kadar belirgin olmamıştı ve görünüşten çok daha derinlere iniyordu. Brishen kendisine, Ildiko'nun ona ve halkına alıştıkça onların yöntemlerini benimseyeceğini, kültürlerini anlayacağını ve yavaş yavaş biraz daha Kai olacağını söylemişti. Şimdi Ildiko'nun Beladine misafirleriyle etkileşimini izlerken böyle bir şey düşünerek kendini kandırdığını fark etti. Saggara'da hiç olmadığı kadar rahat görünen Ildiko'yla ev halkı arasındaki ilişki barışçıl ve saygılıydı.

Yeni insanlara, koşullara hızla uyum sağlama yeteneği onu sahte bir memnuniyet duygusuna sürüklemişti. Serovek'in misafirleri arasında kendini yalnız hissettiğinde, bu Ildiko'nun kendini yalnız hissedip hissetmediğini merak etmesine neden oldu.

Ziyafet dağılmadan önce şafak sökmek üzereydi, konuklar ayrılmak için toplanmaya başladı. Brishen pelerini taşımasına yardım ederken Ildiko eşinin arkasına gizlenerek esnedi.

“Eğlendin mi?” diye sordu Brishen.

Elini dirseğinin kıvrımına koyarak başını koluna yaslayan Ildiko, “Çok,” dedi. “Şanslısın. Akşam yemeğinde patates yemek zorunda kalmadın.”

Brishen Ildiko'nun başını okşayarak, "Merhametli tanrıların varlığının kanıtı. Ya da en azından merhametli bir aşçının."

Serovek başka bir çiftle vedalaştıktan sonra yanlarına geldi. "Saggara'yı ziyaret etmeyeli uzun zaman oldu. Karınızın orayı güzelleştirecek vakti oldu mu?"

Brishen bir ima duyduğunda hemen anlıyordu ve Serovek'inki pek de ince sayılmazdı. "Biraz. İzin verin, sizi yemeğe davet ederek iyiliğinize karşılık vereyim."

Serovek'in cevabı sürpriz olmadı. "İçtenlikle kabul ediyorum. Gün ve saati söyleyin. Geleceğim. Teğmeninizle tekrar tanışmak için sabırsızlanıyorum. Anhuset büyüleyici bir kadın."

Sabahın erken saatlerinde dağın yamacından inip Saggara'ya doğru uzanan otların arasından patikayı takip ettiler. Güneş göz kamaştırıcıydı. Tüm Kai birliği pelerinin ve kapüşonlarının derinliklerine çekilirken, Ildiko kapüşonunu indirerek yüzünü güneşe döndü. Gözlerini kapatıp gülümseyerek güneşin sıcaklığına kapıldı.

Brishen konuşmadan önce bir süre sessizce Ildiko'yu izledi. "İnsan arkadaşlığını özleyor musun, Ildiko?"

Tek gözünü açıp ona baktı. "Bazen. Ancak sizin halkınız bana karşı çok misafirperver davrandı."

"Annem hariç."

"Bunu sen söyledin, ben değil," dedi gülümseyerek. "Yine de Kai'nin ifadelerini anlamadığımda bocalamamak ya da sesleri bu kadar yakından dinlememek güzel olurdu."

"Bu senin için bir denemeydi." Konuşurken zorlanıyordu. Ildiko'nun onları inkâr etmesini istiyordu.

Ildiko başını salladı. “Hayır, sadece bir meydan okuma. Tanıdık şeyler ve insanlar arasında olmanın sunduğu farklı bir rahatlık var. Büyük çabalara gerek kalmıyor.”

İfadeleri okumanın zorluğu konusunda Ildiko’yla hemfikir olsa da insanlarla etkileşime girdiğinde de aynı şeyleri hissediyordu. Karşı bir argümanla konuşmaya devam etti. “Biz de sizin gibi gülümseriz. Sizin gibi kaş çatarız. Sizin gibi gülüp şakalaşırız.”

Ildiko iki gözünü de açarak eyerinde daha dik oturdu. “Doğru ama bence insan ifadesinin çoğu gözlerden geliyor. Nasıl hareket ettikleri, göz kırptıkları, duygulara bağlı olarak renk değiştirmeleri. Bu tür işaretleri okumayı doğuştan öğreniriz. İkinci doğamız hâline gelir. Kai’yle zor zamanlar geçiriyorum çünkü gözleriniz değişmiyor. Hareket etse-ler bile anlayamam. Renk değiştirse-ler bile fark edemem. Kailer yas tuttuklarında ağlarlar mı mesela?”

Sanki yıllardır açmaya çalıştığı bir sandığın kilidini kırmıştı. Gözler. İnsanları anlamamanın anahtarı onların korkunç gözlerini okumayı öğrenmekti. Aynı şey Kai için de geçerliydi.

“Yüzünde yine o gizemli gülümseme var, kocacığım.” Bir kaşını kaldırdı.

“Daha önce düşünmediğim bir şeyi düşünmemi sağladın. Birbirimizden öğrenecek çok şeyimiz var, karıcığım.”

Ildiko, bir süre ona baktıktan sonra kapüşonunu başına çekti. “Öğrenmek için sabırsızlanıyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Brishen.

Saggara’nın iç kapılarından geçtiklerinde Ildiko eyerde uyuyakalmış, sadece vücudunun içgüdüsel olarak ata nasıl binileceğini hatırlamasıyla dik duruyordu. Brishen onu

üst kattaki odasına taşıyarak aynı derecede yorgun görünen Sinhue'ye yatağının hazırlanmasını emretti.

Yatağının kenarında oturup Serovek'in söylediklerini düşünürken Ildiko aniden karşısına çıktığında, yanına gelmesini beklemediği için şaşırdı.

Üzerinde beyaz geceliğiyle birbirinden ayırdığı bacaklarının arasında durana kadar bekledi. Ildiko'nun karanfil ve taze çimen kokusunun ciğerlerine dolmasına izin verdi. "Yatağında uyuyacağını sanıyordum."

Yanaklarındaki elleri yumuşacıktı, parmak uçları elmacık kemiklerinde ve şakaklarında narin çizgilerle girdaplar çiziyordu. Kadın saçlarını parmaklarının arasından geçirirken gözlerini kapattı. "Beni artık yatağında istemiyor musun, yoksa?"

Ildiko'nun elleri boynundan omuzlarına inen yolları izleyip yoğurmaya başladığında Brishen zevkle içini çekti. "Saçmalama, karıcığım."

"Seni rahatsız eden nedir, Brishen?" Ildiko'nun büyüğü elleri kafa derisinde gezinerek hafifçe masaj yaparken Brishen inledi.

"Büyük Salure'deki akşam yemeğinden beri tuhaf davranıyorsun. Lord Serovek keyfini kaçırarak bir şey mi söyledi?"

Ildiko'nun dokunuşlarıyla sersemleyen düşünmek zordu. Kafa derisine masaj yapmak kadar basit bir şeyin onu aptala çevireceğini kim bilebilirdi? Düşüncelerini bir araya getirmeye çalıştı. Bir noktada ona Belawat'ın planlarından bahsetmek zorunda kalacaktı. Onu korkutma fikrinden hoşlanmıyordu ancak cehalet kendi payına düşenden daha fazla insanı öldürmüştü ve onun tehlikenin farkında olmasını istiyordu.

Bu konularla yarınki uykusunu bölebilirdi. Şimdilik aklında başka bir fikir vardı, bundan sonraki gecelerde uykusunu kaçırarak türden bir şey.

“Lort Pangion senin nefes kesici olduğunu söyledi.”

Bir anlığına duran masaj, Brishen bileklerini kavrayıp devam etmesi için onu dürttüğünde yeniden başladı. Kapalı pencere panjurlarının arasından sızan güneş ışınlarının yaydığı zayıf ışık Ildiko’nun kızaran yanaklarını ortaya çıkardı.

“Öyle mi? Çok nazik biri.”

Güzel olan ama olmayan çirkin karısı. Onu tepeden tırnağa süzen, sesiyle hem onayını hem de ilgisini ilan eden bir adama göre nefes kesiciydi. “Ya da sadece fazla dürüst biri.”

Ildiko gülerek Brishen’in saçının birkaç telini muzipçe çekiştirdi. “Ah, kocacığım. Ne kadar tatlı bir dilin var.” Karısının parmakları kulaklarının kıvrımlarında gezinirken sırtından kollarına doğru tüyleri diken diken oldu. Bu hisse kapılarak gözlerini kapattı.

Aniden aklına Serovek onları karşılamak için kapıdan girdiği andan beri aklının bir köşesinde duran bir soru geldi.

Brishen gözlerini açtığı anda Ildiko’nun gülümseyen bakışlarıyla karşılaştı. “Peki ya Serovek hakkında ne düşünüyorsun, Ildiko? İnsan kadınlar onu yakışıklı bulur mu?”

Ildiko’nun alnındaki çizgiler soruyu düşünürken kayboldu. “Dürüst olmak gerekirse o son derece yakışıklı biri.” Bu sözler Brishen’in ürpermesine neden oldu. “Zengin ve zeki olması da cabası. Ayrıca bekâr olması Beladine çöpçatanlarının işini bozuyor.” Brishen’e bakarak neşeyle

sırıttı. Serovek'inkine benzeyen insani bir gülümsemeydi. "Neden sordun?"

Brishen Ildiko'nun bu sorusuna cevap veremedi. Bu soruyu sormasına yaşadığı duygu ve düşünce karmaşası neden olmuştu. Bunları çözmesi için zamana ihtiyacı vardı, düşüncelerini Ildiko'yla paylaşmadan önce anlaması gereken şeyler vardı. Şu anda sahip olduğu en net duygu pişmanlıktı. Beladine Lordu'nu yemeğe davet ederek koyun sürüsünün ortasına bir kurdu sokmuş olmaktan pişmanlık duyuyordu.

"Brishen?" Ildiko'nun gülümsemesi kaybolmuş, alt dudaklarını çiğniyordu. Brishen başka bir Kai'nin bu hareketi yapması hâlinde ağzını kan revan içinde bırakacağından emindi.

Omuz silkti. "Sadece merak ettim. Şimdiye kadar insanlarla pek ilgilenme fırsatım olmadı. İnsan olan bir eşle onlar hakkında daha fazla şey öğrenmek bana iyi gelecektir."

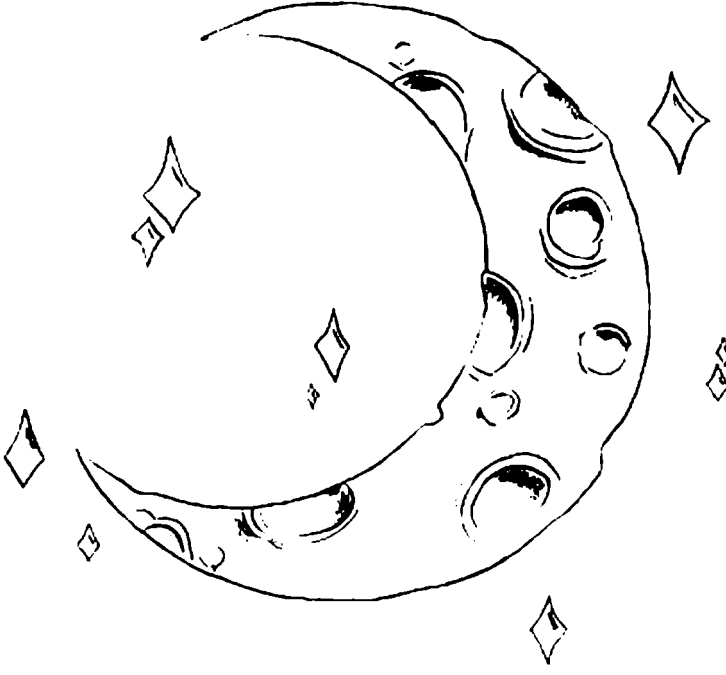
Ildiko ona cevap vereceği sırada elinin arkasına sakladığı bir başka esnemeyle duraksadı. Brishen ayağa kalkarak yatak örtülerini geriye katlayıp, "Yatağa," dedi. "Ayakta uyuyorsun. Benimse güneş ışığından başım ağrıyor."

Ildiko yatağın onun istediği tarafına doğru kayarak yastıklarına sarıldı, birkaç saniye içinde uykuya daldı. Brishen bu anı çırılçıplak soyunmak için kullandı. Ildiko'nun nasıl tepki vereceğinden emin olmadığı, onu korkutup odasına kaçırmak istemediğinden her zaman onun yanında yarı giyinik uyumayı tercih etmişti. Sıcak ve rahatsız edici olsa da Ildiko'yu yatağında görmek için buna katlanmaya razıydı. Bu sefer yalnızken uyuduğu gibi uyuyacaktı.

Yorganın altına girdiğinde onu kendine doğru çekti. Kadının örgüsü renkli bir yılan gibi kolunun üzerinde kayıyordu. Onu yakalayarak ön kolunun etrafına sardı ve ardından çözülüp İldiko'nun ince sırtına düşmesine izin verdi.

“Ben insan değilim, karıcığım,” diye fısıldadı karanlığın içine.

İldiko'nun uyku sersemi ve anlaşılmaz cevabı karşısında şaşkındı. “Ama hâlâ benimsin, kocacığım.”

Bölüm On Yedi

Eğer boyahanedeki kokudan daha kötü kokan bir şey varsa, Ildiko'nun henüz tanışmadığı kesindi. Burnunu bir mendille kapatarak boyacı ustasının peşinden ilerleyip, ateşin üzerinde asılı duran açık kazanların tepesinden dökülen boğucu buhar bulutlarının içine girdi. Tuz, soda külü ve kabuklu deniz ürünleri kokuları birleştiğinde gözleri doldu, boğazı düğümlendi.

Kai işçileri ekipler hâlinde çalışıyor, sırayla ateşlere bakıyor, kumaşları kaynayan mor boya kazanlarına daldırdıktan sonra tahta atların üzerinde kurumaya bırakıyorlardı. Evin çamurlu zemini, yağmur fırtınasında terk edilmiş bir savaş alanına benziyordu. En soluk pembeden koyu yakuta kadar değişen tonlardaki su birikintileri yürürken botlarının üzerine sıçradı. Ildiko dengesini korumaya çalışırken üzerindeki bakışların farkında değildi.

Anhuset, Ildiko'yu takip ederken mırıldandı. “Kumaş örneklerinin kaleye getirilmesi daha mantıklı olurdu.”

Ildiko ağzını kapalı tutmayı tercih ederek boyanın kokusunu mümkün olduğunca damağından uzak tutmaya özen gösterdi. Numunelerin kaleye getirilmesini emretmek gerçekten de çok daha mantıklı olurdu ama Ildiko boyahaneleri görmek, Kailerin insan krallıklarının canlı mor boyaya imrenmesine neden olan bu değerli malı nasıl ürettiklerini görmek istemişti.

Elleri kalıcı olarak kırmızımsı mor boyayla kaplı bir Kai boyacı ustasının, yakındaki gölden avladıkları tatlı su yumuşakçasından boyanın nasıl çıkarıldığını ve ağartılmış keten, yün ile ipeklerin nasıl boyandığını anlatışını dikkatle dinledi. Yumuşakçaların kaynatılması, üstündeki balçıkla birlikte yabancı maddelerin temizlenmesi, boyaların süzülmesi, tuz ve soda külüyle tekrar kaynatılmasını içeren meşakkatli, ağır kokulu ayrıca tehlikeli bir işti.

Mücevher tonlarında bir eflatuna boyanmış kumaşlar, çeşitli kurutma aşamalarında tahta atların üzerinde geriliyordu. Usta boyacı ona ve Anhuset'e, mor boyanın diğer boyalar gibi yıllar içinde güneş ışığının etkisiyle solmadığını, bunun yerine zaman içinde ışığın da etkisiyle daha canlı hâle geldiğini anlatmıştı.

Ildiko, gün ışığından kaçınan bir halkın gün ışığına maruz kaldıkça daha da güzelleşen bir şey üretmesiyle tanınmasının ironik olduğunu düşündü.

Kaynayan boyanın tepesinden dökülen yumuşakçalardan oluşan balçık, çukurlardan birinin yakınındaki zehirli bir yığının içine itildi. Biriken yığın ay ışığında parlıyor,

yüzeyine üşüşen binlerce sineğin vızıltısıyla yeşile dönüşüyordu. Koku Ildiko'nun midesini bulandırırken kahvaltısını çıkarmamak için hızla uzaklaştı.

Yanında duran Anhuset elini burnuna götürmüş, alını tereddüt ettiğini belli edercesine kırışmıştı. “O çarpık bacaklı Beladine horozu buna değmez.”

Ildiko Anhuset'in sözlerine sessizce katılsa da buraya sadece Serovek'in daveti için bir hediye seçmeye gelmemişti. Burası Brishen'in himayesi altında olan, Kai krallığındaki dört ana boyahaneden biriydi. Ildiko, Brishen'in karısı olarak, kendi halkıyla onun halkı arasındaki ittifakı ve bu evliliği sağlayan ürün hakkında az da olsa bir şeyler öğrenmenin görevi olduğunu düşünüyordu.

Ildiko, boya ustası onları dışarı çıkarıp kazanlardan yükselen keskin buhardan uzaklaştırdığında temiz havayı minnetle içine çekti. Boya ustası, yerde duran ve ateşin üzerine yerleştirilmemiş bir fiçı grubunu işaret etti. Kai boyacıları damlayan kumaşı daha fazla boyanın içine daldırıp çıkarmak için makaralar kullanıyordu.

“Bu soğuk boya aşaması, Majesteleri. Renk iyice süzüldükten sonra on bir gün boyunca güneşte bekletilir. İpekleri bu mor boyanın içinde boyuyoruz.”

Ildiko fiçılardan birine yaklaşarak eflatun renkli bir sıvı denizinin içine baktı. Boya, yere çakılmış direklerden sarkan fenerlerin ışıltısı altında parıldıyordu. Tipik günlük kıyafetlerinde tercih ettiği renkleri yansıtıyordu: Siyahla yeşiller, güvercin grileriyle sonbaharın kehribar ve kahverengileri. Daha önce kırmızı ya da pembe giymemişti ama parlak mora bakmak, sonraki bir zamanda üzerinde bu renk bir fular hayal etmesine neden oldu.

Fıçıya doğru biraz daha eğildi.

“Dikkat edin, Majesteleri. Fıçıya düşmeyin.”

Boyacının uyarısı çok geç gelmişti. Ildiko fıçının içine balıklama atlamasa da taktığı kolye kopçasından kurtularak hafif bir parıltıyla mor rengin içine düştü. Oniks kabaşonu ve zinciri batarken arkasında düştüğü yeri belli eden dalgalar bıraktı.

“Olamaz!” Ildiko hiç tereddüt etmeden kollarını teknenin içine daldırarak köprücük kemiklerine kadar boyanın içine girdi. Boyacı ustasıyla Anhuset’in çığlıklarına aldırmadan boyanın içinde çırpınmaya devam ederek batan zincirin ucunu yakalayana kadar uğraştı. Boyayı boynuna ve çenesinin alt tarafına sıçratarak fıçıdan çıkardı.

Kolye mor renge boyanmış parmaklarından sarkarken Anhuset’e göstermek için kaldırdı. “Buldum!” diye bağırdı büyük bir sevinçle.

Boyacı yüz hatlarını buruşturarak sessizce Ildiko’ya baktı. Anhuset’sen kısık gözlerle kahkahalara boğulmamak için savaşıyordu.

Ildiko, boyadan sıırıslıklam olmuş bir hâlde kendine baktı. Yeşil tuniğı çamurlu bir kahverengiye dönüşmüş, boyanın çıplak tenine değdiği yerler ilginç bir erik tonuna boyanmıştı. Bakışlarını keskin dişleriyle gülen Anhuset’e çevirdi. Boyacı ustasının bu durumdan keyif almadığı belliydi. İğneleyici bakışları yerini şaşkın ve solgun bir yüze bırakmıştı. Ildiko bile boya ustasının korktuğunu anlamıştı.

Ildiko adamı rahatlatmak için devam etti. “Sorun yok, Soté Efendi. Sıcak su ve sabunla güzelce ovalanmanın düzeltemeyeceğı bir şey değil.” Ildiko gülümsemek üzerey-

ken son anda fikrini değiştirdi. Kai'nin sahip olduğu dişlere sahip olmasa da bu onun gülümsemesini kendilerinininkinden daha güven verici buldukları anlamına gelmiyordu.

Anhuset homurdandı. "O kadar emin olmayın, Majesteleri. Soté'nin daha önce söylediklerini ve buradaki boyacıların hâlini hatırlayın. Mor boya kumaşa hızlı işliyor. Kumaşa, deriye, saçlarınıza. Birkaç gün boyunca daha da tuhaf renklere bürüneceksiniz."

Brishen bir keresinde Ildiko'nun teninin ona Kai'nin boyayı çıkarmak için kaynatılan yumuşakçaları hatırlattığını söylemişti. Ildiko parlak pembe renge boyanmış kolunu kaldırarak bir o yana bir bu yana çevirdi. Kıyafetleri mahvolmuş olsa da en azından artık teninin renkli olmasıyla övünebilirdi. Omuz silkerek kopmuş olan kolyeyi korsajının içine soktu. "Kuru bir bez alabilir miyim, lütfen?" diye sordu kurutma bölümünde çalışan adama.

Usta Soté sanki bir yaydan fırlamış gibi emrini yerine getirmek için harekete geçti. Birkaç dakika sonra Anhuset yedek bir takımla beklerken elinde iki havluyla Ildiko'nun yanma geldi.

Onun boya kazanına dalması gezilerini kısa kesmişti. Ildiko kurulandıktan sonra özür dileyerek dehşete kapılan Soté Efendi'ye, Brishen'in karısı boyahanesinde tüm uyarılara rağmen kendini pembeye boyamayı başardığı için kimsenin kızmayacağına ve eyer kızaran derisi için derisini yüzmeyeceğine dair söz verdi.

Soté, onunla Anhuset'e bineklerinin beklediğı yere kadar eşlik ederken son derece kibar ve uzlaşmacı davranırsa da onlardan bu kadar çabuk kurtulamayacağını düşünüyor-

du. Ildiko eşlik eden muhafızların şaşkın bakışlarını görmezden gelerek atına bindi.

Anhuset pelerinini Ildiko'ya uzatarak, "Hâlâ nemlisisiniz, Majesteleri. Bu pelerin üşümenizi engelleyecektir." Onlara Saggara'dan boyahaneye kadar eşlik ederken ona aval aval bakmamaya çalışan Kai muhafızlarının dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti.

Ildiko burnunu çekerek pelerini sıkıca sardı. Yaptıklarından pişman değildi. İçgüdüsel ve dikkatsiz davrandığı doğrudu ama kolye çok değerliydi, annesinin ona verdiği son hediye idi. Ildiko onu geri almak için kaynar at sidiği dolu bir fıçıya bile balıklama atlayabilirdi. Yine de boynuyla kolları iki hafta boyunca taze erik rengine boyanmış bir şekilde dolaşma fikrinden hoşlanmamıştı.

Malikâneye giden ana yolda ilerlerken, genç Solaris meşeleri onları sessiz nöbetçiler gibi izliyordu. Ağaçlar yerini Saggara'nın dış kalesini oluşturan bir dizi toprakla taş duvarlara bıraktı. Bariyerlerin arkasında, Saggara'da tutulan birçok atın bulunduğu iki ahırdan biri ve göl kıyısında yaşamamayı seçen askerlere ocak ile çatı sağlayan bir dizi kışla tünemişti.

Yakınlarda bir yerlerden alkış, ıslık ve çığlık sesleri geliyordu. Ildiko bu sesleri daha önce de manzarayı ya da üzerinde dönen yıldızları seyretmek için çıktığı balkonlardan birinde duymuştu. Anhuset'e bakarak, "Bu ses nereden geliyor?" diye sordu.

Anhuset'in işaretiyle grup hep birlikte seslere doğru döndü. Birkaç Kai'nin üzerinde durduğu ya da oturduğu alçak toprak duvarı işaret etti. Ildiko'nun görüş alanı kapalı olduğundan göremedi.

Duvarın kıvrımını takip ederek derme çatma bir eğitim arenasına açılan geniş bir girişte durdular. Okçuların hedefleri bir duvar boyunca çeşitli parçalara ayrılmış saman adamlarla aynı alanı paylaşıyordu. Bu alanda tahtadan çeliğe kadar her türden silah vardı. At sırtında antrenman yapmak için kullanılıyormuş gibi görünen başka aletler de vardı ama Ildiko arenanın üzerinde titreyen loş fener ışığında bunların ne işe yaradığını sadece tahmin edebiliyordu.

Dikkatini buraya çeken tezahüratla bağrışlar arenanın ortasındaki dövüşçüler içindi. Dokuz çift Kai karşı karşıya gelmiş, her bir erkek ya da kadın rakibini yere sermeye çalışıyordu. Erkekler bellerini sararak düğümlenen basit keten giysiler, kadınlarsa karınlarının üstüne kadar kesilmiş pamuklu kolsuz ceket dışında benzer şeyler giymişlerdi. Kapitoneli, katmanlı giysiler göğüslerini yastıklı bir zırh gibi koruyordu.

Kıvrımlı ve kaslı savaşçı Kailer, ona kedileri hatırlatıyordu. Meşalelerin ışığı savaşçıların güçlü hatlarını daha da belirginleştiriyordu. Birbirlerine çarparken, eğilip bükülürken ve aralarındaki savaşı kazanmak için birbirlerini defalarca yere sererken tenleri terden parlıyordu.

Anhuset, Ildiko'nun omzuna vurarak dövüşen çiftlerden birini işaret etti, "İşte Brishen, Majesteleri. Nefiritsen'le dövüşüyor. Güreşmesi zor bir rakip," dedi.

Ildiko, atını Brishen'i daha iyi görebileceği bir noktaya yönlendirdi. Brishen ve Nefiritsen, kollarıyla bacaklarını birbirine kenetlemişti. Kaslı vücutları geriliyor, birbirlerini yere düşürmeye çalışıyorlardı.

Onlar kedi değil, diye düşündü Ildiko. Onlar birer yılan

balığıydı, çok canlı ve saldırganlardı. Birbirlerinin etrafında sanki kemikleri yumuşayıp esnemiş gibi yılankavi bir şekilde eğilip bükülerek dolanıyorlardı. Dövuşten çok dansa benziyor, tamamen insanlık dışı görünüyordu.

Arenadaki diğer Kailer gibi Brishen'in de üzerinde sadece keten bir peştamal vardı. Saçlarını geriye doğru tarayarak ensesinden bağlamıştı. Bu stil gözlerinin eğimli badem şekliyle elmacık kemiklerinin yüksek kıvrımını vurguluyordu. Terden parlıyor, kirden yüzünde çizgiler oluşuyordu. Kirlenmiş olmasına rağmen hâlâ yakışıklı bir adamdı.

Bu düşünce Ildiko'nun kendini aniden durdurmasına neden oldu. Kocasının yakışıklılığını ilk defa fark etmiyordu. Bunu üç gece önce de yapmış, ona güzel olduğunu söylemişti.

Bir yatağı paylaşmış olsalar da uyumaktan başka bir şey yapmamışlardı. Ildiko, Brishen'in yanı başındaki varlığına, yorganın altındaki bedeninin sıcaklığına çabucak alışmıştı. Brishen sakin uyuyordu. Ne çırpınıyor ne iç çekiyor ne de horluyordu. Bazen onun ya da herhangi bir Kai'nin insanlar gibi rüya görüp görmediğini merak ediyordu.

Büyük Salure'den döndükten ve Serovek'in akşam yemeğin atlattıktan sonra, Brishen ona yorganın altına girmesini emrettiği an uykuya dalmıştı. Önceki günlerin aksine, ondan önce uyanmış ve yanında yatan nefes kesici bir adamla karşılaşmıştı.

Yan tarafına yatarak yüzünü Ildiko'ya dönmüş, bir kolu göğsünde diğerini Ildiko'nun yattığı tarafa uzatmıştı. Birkaç tutam siyah saç yüz hatlarını örtse de burnunun ka-

rakteristik köprüsünü görebiliyordu. Bu kadar kolay gülümseyen ve gülen bir adama göre dudakları aşağı doğru kıvrılıyordu, bu ona nefret ettiği soğukkanlı annesinden miras kalmıştı.

Koyu renk gözleri kapalıydı, kalın kirpikleri göz kapaklarının seğirmesiyle dalgalanıyordu. Aniden çattığı kaşları yüzündeki durgunluğu bir anlığına bozulduğunda kaşlarının duruşu değişmişti. Kısa süre sonra yüz hatları rahatladığında derin bir iç çekmişti. Ildiko kaşlarını düzeltmek için uzanmış, ancak onu rahatsız ederek açıkça ona hayran olma şansını sona erdirmek istemediği için geri çekilmişti.

Brishen birkaç kez yorganın içinde yuvarlanmıştı. Yorganlar beline dolanmış, bir bacağına dolanarak diğer bacağını pencereden sızan gece havasına maruz bırakmıştı.

Ildiko gözlerini kırpmıştı. Karnından göğsüne doğru tırmanan sıcaklık dalgası boğazının düğümlenmesine neden olmuştu.

Brishen çarşafın altında çıplak yatıyordu. Onu daha önce de çıplak görmüştü ama genellikle yatakta parşömen inceliğinde ketenden bol bir pantolon giyerdi. Gece serinliğe maruz kalan bacağı, Brishen'in alçakgönüllülükten vazgeçmeyi tercih ettiğinin kanıtıydı.

Kailer uzun boylu, zarif insanlardı ancak söğüt gibi fizikleri aldatıcıydı. İnsan ulusları arasında Kailerin son derece güçlü, demir gibi kemiklere sahip ve bir o kadar da ağır oldukları bilinirdi. Beladine Lordu Serovek güçlü, iri yapılı bir adamdı, omuzlarında beygir taşıyabilecekmiş gibi görünüyordu. Brishen'se neredeyse narin sayılırdı ama Ildiko onun ağırlığı ile gücü Serovek'inkini aşmasa bile onunla eşit olduğunu düşünüyordu.

Yanında yatarken Ildiko'nun gözüne koyu granitten oyulmuş, zarif ve güçlü bir heykel gibi görünüyordu. Nefes kesiciydi. Ildiko'nun Brishen'in dış görünüşü hakkındaki düşünceleri boğazını düğümlemişti.

Brishen iki gözünü birden açarak Ildiko'nun sıçramasına neden oldu. Parlayan gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. "İyi akşamlar, karıcığım," dedi uyku sersemi bir sesle. Dudaklarını gizleyen bir gülümseme gözlerinin köşelerinden yayılan küçük çizgileri derinleştirdi. "Burnumda sinek mi var? Neden bakıyorsun?"

Ildiko kocasına aval aval bakarken yakalandığı için kızaran yüzünü gizlemeye çalışırken bir parmağıyla hafifçe burnunun ucuna dokundu. "Yüzüne vurmadan onu öldürmenin bir yolunu arıyordum. Şansına uçup gitti."

Brishen bileğini kavrayarak öpmek için avucunu dudaklarına götürdü. Sevgisini göstermek konusunda cömert davranıyordu, bunu daha önce birçok kez yapmış olsa da bu seferki farklıydı. Bu kez dudaklarının avucunun hassas merkezinde gezinmesi kollarından sırtına kadar yayılan bir ürpertiye neden oldu. Ildiko elini adamın elinden kurtararak arkasındaki yastıkları kabartmak için doğrulup oturdu. Brishen'in bakışlarından kaçınarak kucağındaki yorganı düzeltti. "Seni uyandırdığım için üzgünüm."

Ildiko göz ucuyla Brishen'in belirsiz ifadesini gördü. Ildiko'nun tuhaf davrandığının farkındaydı. Doğrulup yanına yaslanmaya başladığında aniden durakladı. Brishen Bast-Kai dilinde usulca küfretmeden önce aralarında derin bir sessizlik oluştu. Yorganı iki bacağının üzerine çekerek doğruldu. Ildiko'nun başını yüzüne bakması için kendisine doğru çevirirken parmaklarını hafifçe kadının çenesinde gezdirdi.

Gözlerindeki ateş sarısı ve uyandığında onu karşılayan gülümseme solmuştu. “Kusura bakma, Ildiko. Hava dün giyinemeyecek kadar sıcaktı ve ben genelde çıplak uyurum. Aslında senden önce uyanıp giyinmek istiyordum.” Elini bırakarak arkasını dönmesini işaret etti. “Bu sadece bir dakikamı alacak.”

Ayağa kalkmaya çalıştı ama Ildiko kolunu yakalayınca durdu. Sesindeki hayal kırıklığı ile utancı fark etmemek imkânsızdı. Ildiko’nun çıplak ve yatak örtülerinin zar zor örttüğü görüntüsünden iğrendiğini düşünmüştü. Oysa tam tersi daha doğru olamazdı.

Ildiko’nun yüzündeki inatçı kızarıklık yavaşça boynuna doğru ilerledi. Bu kez onu görmezden geldi. “Aptallık etme, Brishen. Asıl utanması gereken benim. Beni sana değerli bir at eti gibi gözlerimi dikmiş bakarken yakaladın.” Brishen’in şaşkınlığını gördüğünde kıkırdadı. “Bu kadar şaşırma. İnsan olsam da kör değilim. Kai’nin güzelliğini takdir etmeye başladım,” dedi çenesini kaldırarak. “Ayrıca kendi kocama hayranlık duyduğum için özür dilemeyi reddediyorum.”

Brishen’in geniş sırtıtışına aynı şekilde karşılık verdi, dişleri onunkilerden daha ürkütücü görünse bile. Yastıklarını arkasına sıkıştırarak bir kez daha Ildiko’nun eline uzandı. Ildiko bu kez elini çekmedi. Brishen, “Ben de burada utançtan kızaran bir bakireyle evlendiğimi sanıyordum,” diye alay etti.

Ildiko burnunu çekip geceliğinin yakasını açarak şimdi dokunulduğunda ateş gibi yanan ve kıpkırmızı olduğuna şüphe olmayan boynunu açtı. “Kısmen haklısın. Şu anda

yüzüm kızarıyor.” Ellerini yakasından çekerek Brishen’e ters ters baktı. “Bununla birlikte ben bakire değilim.”

Kendi kanından vârisler yetiştirmeye niyetli bir Gauri asilzadesi için yeni gelinin bekaretinin teyit edilmesi çok önemliydi. Ildiko’nun kuzenleri, sanki bakirelikleri bir et parçası değil de mücevhermiş gibi mürebbiye ve koruma ordusu tarafından korunuyordu. Kraliyet ailesi tarafından talip olmaya layık görülmeyen erkekler, mahkûmlardan birine hayranlık dolu bir bakış attığında hayatıyla birlikte uzuvlarını riske atıyordu.

Ildiko, bakireliğe pek önem vermiyor, teyzesi onu koruma konusunda pek de bağınaz davranmıyordu. Brishen bu konuda hiç soru sormamıştı ve Ildiko da bunun, kadınlarla erkekler arasındaki fiziksel yakınlıklara henüz girişmemiş olduğu varsayımından ziyade ilgisizlikten kaynaklandığını umuyordu.

Brishen kaşlarını oynatarak ona bakarken kollarını kavuşturdu. “Ah, uzun bir hikâye demek. Sırlarını kendine saklıyorsun, karıcığım. Bana şunu söyle: Hangi âşıkların sana tensel zevkleri tattırdı?”

Ildiko adamın parmaklarını sıktı, itirafının Brishen’de sadece merak uyandırması onu rahatlatmıştı. Belki de Kai böyle aptalca bir kavrama Gauri kadar değer vermiyordu.

“Âşık,” dedi. “Sadece bir tane oldu ve ben o kadar da zevk almadım.” Brishen’in gülümsemesi solsa da sessiz kaldı. Ildiko omuz silkerek, “Güzeldi ama öncesinde lorus çiçeği çayı içmeye kesinlikle değmezdi,” diye ekledi. Bu anı tüylerinin ürpermesine neden oldu.

“Seni zorladı mı?” Brishen soruyu gırtlaktan gelen bir sesle sordu. Gözlerinde küçük beyaz kıvılcımlar parlıyordu.

Ildiko Brishen’in kolunu sıvazlarken parmaklarını tek

hamlede ezebileceğini hatırlayarak elini çekti. “Tabii ki hayır. Hoş bir delikanlı, küçük bir soylunun sekiz oğlundan en küçüğüydü. İkimiz de gerçekten ne yaptığımızı bilmiyorduk. Dağınık, garip ve üçüncü seferden sonra uğraşmaya değmeyecek bir şeydi.”

Brishen kahkahasına engel olmaya çalışırken garip şekillere büründü. “Neden başka biriyle tekrar denemedin? Deneyimli bir âşık sana çok şey öğretebilirdi. Buna ‘tensel zevkler’ denmesinin bir nedeni var, Ildiko. Yorganın altında beceriksizce yapılan kaçamakların çok ötesine geçiyor.”

Ildiko önemsemeyerek, “Yine de değmezdi. Lorus çiçeği çayı erkeğin tohumunun rahme tutunmasını engellese de tadı o kadar kötü ki hatırası bile midemi bulandırıyor. O pisliği içmeye değecek kadar zevkli bir şey olmadığından eminim.”

Onun bu yorumu Brishen’i kahkahalara boğarken dişleri odanın alacakaranlığında bembeyaz parlıyordu. Ildiko’nun örgüsüne uzanarak onu gevşekçe kollarına aldı. “Ah, Ildiko’m, ne kadar da pratik bir ruhun var.”

“Bunu bir kusur değil, bir özellik olarak görüyorum. Daha fazla insan ara sıra biraz pratikliğe sahip olsa fena olmaz.”

Brishen saç örgüsünü çekiştirerek, “Seni küçümsemiyorum. Böyle bir özelliği cazibelerinden biri olarak görüyorum,” dedi.

Gözlerinin rengi bir kez daha, ilk uyandığında gördüğü altın rengine dönmüştü. Ildiko göz çukurlarının kenarlarındaki hafif seğirme dışında gözlerinin hareketini takip edemese de bakışlarının saçlarında, omuzlarında, boynunda ve çıplak kollarına uzun uzun dolaştığını hissediyordu.

Teninde dans eden ince karıncalanma yakıcı bir hâle dönüştü. Brishen burnunu şakağındaki hassas noktaya değdirmek için yaklaştığında Ildiko derin bir nefes aldı. Brishen'in kulağına çarpan nefesiyle irkildi. "Birçok cazibenden biri," diye fısıldadı sözleri sırtında bir ürpertiye yol açarken.

Brishen'in dudakları kulağının kenarından kulak memesine doğru hareket etti. Hafif dokunuşunun şehvetli cazibesiyle birlikte, dişleriyle kulak memesini istemsizce koparabileceği korkusu arasında kalan Ildiko donup kaldı, nefesi giderek hızlanıyordu.

Brishen, Ildiko'nun arzusundan çok temkinliliğini hissetmiş gibi yavaşça geri çekildi. Omuzları kaskatı kesilmiş, yüzü ifadesizdi. Kolundaki örgüyü uzaklaştırarak omzunun üzerinden geçirirken hareketleri kontrollü ve dikkatliydi. Hem bedenlen hem de ruhen Ildiko'dan uzaklaşıyordu.

Ildiko kolunu tuttu. Yanından ayrılmasını istemiyordu. "Bana dokunman hoşuma gidiyor, Brishen."

Omuzlarındaki sertlik hafiflemişti, Brishen ona alaycı bir bakış attıktan sonra avucunu köprücük kemiklerinin hemen altındaki solgun deriye bastırdı. Brishen'in eli Ildiko'nun nefes alışverişine göre hızla kalkıp indi. "Sana inansam da aynı zamanda korktuğunu da hissediyorum."

Ildiko irkildi. "Dişlerin... Çok keskin."

"Öyleler ama ben dikkatsiz biri değilim, karıcığım. Eğer seni yanlışlıkla ısırsam, sen de beni ısırabilirsin."

Esprî denemesi işe yaradı ve Ildiko kıkırdamaya başladı. "Brishen." Dişlerini göstererek sırtıttı. "Bunlar fazla zarar vermez."

Parmaklarının sert uçlarıyla köprücük kemiklerinin çizgisini takip ederken, koyu renkli pençeleri etinin üzerinde nazikçe hareket ediyordu. “Belli ki hayatında hiç, bir at tarafından ısırılmamışsın.”

Benzetme ne kadar tuhaf olsa da Ildiko’nun bunu çürütecek bir argümanı yoktu. Bunun yerine saç tellerini omzundan kaldırıp parmaklarının arasından kaymasına izin vermekle yetindi. Brishen’in gözleri okşama karşısında kapanıp pozisyonunu değiştirerek yatağa çapraz uzandı, başı kucağında ve sırtı ona dönüktü.

Eğer ikisinin de kalktıklarında tamamlamaları gereken tonlarca işi olmasaydı, Ildiko’nun yapmak istediği tek şey saatlerce onun ipeksi saçlarını okşamak olurdu. Gevşek parmaklarına bir tutam saç takıldığında, “Özür dilerim,” dedi. “Burada birbirine dolanmış birkaç tutam saç var.”

“İstersen kalktığımızda tarayabilirsin.”

Çok zekice, diye düşündü Ildiko. “Bana ilk sevgilini anlattırsan saçını tararım. Umarım benimkinden daha unutulmaz bir karşılaşma olmuştur.”

Gülümsediğinde bacağına değen yanağının gerildiğini hissetti. Brishen sessiz kalırken, Ildiko saç düğümlerinden birini çekti. “Sana geçmişimden bir hikâyeye anlattım, Brishen. Sıra sende.”

“Hemşireme yatak odamın duvarlarına işeyerek ismimi yazmaya çalışırken nasıl yakalandığımı anlatmamı ister misin?”

Ildiko gözlerini devirerek, “Hayır, istemem. Sanırım duymam gereken her şeyi duydum,” dedi.

Sessiz kahkahalar bacağından aşağı süzülürken Brishen yüzünü ona dönmek için diğer tarafa döndü. Ildiko’nun

kucağındaki başı sıcak ve ağırdı. Diğer tarafına dönerek Ildiko'nun yüzüne baktı. Ildiko ne istediğini anlayarak saçlarını taramaya devam etti.

“İlk sevgilim benden on üç yaş büyüktü, Bast-Haradis'in en ünlü fahişesiydi. Babam, oğullarına yatak odası becerilerini öğretecek biri varsa, bunun iyi tanınan biri olması gerektiğine inanırdı.” Ildiko durakladığında Brishen devam etmesi için eline dokundu. “Anlatmamı sen istedin.”

Ildiko duyduklarına şaşırمامıştı. Djedor'un mantığını birçok yönden anlıyordu. Brishen'in saç tellerini parmağının etrafına dolayarak çözülmesine izin verip tekrar doladı. “Kendime bir fahişe tutmalıydım,” dedi Ildiko sesli düşünerek. Pricid'in et pazarlarında kadınlar kadar erkekler de bedenlerini satıyordu. Gerçi bir tanesini nasıl gizlice sara ya sokacağı ayrı bir konuydu.

Brishen elinin altında irkilerek battaniye ve çarşaflarla yarı kundaklanmış hâlde beceriksizce doğruldu. Ildiko'nun yüzüne bakarak, “Sen tuhaf bir yaratıksın,” dedi sonunda.

Yavaş yavaş kararan odada onu daha iyi görebilmek için yanan bir mum olmasını diledi. “Alışacaksın,” dedi Ildiko en tatlı sesiyle, ardından yastıklardan birini Brishen'e doğru attı,

Brishen yana doğru devrilerek aynı yastıkla ayağa kalktı. “Bu bir savaş ilanıdır, Ildiko.”

“Kesinlikle.” Yastığını ona doğru savurduğunda kapı çalındı ve yastık savaşları bölündü.

Bir hizmetkârın gelmesini beklerken Brishen'in kâhyasının sesini duydu. “Majesteleri, Halmatus kasabasından bir polis memuru geldi, sizinle görüşmek istiyor.”

Brishen'in omuzları çöktü, iç çekerek yastığını yere bıraktı. "Senin yanında geçirdiğim saatler önemsiz olmasa da ilgilenmem gereken işler var ve kimse veliaht olmayan alçakgönüllü bir prensin boş vaktini beklemez."

Ildiko, Brishen'le aynı hayal kırıklığını paylaşıyordu. Kolundan daha uzun bir görev listesi olsa da bu, Brishen'le geçirdiği anları sonlandırmak zorunda kaldığı için duyduğu pişmanlığı azaltmadı. Diz çökerek yatağın üzerinde ona doğru yürüyerek kollarını boynuna doladı. "Sana bir saç tarama borcum var."

Brishen gevşek bir kucaklamayla karşılık verdi. "Var. Daha sonra ödeyeceksin. Bundan emin olabilirsin." Alnından öperek kollarını indirdi. "Hadi bakalım. Şansımız ya-ver giderse öğle yemeğinde buluşabiliriz."

Onu odasında bırakan Brishen'in buruşuk yatağın ortasındaki yerinden kalkıp gidişini izlerken Ildiko son bir kez bakarak başını salladı. Kulağının Brishen'in onu öptüğü yeri hâlâ karıncalanıyordu, dokunuşunu hatırlayınca sırtı ateş gibi yanmaya başladı.

Anhuset'in omzuna hızla dokunuşu Ildiko'yu günümüze, atların, meşale ışığının ve tozlu eğitim alanında birbirlerini öldürmeye çalışan Kai savaşçılarının gerçekliğine döndürdü. "Majesteleri, onu çağırmamızı ister misiniz?" Anhuset rakibiyle dövüşe kilitlenmiş olan Brishen'e başıyla işaret etti.

Ildiko bu görüntü karşısında irkiliyor, izlemekte zorlanıyordu. Bu iş bitmeden birinin boynu ya da bir yeri kırılacaktı. "Hayır," dedi. "Gidelim. Dikkatini dağıtmak istemiyorum. Onu yakında evde görecekim." Atını boyahaneye kadar kendilerine eşlik eden askerlerin arasına çevirdi.

Onu elini kaldırıncaya kadar takip ettiler. “Burada kalabilirsiniz. Kalenin içindeyiz. Eşlik etmenize gerek yok.”

Atını tırısı kaldırırken Anhuset de onun yanında gidiyordu. Bakımlı bir sundurmayla daha düzenli bir manzaraya açılan demir kapılardan çok uzaklaşmamışlardı. Göz ucuyla bir parıldama fark ettiğinde Anhuset’in kılıcını çekip bir küfür savurduğunu ve silahını yeniden kınına soktuğunu gördü.

Brishen onlara doğru hızla ilerliyor, yollarını keserken uzun bacaklarını esnetiyordu. Ildiko atını güçlkle yavaşlatmıştı. Brishen yetişerek eyerini yakalayıp yumuşak, koşar adım bir atlayışla arkasına bindi.

Anhuset memnuniyetsizliğini belli eden bir ses tonuyla, “Bu şimdiye kadar gördüğüm en berbat gösteriydi,” dedi.

“Tabii ki öyle.” Brishen bir kolunu Ildiko’nun beline dolayarak onu kendine çekti. “Karımı etkilemeye çalışıyorum.”

“Etkilenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.” Ildiko omzunun üzerinden ona bakarak gülümsedi.

Brishen’in elleri pelerininin kıvrımlarında dolaştı. “Neden ıslaksın? Ayrıca tuz gibi kokuyorsun. Yoksa boya kazanına mı düştün?”

Anhuset neşeli bir ses tonuyla, “Daldı desek daha doğru olur,” dedi.

Ildiko gözlerini kısmıştı. “Sen gidebilirsin, Anhuset. Eminim Brishen beni tek başına on beş adımlık ön kapıya güvenle ulaştırmayı başarabilir.”

Anhuset’in kahkahası gecenin karanlığında yankılanırken selam vererek atını dış tabyaya doğru sürdü.

Ildiko atını bekleyen seyislere doğru yönlendirdi. Atından

ondan önce inen Brishen'in yardım teklifini elinin tersiyle itti. Tek başına attan inme konusunda gayet yetenekliydi.

İtirafını geciktirmek ve yeni ten rengini Brishen'e göstermekten kaçınmak umuduyla ona güreş müsabakasını sordu. "Kazandın mı?"

"Hayır. Nefiritsen benim en iyi güreşçim. Şimdiye kadarki tüm maçları kazandı. Eğer herhangi birimiz silahsız dövüşte bir düşmanla karşılaşmak zorunda kalırsak, onun yanımızda olmasını isteriz."

Kaleye girdiklerinde büyük salondan geçerek yüksek tavanlı odanın her iki tarafını da çevreleyen merdivenlerden birine yöneldiler. Mum ışığı koridordaki yollarını aydınlatıyordu. İldiko bugünlerde karanlıkta pek sık tökezlemese de mumlar ve onların cılız ışıklarından memnundu.

Kapısının önünde durarak Brishen'e döndüğünde, özellikle de karşısında yarı çıplak dururken, soğukkanlı olduğunu umduğu bir ifade takındı. Hırslı bakışlarının onun üzerinde çok uzun süre kalmasına izin vermemeye çalıştı. "Banyo yapmak istediğinden eminim. Seninle daha sonra yemek ya da şarap için buluşalım mı?"

Brishen bir elini onunkinin üzerine koyarak kapının mandalına dayadı. "Benden o kadar çabuk kurtulamazsın, karıcığım. Kuzenim bir boya kazanına daldığını söyledi. Neler olup bittiğini öğrendikten sonra gideceğim."

Yaşananları anlatmak için Brishen'i kararlı bir şekilde içeri buyur etti. Sinhue yoktu, muhtemelen başka bir hizmetkâr ya da asker ona Brishen'in çirkin karısının kendini pembeye boyayarak nasıl güzelleşmeye çalıştığını anlatı-

yordu. Eğer atlar dedikodu kadar hızlı gidiyor olsalardı binicilerini sırtlarından uçururlardı.

Ildiko pelerinini çıkarıp mahvolmuş tuniğini silkerek kollarını, boynunu ve yaz gülünün değişik tonlarına bürünmüş elbisesini ortaya çıkardığında Brishen gülmeye başladı.

“Çok komik görünüyorum,” diye homurdandı Ildiko.

“Pembe görünüyorsun.” Ildiko’nun etrafında yavaşça dönerek, “Neden boyayla yıkanmayı tercih ettin?” diye sordu alaycı bir ses tonuyla.

Ildiko ona kolyesinin hikâyesini anlattı. “Onu kaybetmek istemedim. Birinin onu benim için fıçıdan çıkarabileceğinden emin olsam da paniğe kapıldım.” Kolyeyi korsajının altından çıkararak Brishen’e uzattı. “Maddi anlamda değersiz olsa da benim için çok değerli. Soğuk boyayı yakından incelemek istediğimde kopçası koptu.”

Brishen incelemek için zinciri havaya kaldırdı. “Güzel bir parça. Halmatus’taki polis memurunu hatırlıyor musun?” Ildiko başını salladı. “Orada bir kuyumcu var. Kopçayı onarabilir ya da kolyen için yeni bir zincir yapabilir.”

Ildiko kolyeye özlemle baktı. Eli kolyeyi Brishen’in elinden kapmak için kaşınsa da bu isteği bastırdı. Onun için değerli ve yeri doldurulamaz olan şeylerde bile güvenini hak ediyordu. Ellerini arkasında kavuşturarak, “Onu tamir etmek uzun sürer mi?” diye sordu.

Brishen sesinde bir şeyler duymuş olmalıydı, tereddüt ettiğini ya da korktuğunu belli eden bir şey. “Uzun süreceğini düşünmüyorum. İstersen bizzat teslim edebilirim.”

Ildiko ellerini çırpı. “Evet. Lütfen. Bunu yapar mısın?” Sevincinin hemen ardından sert bir mahcubiyet geldi.

“Özür dilerim, Brishen,” dedi. “Sen bir ulak değilsin. Kolyeyi başka biri götürebilir.”

Brishen kolyeyi uzatırken Ildiko’nun komik bulduğu bir şekilde başını eğdi. “Beni yanlış anlıyorsun, Ildiko. Tek başıma gitmeyeceğim, sen de benimle geleceksin. Bir kadının incik boncuklarıyla ilgilenecek yeteneğe sahip değilim. Kuyumcuyla sen anlaşabilirsin. Ben sadece sana eşlik etmek ve işi için istediği parayı adamın avucuna saymak için yanında olacağım.”

Kolyeyi Brishen’in elinden aldı. “Bu harika bir fikir. Beladine akıncılarının tehlikelerinden endişe duyduğunu biliyorum ama Saggara’nın koruması altındaki kasaba ile köyleri daha sık ziyaret etmek isterim.”

Brishen, Ildiko’nun Lakeside’a gitmesine izin verme konusunda isteksizdi, sadece Anhuset ona eşlik edeceği ve kasaba yürüme mesafesinde olduğu için razı olmuştu.

Brishen elini bir o yana bir bu yana çevirerek, “En azından ısırğan otu boyası değildi,” dedi ve çok ihtiyacı olan banyo için yanından ayrılmadan önce parmak eklemlerini öptü.

Kocası haklıydı. Isırğan otu boyası yeşildi. İçine dalmak için pembeden daha kötü renkler de vardı.

Akşam yemeği için büyük salonda buluştuktan sonra Brishen’in onu yendiği ve üç adamından fazlasını kaybetmeden tahtadaki her adamı katlettiği bir başka Kasap Antlaşması oyunu için odasında buluştular.

Zahmetle oyulmuş parçaları ipek kaplı bir kutuya yerleştirip kapağını kapatırken, “Gelişiyorsun,” dedi.

Ildiko homurdandı. “Yalan söylediğini ikimiz de biliyo-

ruz. Tam seni alt ettiğimi düşündüğüm anda adamlarımdan birini öldürüyorsun.”

Brishen yakındaki sürahiden ikisine de birer kadeh şarap doldurdu. “Oyunda sana birçok kez yenildim. Senin zayıflığın stratejini fazla düşünmen ve plan yapmak yerine tepki verene kadar kendini sorgulaman.” Ildiko’nun kadehini bir tarakla birlikte uzattı. “Ancak saç tarama konusunda Kasap Antlaşması’nda olduğundan çok daha iyi olduğunu düşünüyorum.”

Ildiko tarağı aldı. “Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor. Biri strateji egzersizi, diğeri yün taramak.”

Sandalyesinin önünde diz çöküp başını geriye doğru atarak ona baktı. “Ben koyun değilim.”

Ildiko kocasının saçlarını sırtından aşağı akan bir şelale şeklinde toplayarak koyu renkli telleri taramaya koyuldu. “Bana güven Brishen, gözleri olan hiç kimse seni ya da herhangi bir Kai’yi koyun sanmaz. Daha çok kurtlara benzetebilir.”

Brishen onun önünde tepkisiz otururken geniş omuzları çökmüştü. Ildiko tarağı saçlarında yavaşça gezdirmeye başladığında nefes alışverişi yavaşladı.

“Bana bir hikâye anlat,” dedi aniden.

Bu onların anlaşmasıydı. Ildiko, Brishen’in saçlarını tararken o da Haradis’teki çocukluğuna dair hikâyeler anlatırdı. Bazıları komik, bazılarıysa acımasızdı ama sanki annelerin çocuklarını hafif peltek konuştukları ve tüm Kai çocuklarını basit büyülerden birini tam olarak öğrenemedikleri için kırbaçlamalarından oldukça olağan bir şeymiş gibi bahsediyordu.

Ildiko, Brishen’in haşarı, becerikli, ayrıca zeki olduğu-

nu tahmin ediyordu. Ayrıca annesiyle babasının sahip olmadığı bir şefkat ve asaletle doğmuştu.

“Ne duymak istersin?” diye sordu.

Ildiko bir anlığına düşündü. Geçmişe dair bir hikâye duymak yerine aklındaki sorunun cevabını duymak istiyordu. “Neden sana babalık yapan adama ve seni doğuran annene hiç benzemiyorsun?”

Brishen kızgın bir demire değmiş gibi irkildi. Öne doğru sarsılırken sırtı kaskatı kesilmişti. Akıcı bir hareketle ayağa kalkıp elini uzatarak Ildiko’ya döndü. “Gel benimle.”

Ildiko yüzüne baktı, ardından soru sormadan sessizce elini tuttu. Onu malikânenin içinden geçirerek birinci kata indirip malikânenin bir tarafını çevreleyen dikenli çalılıklara ve yabancı portakallara açılan kapıdan çıkardı.

Gökyüzünde asılı duran soluk ayın ışığı, altındaki dünyayı aydınlatmaya yetmiyordu. Ildiko, gün ışığında bir köstebek kadar kör olan Brishen’i takip etti. Kocası boğucu karanlıkta emin adımlarla ilerlerken Ildiko’yu sorduğuna pişman olduğu bir soruya cevap vereceğini düşündüğü hedefe doğru yönlendiriyordu.

Malikânenin sundurmasının bir kısmını çevreleyen duvar parçasının önünde durdular. Brishen, Ildiko’nun Bast-Kai dili olmadığından emin olduğu bir dilde konuştu. Diğer taşlardan daha soluk olan bir gölge, taştan ayrılarak duvar bloklarından birinde derinlemesine kesilmiş üç girintiyi ortaya çıkardı.

Sağ elinin üç parmağını çukurlara yerleştiren Brishen, bir başka gizemli sözcük fısıldadı. Blok yumuşayıp iki ya-

nındaki taşların içinde eriyerek karanlık ve derin bir açıklık bıraktığında Ildiko'nun nefesi kesildi.”

Brishen oyuğun içine uzandığında Ildiko neredeyse onun koluna vuracaktı. Tek bildiği, o boşlukta bir Kai'nin- kinden daha uzun ve keskin dişleri olan bir şeyin gizlendi- ğiydi. Brishen tereddüt etmeden içeriden küçük bir vazoyu çıkarıp Ildiko'ya bakarak küpü nazikçe kucakladı.

Ildiko, “Nedir bu?” diye sordu.

“Sorduğun sorunun cevabı.”

Kapağı kaldırdığında bir an için hiçbir şey olmadı, sonra aniden bir karahindiba çiçeğinden daha büyük olmayan, aynı derecede narin olan zayıf bir ışık, yuvasının üzerinde asılı kalana kadar yukarı doğru süzüldü.

Brishen'in gözlerinin parıltısı aralarındaki tek aydınlığı sağlasa da bu, aralarında titreyip sallanan küçük ışığı parlatmaya yetiyordu. “Bu benim kız kardeşim,” dedi usulca. “Ya da en azından hafızası.”

Ildiko soluk soluğa kaldı. Kız kardeşi. Başka bir kardeşi olduğundan hiç bahsetmemişti, sadece Haradis'te kısa bir süre için karşılaşmış olduğu kayıtsız erkek kardeşten söz etmişti. Brishen'in açıklaması daha fazla soruyu beraberinde getirmişti; bunlardan ilki kardeşinin ölüm ışığının neden Kailerin ölümlerinin anılarını sakladıkları Emlek'te değil de burada Saggara'da, büyüyle gizlenmiş bir yerde olduğuydu.

“Ona hiçbir zaman resmi bir isim verilmemiş olsa da ben ona Anaknet diyorum. O doğduğunda on bir mevsim görmüştüm.” Küçük ölüm ışığı ona doğru süzülerek elinin arkasında dengelendi. “O çarpık ayakla doğmuştu. Kusurlu bir çocuktü ve Secmis için kabul edilemezdi. Bana göre o çok güzel bir kız bebeğiydi.”

Ildiko'nun göğsüne bir korku çöktü. Ona korkunç bir şey söylemek üzere olduğunu anladığında boğazı düğümlendi. Kulaklarını tıkamak, ona durmasını söylemek ve aptalca sorular sorduğu için ondan özür dilemek istese de karşısında sessizce oturarak korkunç hikâyeyi anlatmasını bekledi.

“Secmis onu doğumundan dört gün sonra öldürdü. Boyunu kırdı. Bunu yaptığını gördüm.”

“Tanrılar aşkına...” Ildiko nefes almakta güçlük çekiyordu. Secmis'in canavarca zalimliği ve küçük bir çocuk olan Brishen'in bu vahşete şahit olduğu gerçeği karşısında dehşete düşmüştü.

Brishen düz bir sesle devam ederken sesi mesafeliydi. “Secmis büyücü bir sülüktür. Yasak büyülerden, ruhlarla anıların tüketiminden güç ve uzun ömür kazanıyor. Babam çocukken o yaşlıydı ama şimdi başka bir isimle anılıyor hatta başka bir klandan geldiği iddia ediliyor.” Anaknet'in ölüm ışığı avucunun üzerinde dans ediyordu.

“Annem ikisini de çalamadan Anaknet'in ışığını alarak onun ruhunu serbest bıraktım. Anhuset ile eski hemşirem Peret ağıt yakmama yardım ederek hafıza hastalığını atlatmamı sağladılar. Peret ışığı benim için kız kardeşinin bahçesindeki bir huş ağacının kovuğunda sakladı. Saggara bana verildiğinde de Anaknet'i buraya getirdim.”

Ölüm ışığını küpün içine yerleştirerek kapağı kapatıp kabı saklandığı yere taşıdı. Farklı büyüler duvar bloğunu sertleşene kadar şekillendirdiğinde geriye düz bir duvar kaldı.

Brishen Ildiko'nun gözlerinin içine bakıyordu. Ildiko karanlığa ve gözyaşlarının gölgelediği görüşüne rağmen onun gözlerinde dans eden kırmızı kıvılcımları görebiliyordu.

“Annemden nefret ediyorum, Ildiko,” dedi aynı düz sesle. “Hem de iliklerime kadar. Onu bir gün öldüreceğim. Bunu o da biliyor.” Bakışlarını vazonun durduğu yere çevirdi. “Anaknet benim ben olmamı sağlayan kişi, karıcığım çünkü bizi dünyaya getiren canavarlara benzemeyi reddediyorum.”

Ildiko burnunu çekip gözyaşlarının akışını durdurmak için nafile bir çaba harcayarak kolunu yanaklarına sürttü. Sanki tuzığa düşmüş yaralı bir hayvanmış gibi dikkatle Brishen’a uzandı. Kocasını dokunuşunu kabul ettiğinde hızla onu kucakladı.

“Özür dilerim,” dedi Ildiko hıçkırıklara boğularak. “Çok üzgünüm.” Saçlarını okşayarak ona saatlerce sarıldı, kalp atışlarının hızını ve ara ara kederli inlemelere dönüşen sığ nefesini dinledi. Kailer ağlamasa da en az insanlar kadar derin yas tutarlardı.

Bir süre sonra ondan uzaklaştığında, gözlerindeki kırmızı kıvılcımlar kaybolmuş, Ildiko’nunsa gözyaşları kurumuştur. Brishen’ın elini iki eliyle kavradı. “Sırrını ölene kadar saklayacağım, Brishen.”

Brishen hafifçe gülümseyerek parmaklarını onunkilere geçirdi. “Biliyorum. Sana anlatmamın sebebi de bu.”

Şafağı haber veren ince bir kızılık çizgisi uzak ufukta yayılırken sessizce malikâneye doğru yürüdüler. Sinhue, Ildiko’yu kapıda karşıladı. “İyi misiniz, Majesteleri?” Ildiko’yu içeri buyur edip onu yatağa oturturken bir fincan su uzattı. “Bu sakinleşmenize yardımcı olabilir. Gözleriniz için bir beze ihtiyacınız var mı? Şişmiş ve kızarmışlar.”

Ildiko söyleyecek bir yalan arayıp, “Ağlıyordum,” dedi. Sinhue’nun şaşkın bakışları karşısında hıçkırığa hıçkırığa güldü. “İnsanlar üzgün olduklarında ağlarlar. Sadece ailemi özledim. İyi olsam da o bezi alacağım.”

Yüzünü yıkayıp geceliğini giydiğinde güneş, ovaları altın rengine boyayacak kadar yükselmişti. Ildiko Brishen'in odasına sessizce girdiğinde onu hâlâ giyinik hâlde, açık pencerenin yanındaki bir gölge kümesinin içinde dururken buldu. Doğuya, kör edici şafağa doğru bakıyordu. Ildiko ona doğru yaklaşıırken arkasını dönmedi.

"Ildiko dur."

Ani emirle irkilen Ildiko durdu. "Brishen?"

Hafif bir iç çekişin ardından Brishen'in sesi daha yumuşak çıktı. "Bugün kendi yatağında yatsan daha iyi olur."

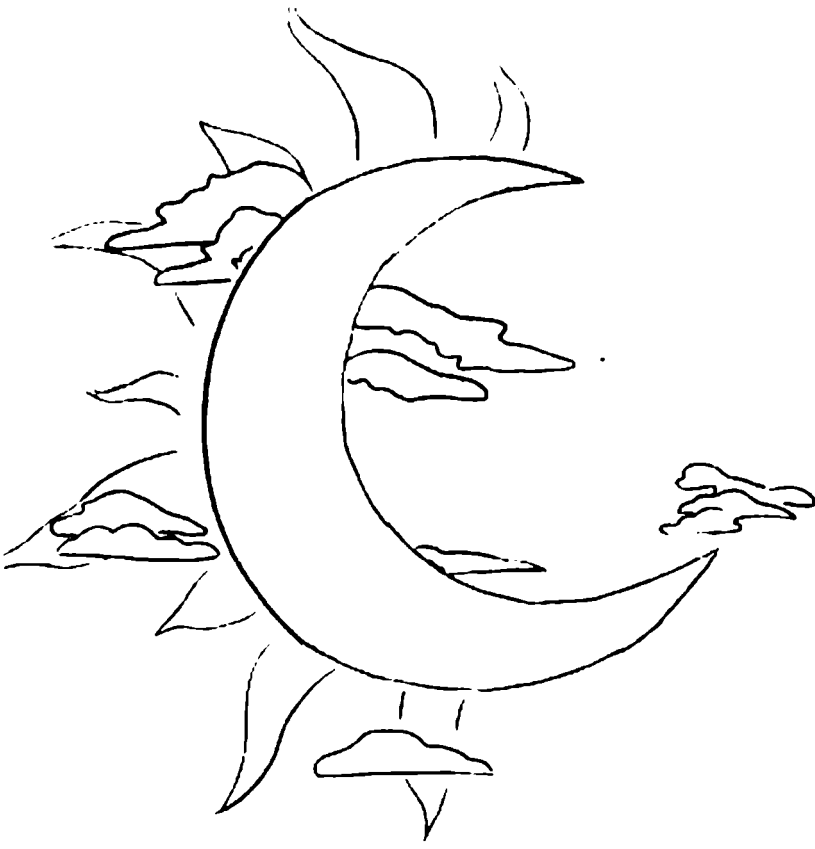
Ildiko karnına bir yumrunun oturduğunu hissetti. Bir an için içten içe sendeledikten sonra toparlandı. Kız kardeşinin ölümünü anlatması onu duygusal olarak yıpratmıştı. O nedenle bu olayın kabuk bağlamış ama asla iyileşmemiş eski yaraları deştiğinden şüpheleniyordu. Yaralarını tek başına sarmak istiyordu.

Ancak yalnızlık her zaman en iyi teselli değildi. Bir adım daha atarak, "Kederinle baş başa kalmak istediğine emin misin?" diye sordu.

Kuru kıkırdamasında hiç mizah yoktu. "Sadece keder olsaydı yanımda olmanı isterdim." Hâlâ Ildiko'nun yüzüne bakmayı reddediyordu. "Ben sadece yas tutmuyorum, Ildiko, ben acı çekiyorum. Ayrıca öfke ve arzu doluyum." Beyanının son kısmında sesi derinleşmişti. Ildiko'nun kalp atışlarını dörtlü hıza hızlandırdı. "Bu duygular bir araya geldiğinde hem insan hem de Kai için iyi sonuçlar doğurmaz. Burada benimle olman tehlikeli. Odana git. Seninle yarın konuşacağım."

Ildiko kapıyı kapatıp aralarına sürgü çekmeden önce onun sözlerini düşünüyordu.

"Teşekkür ederim, tatlı Ildiko."

Bölüm On Sekiz

Günün sonsuza dek sürdüğü ve gecenin hiç gelmediği zamanlar vardı. Brishen için bu da o zamanlardan biriydi. Gözleri yanana kadar gözünü kırpmadan Ildiko'nun odasıyla kendi odası arasındaki sürgülü kapıya baktı. Gözlerinin etrafındaki deriyi sıkılaştıran acıyı bir anlığına hissettikten sonra solgun yüz hatları endişeli bir ifadeye dönüştü.

Brishen, Ildiko'yla bu evliliğe dürüstlikle başladıkları için tanrılara şükretti. Ildiko uyarısını ciddiye alarak Brishen'in umduğu gibi aralarındaki kapıyı sürgülemişti. Neden şu anda uygun ya da güvenli bir arkadaş olmadığına dair uzun açıklamalar veya kandırmacalar yoktu. Ildiko onun gözlerindeki duyguyu göremeyebilirdi ama artık sözlerinin boş olmadığını bilecek kadar onu iyi tanıyordu.

Kalın duvarların ve kapalı kapının ardından bile, ikisi de uyumaya hazırlanırken onunla Sinhue'nin yumuşak sesini

duydu. Ne dediklerini anlamasa da ritmik konuşma seslerinin sakinleştirici bir etkisi vardı. Çok geçmeden kaybolan sesler yerini, duvarlardan sızarak ayaklarının dibinde biriken ve yaklaşan güneş ışınlarından kaçan gölgelere karışan ağır bir sessizliğe bıraktı.

Annesinin kız kardeşini öldürmesine tanık olmasının üzerinden yirmi iki yıl geçmişti ve anıları sanki önceki gece olmuş gibi netti. Secmis'in Anaknet'in başını kavrayan elleri, pençe uçları değene kadar minik kafatasının etrafında kıvrılan örümcek bacaklarına benziyordu. Bebeğin yumrukları o an masumca kıvrılmıştı. Brishen çocuk odasının kapısının arkasına gizlenmiş, korkudan dilini yutmuş gibiydi. Kraliçe'nin gözlerinin önünde Anaknet'in başını nazikçe tutup hızlıca çevirmesini izledi.

Zihnindeki görüntülerden kurtulmak için başını salladı. Görüntülerden kurtulmayı başarsa da zihnindeki korkunç sesi engelleyemiyordu. Yumuşak bir fısıltıdan biraz daha sesli olan ıslık sesi zamanla rüyalarında ve hatıralarında bir gök gürültüsüne dönüşmüştü.

Brishen, Anaknet'i başka birine anlatacağını hiç düşünmemişti. Yıllar önce yaşananları bilen sadece iki kişi vardı. Biri on yıl önce yaşlılıktan ölmüştü, diğeryse bu sırrı açığa çıkarmak yerine ölmeyi tercih ederdi. Her ikisi de Anaknet'in ölüm ışığını alıp götürmesine ve Secmis onu ele geçirmeden kırılğan ruhunu serbest bırakmasına yardımcı olarak büyük bir iyilik yapmıştı. Onlara sonsuza dek minnettar olacaktı. Yaşlı bakıcısı ile kuzeni Anhuset on Kai savaşçısının toplamından daha cesurdu. Secmis onların Brishen için yaptıklarını öğrenmiş olsaydı... Brishen bu olasılığı düşündükçe ürperiyordu.

Artık Ildiko da sırrını öğrenmişti. Brishen onu karısından ayıran sürgülü kapıya doğru döndü. Ildiko ham ipek gibiydi, çelik kadar güçlüydü, parıltısı kanına ve kemiklerine işlemişti.

Brishen acısını yaşarken Ildiko onu kollarına almıştı. Tüm Kailer gibi o da gözyaşı dökmezdi. Ancak Ildiko onun için ağlamış, onu teselli edebilmek için dudağını onunkine değdirdiğinde dudaklarında tuz ile kederin tadını almıştı.

O anda Ildiko'ya sarılma, vücudunun her bir parçasını hissetme arzusuyla boğulacak gibiydi. Ildiko pürüzsüz teni ve mis kokulu saçlarıyla olağanüstü bir teselliydi. Ildiko'ya arzuladığı gibi dokunduğunda onu yaralayabileceği için ellerini hafifçe sırtına koymuştu. Sahip olduğu insan vücudu karakterinden çok daha zayıftı.

Bunu bilse de içindeki şehvet ateşi sönmemişti. Kraliçeye duyduğu öfke ve içindeki nefretle yoğrulan bu şehvet, karısına karşı giderek artan arzusunu zehirleyerek çirkin bir şeye dönüştürüyordu.

Ildiko geceliğini giyinip her gün yaptığı gibi onunla yatmaya hazır hâlde odasına geldiğinde bedenini ve ruhunu ona kaptırmak için duyduğu çaresizlikten gözü dönmüş, ona saldırmayı düşünmüştü. Vücudunun her bir parçası bu ihtiyaçla ağrıyordu. Brishen, ele geçirilmiş bir adam tarafından kanlar içinde bırakılmış ve parçalanmış bir kadının görüntüleriyle iliklerine kadar ürpererek bu arzuyu bastırmaya çalıştı.

Ildiko odasına kaçıp kapısını sürgülediğinde ona gerçekten minnettar olsa da yalnızlık ne öfkesini ne de arzusunu yatıştırdı. Şarap içerek odasında volta atmaya başladı.

Bildiği tüm lanetleri kraliçenin üzerine yağdırdıktan sonra pelerinini kaptığı gibi Ildiko'nun çiçekli kokusunun sindiği odayı terk etti.

Saggara derin bir uykundaydı. Koridorlardan geçip acımasız gün ışığına doğru ilerlerken Brishen'i selamlayan birkaç kapüşonlu muhafız dışında sakinlerin çoğu uyuyordu. Kaleye ve ıssız arenasına yaptığı kısa yürüyüş huzursuzluğunu yatıştırmaya yetmemişti. Pantolonuna kadar soyunup arenanın duvarlarını kaplayan raflardaki talim kılıçlarından birini hevesle eline aldı.

Kılıçlar onun tercih ettiği silahlar, saman adamlar da tercih ettiği rakipler değildi. Buna rağmen güneşin altında samanlar uçuşana, vücut parçaları toprak zemine saçılana kadar savaşmaya devam etti. Kasları yorgunluktan titreyen Brishen başını kaldırdığında irkilerek güneşin neredeyse tam tepesine tırmandığını gördü. Ter kollarından ve bacaklarından dereler hâlinde akıyordu. Ciğerleri yanıyor, vücudu ağrıyor olsa da zihni berraktı. Sahte savaş işe yaramış, öfkesi yatışmıştı. İçindeki şehvet duygusuysa hâlâ oradaydı, karnında fokurdayan bir arzuya dönüşmüştü. Ildiko'yu hâlâ istiyordu ama bu sefer, fethetmek yerine tadını çıkarmayı arzuluyordu.

“Eğer güneşten korunmazsan sonsuza dek kör olacaksın, kuzen.”

Brishen gözlerini kısarak Anhuset'e baktı. Bir kenarda durmuş, Brishen'in yere attığı pelerini kolunun üzerine atmıştı. Pelerinin kapüşonunu çözerek ona doğru fırlattı. “Hâlâ görebiliyor olmana şaşırıyorum.”

Anhuset'ten aldığı kapüşonu kir ve saman parçalarından arınmadan giymemeye karar verdi. Yakındaki kuyudan

gelen soğuk su tüm yorgunluğunu yok etti. Islak saçlarıyla pantolonundan akan terler ayaklarının dibinde birikiyordu. Kapüşon, acı verici güneş ışınlarından korusa da başına ve omuzlarına korkunç bir ağrı saplanıyordu.

“Boğulmaktan son anda kurtulmuş bir büyücüye benziyorsun,” dedi Anhuset.

Brishen kaşlarını çattı. “Üzerine silkelenmediğime şükret, yoksa sen de benim gibi sıırılsıklam olurdun.” Kollarını silmek için pelerinini kullandı. “Burada ne işin var?”

Anhuset omuz silkti. “Hiçbir zaman uykuyu seven biri olmadığımı biliyorsun. Arenaya gelip bir süre antrenman yapabileceğimi düşündüm. Senin burada olacağını sanmıyordum.” Gözleri kapüşonunun gölgesinde parlayan yarıklara dönüştü. “Düşes nerede?”

Brishen kuzenine baktı. Anhuset, zeki, sezgileri kuvvetli, onu herkesten daha iyi ve daha uzun süredir tanıyan biriydi. Tavrındaki bir şey onu endişelendirmişti. “Yatağında uyuyor. İkimizin aksine.” Anhuset’in sessiz tereddüdüne katlanmayı seçti. Söyleyeceklerini nasıl olsa söyleyecekti, en iyi seçenek o konuşana kadar beklemektir.

“Kılıç kolunun gelişmeye ihtiyacı yoksa uykusuz bir gün geçirmenin daha güzel yolları var. Ateşini söndürmekten mutluluk duyacak bir düzine kadın tanıyorum.”

Bu düşünceyi kısa süreliğine aklından geçirmişti. Ildiko bir keresinde metres tutmasına aldırmadığını ima etse de bunun hâlâ geçerli olup olmadığını merak ediyordu. Üç gün önce onun yatağında birlikte yatmışlardı. Ildiko’nun şakağını okşarken vücudundan aşağı yayılan o narin ürpertiye kesinlikle hayal etmemişti ve bu ürperti korkudan kaynaklanmıyordu.

“Bir düzine Kai kadınının sevgisine dayanacak gücüm yok, kuzen. Ayrıca ateşimi sadece biri söndürebilir.”

Anhuset’in dudakları seğirdi. “Ve o kişi bir Kai değil. Ildiko senin gözünde neye dönüştü?”

“Ateşe.” Anhuset’e başını sallayarak arenadan çıkmak üzere uzaklaştı.

Anhuset arkasından seslendi. “Benimle dövüşmek istemiyor musun?”

Brishen başını sallayarak yürümeye devam etti. “Hayır. Karımı özledim.”

“Seni büyük bir çürüğe dönüştürmemi istemediğin için gitmediğinden emin misin?”

“O da var.” Eğer oyalanmadan Ildiko’yu ait olduğu yere, yatağına geri götürürse günün son ışığını onunla uyuyarak geçirmek için birkaç saati olacaktı.

Anhuset’in Brishen’le işi henüz bitmemişti. “Majesteleri, Lort Pangion bu akşam Saggara’ya vardığında ona ana yoldan mı, yoksa kalenin kapılarından mı eşlik etmemizi istersiniz?”

İçinden küfrederken derin bir nefes aldı. Serovek. Akşam yemeği. Unutmuştu. Burun kemiğini başparmağıyla işaretparmağı arasında sıktı. Güneş ışınları baş ağrısını kötüleştirmişti. Brishen, Anhuset’e misafirleri gelir gelmez ona nazikçe eve kadar eşlik etmesini söylemek istiyordu. Ancak böyle bir hareket, komşunun artık dost canlısı ya da bilgi vermeye açık olmadığını gösterirdi.

“Onunla ve ekibiyle ana yolda buluşalım.” Sırtışını gizleyen kapüşonuna minnettardı. “Anhuset, akşam yemeği ve sonrasındaki dansa katılmanı istiyorum.” Boğazından

gelen alçak hırıltı sırtışı dönüştü. Brishen kınından çıkarılmış bir kılıcın ya da uçan bir hançerin havadaki sesini dinleyerek uzaklaştı.

Malikâneye zarar görmeden döndüğünde içeridekileri derin uykuda buldu. Özel hizmetkârı yakınlardaki mütevazı bir odada uyuyordu. Brishen, gün ortasında banyo için su getirmek üzere adamı uyandırmak istemiyordu. Bir yüz bezi ve leğeniyle ibriğindeki su iş görürdü. Islanmış pantolonunu çıkararak bir köşeye attı. Kuyu suyunun ıslattığı kirleri temizleyerek artık gerçekten hor görmeye başladığı keten pantolonlarından birini giyinip kendi odasıyla Ildiko'nun odası arasındaki kapıya doğru ilerledi.

Onun yanında çıplak uyumak büyük bir hataydı. Ildiko ondan önce uyanarak onu hazırlıksız yakalamıştı. Neyse ki ikisi de uykularında birbirlerine sarılmaya meyilli değildi, yoksa Ildiko ona duyduğu şehvetin platonik olmanın çok ötesinde bir şeye dönüştüğünü anlayabilirdi. Ildiko üstünü değiştirmek için odasına gidene kadar yorganın altında mahsur kalan Brishen, yalnız kaldığında sinirle yatağa yığılmış ve bundan sonra ayrı uyuyacaklarına yemin etmişti. Yeminini bozması bir gün bile sürmemişti. Onun yanında olmasını istiyordu.

Eğer babasına benzeseydi, Brishen parşömen kadar ince kapıyı açabilir ve karısını almak için içinden geçebilirdi. Büyükbabası olsaydı, herhangi bir hayalet kadar ruhani olan ahşabın içinden bile geçebilirdi ama Kai'de doğan her nesille birlikte büyüleri de zayıflıyordu. Brishen sahip olduğu büyüü koruyarak gücünü, sürgüyü diğer taraftan açan birkaç sihirli kelimeyle sınırladı.

Kapıya doğru ilerleyerek odanın bir köşesindeki yata-

ğından kalkmış, gözleri kan çanağına dönmüş Sinhue'yle karşılaştı. Sessiz kalmasını işaret ederek bir parmağını dudaklarına götürdü. Sinhue başını sallayarak sırtı dönük bir şekilde uzandı.

Ildiko yatağının ortasına yayılmıştı. Yüzünün yarısı yastıklara gömülmüş yüzüstü uyurken, karanlıkta çarşaflar kadar solgun görünen bir manzara sunuyordu. Bir keresinde ona cadı kadın demişti. Kızdığına ya da utandığında derisinin altında düzensiz lekeler hâlinde beliren acı yumuşakça pembesi dışında hiçbir rengi kalmamış olan bu kadını hem çirkin hem de tuhaf bulmuştu. Onun hakkında böyle düşüncelere sahip olmasının üzerinden yalnızca birkaç ay mı geçmişti?

Brishen ona şimdi baktığında, onu nasıl çirkin bulmuş olabileceğini merak ediyordu. Gözlerinden ara sıra hâlâ rahatsız olsa da özellikle de gözlerini burnuna doğru yönlendirerek şaşkınlıkla baktığında, Ildiko'yu parazitlerle kıyaslamaktan vazgeçmişti. Onunkilerden farklı olsalar da onlar sadece birer gözdü. Renkli irisleri ve ışığa ya da duygularına bağlı olarak büyüyüp küçülen siyah gözbebekleri tuhaf bir şekilde büyüleyiciydi.

Gözleri bronz kirpikleriyle çevrili göz kapaklarının ardında gizleniyordu. Serovek onun güzel olduğunu söylemiş, düğününe katılan Gauri asilzadelerin ona bakışlarını fark etmişti. Brishen onu bir Gauri erkeğinin gözünden görmeye çalışsa da bu çabasında başarısız olmuştu. Ani bir farkındalık onu gülümsetti.

Karısının en güçlü yanlarından biri olarak onda en çok hayranlık duyduğu şey, bir duruma uyum sağlarken kendi değer ve yer duygusuna sadık kalma yeteneğiydi. Brishen

onu artık bir Kai gözüyle görmese de bir insan erkeğinin gözüyle de göremezdi ama bu önemsizdi. Onu Ildiko'nun dediği gibi, sadece Ildiko olarak görüyordu. Ildiko için bu yeterliydi, Brishen içinse paha biçilemez bir hediye idi.

Uzanıp gevşek saçlarını parmaklarının arasından geçirdi. Uykusunda mırıldanarak sırtüstü döndüğünde narin köprücük kemiklerini ve geceliğinin altındaki göğüslerinin dış hatlarını ortaya çıkardı. Brishen'in gözlerinin önünde yatıyor, olağanüstü bir gölge oyunu sergiliyordu.

Brishen kollarını altından geçirip onu yataktan kaldırdığında irkilmedi. Gözlerini yavaşça açarak Brishen'in göğsüne yaslandı. "Akşam oldu mu, Brishen?"

Brishen kendi odasına doğru ilerlerken başını öperek kapıyı tekmeleyerek arkasından kapattı. "Hayır. Hâlâ öğlen. Senin aksine, artık sensiz rahat uyuyamıyorum."

Ildiko bir eliyle göğsünü okşayarak, "Senin suçun. Bana gitmemi sen söyledin," dedi.

Kucaklamasını sıkılaştırdı. "Söyledim ve bunu yapmak zorundaydım." Ona sarılarak yatağa tırmandı. Bacaklarına değen çarşaf soğuk, kucağındaki Ildiko'nun gövdesi ise sıcaktı.

Ildiko'nun eli, omzundan çenesine ulaşana kadar boyunda gezindi. Koyu renk göz bebekleri neredeyse gözlerindeki maviyi yutuyordu. "Secmis aşağılık ve kötü bir kadın, Brishen."

Yüzünü avucuna alarak kıvrımlarına bir öpücük kondu ran Brishen, "Cömert iltifatlarla hiç uğraşma, karıcığım," dedi. "İğrenç annemi bana asla sevdiremeyeceksin."

Ildiko uyku sersemi bir kahkahayla sarsıldı. Kahkahaları durulduğunda Ildiko'nun gözleri Brishen'in damarların-

da huzursuzca kaynayan arzuyu ateşleyen başka bir şeyle parlıyordu. “Benim asil prensim,” dedi. “Tıpkı bir şeye benzeyen...” Kaşlarını çattı, kelimeleri arıyordu.

“Ölü bir yılan balığına mı?” Elleri karısının vücudunda gezinirken ince geceliğinin altındaki her kıvrımı ezberledi.

“Hayır,” dedi. “Daha çok kuzguna benziyorsun. Karanlık ve zarif.”

“Zeki bir leş yiyici.”

Ildiko ona alaycı bir bakış attı. “Güzel bir kuş,” dedi koluna vurarak. “İltifat beklemekten vazgeç seni kibirli yaratık.”

Brishen yuvarlanarak Ildiko’yu altına çekti. Brishen açılan kalçalarına yaslandığında ikisinin de nefesi kesildi. Bir süre hareketsiz kaldılar, mizahın tüm izleri silinmişti. Eğer bu konuda çok da masum olmadığını itiraf eden Ildiko bu ana kadar Brishen’in vücudunun verdiği tepkileri fark etmemişse bunu yanlış anlaması imkânsızdı. Kollarını başının iki yanına dayayan Brishen, ağırlığının çoğunu Ildiko’dan uzaklaştırarak onu yatağa sıkıştırmamaya özen gösterdi. Ildiko’nun gözleri kocaman açılmış, nefes alışları hızlanmıştı.

Brishen Ildiko’nun parmaklarına örümcek ağı gibi dolanan saç telleriyle oynadı. “Ben tatlı sözlere sahip bir şair değilim,” dedi Brishen. “Ama sana karşı her zaman dürüst davrandığımı biliyorsun.” Tanrım, kıpırdamadan durmaya ve ona sertçe dokunmamaya çalışırken kasları soğuktan titriyordu. “Seni istiyorum, Ildiko. İçine öyle bir gömülme istiyorum ki, ikimiz de birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını bilmeyelim istiyorum.” Sadece göz bebeklerinin koyu mavi kenarları parlıyordu. Kalınlaşan sesini yumuşatmaya çalıştı. “Kai ya da insan, hiçbir kadını

asla zorlamadım, zorlamayacağım. Eğer beni reddedersen hiçbir sorun çıkmadan bu konu kapanacak.”

Lütfen, diye dua etti Brishen. Kai tanrılarına mı, yoksa ona sıkıca sarılırken hâlâ heykel gibi duran kadına mı dua ettiğini bilmiyordu. *Beni reddetme*.

Ildiko’nun bakışları keskinleşti. Brishen’in yüzüne bir şey arıyormuş gibi bakıyordu. Bulduğu her neyse yüz ifadesinin değişmesine neden oldu ve göz kapakları yarıya indi. Nefes alışverişi derinleşirken dudakları aralanarak üst ön dişlerinin kenarlarını ortaya çıkıttı. Umut etmeye cesaret edemeyen ve arzuyla başı dönen Brishen, Ildiko’nun dili alt dudağında gezinirken onu büyük bir heyecanla izledi.

Ildiko ona bakmaya devam ederken aralarında bir sessizlik oluştu. “Ne oldu, Ildiko?” diye sordu. “Yüzümde ne görüyorsun?”

Sorusu bir katalizör görevi görerek onu baştan çıkaran büyüyü bozdu. Ildiko soyunmuştu ve bu sadece bu fiziksel olarak değildi. Brishen bunu hissedebiliyordu.

Ildiko kollarını boynuna dolayarak dudaklarını Brishen’in dudaklarının köşesine değdirene kadar yaklaştı. “Benim güzel kocam,” dedi. “Gördüğüm şey ı^şık.”

Dudakları birbirine değdiğinde Brishen inledi. Ellerini Brishen’in saçlarına gömerek dilini önce üst dudağının sonra da alt dudağının altındaki hassas deride gezdirmek için daha da yaklaştı. Brishen okşamalarına karşılık vererek Ildiko kollarında sallanana kadar dudaklarının kenarlarına ve köşelerine şakacı dokunuşlar yaptı. Kalçaları beceriksiz bir ritimle onunkilere çarparken birbirlerinin tadını öğreniyorlardı.

Ildiko bir Kai kadını gibi öpüşmüyordu. Öpüşleri güçlüydü; diliyle dudakları boyunca emerek, ısırarak hareket ediyor, dişlerinin saldırıya karşı sıkıca kenetlenmiş bariyerini aşarak içeri girmeye çalışıyordu. Brishen'in keskin dişlerini unutmuş ya da artık umursamıyormuş gibiydi.

Brishen, Ildiko'nun itiraz eden soluklarına rağmen geri çekildi. Bir parmağını dudaklarına bastırırken siyah pençesinin ucu bumunun ucuna zar zor değiyordu. Ciğerleri hafiflemiş gibiydi. "İnsanların öpüşmesine şahit olmuştum. Ağzınızla çiftleşiyorsunuz." Bu sözler kasıklarında bir sıcaklık hissetmesine neden oldu. O kadar sertleşmişti ki canı acıyordu. "Bunu yapamam, tatlı karıcığım. Seni kanlı bir şekilde paramparça ederim."

Aralarındaki engele lanet etti. Bir kereliğine hatta belki de hayatında ilk kez, daha fazla insani özelliklere sahip olmayı diledi. Aniden at dişleri gözüne o kadar da kötü ya da gülünç görünmüyordu. Ildiko'nun dudaklarını tıpkı bedenini keşfettiği gibi keşfedecekti; derin ve yavaş bir şekilde, saatlerini onun tadını ve hissini tatmaktan başka bir şeye ayırmadan...

Uyarısından yılmayan Ildiko onu kendisine doğru çekerek, "Belki de yapamazsın," dedi. "Ama ben sana daha farklı şeyler yaşatabilirim." Brishen'in yüzüne ve vücuduna düşürdüğü gölgede göz bebekleriparlıyordu. "Dudaklarını arala." Brishen büyülenmiş gibi emredileni yaptı. Ildiko ağzını hafifçe onunkine dayadı. Konuşurken dudakları onunkileri gıdıklıyordu. "Dilini çıkar, sadece birazcık."

Bu evliliği tamamlamadan önce ölmüş olacaktı. Brishen'in vücudu bu işi bitirmek, onun içine girmek için çıldı-

rıyordu. Zihni sabır diliyor, gün kapalı panjurların ardında aydınlanırken onu çıkardığı bu yolculuktan çılgınca zevk alıyordu.

Ildiko'nun dudakları Brishen'in dilinin ucuna kapanarak onu emmeye başladığında, Brishen sarsılarak bu yeni ve zevkli dokunuş karşısında titredi. Ildiko'nun dili baştan çıkarıcı bir okşayışla Brishen'i daha fazlasını sunmaya ikna ederek onu uzun bir emişle ödüllendirdi. Brishen onun ağzının içinde inleyerek daha önce imrendiği bu çiftleşme dansında, dili onunkiyle birleşene kadar ona daha fazlasını verdi.

Ildiko da onun gibi inliyordu. Boynunun arkasında gevşekçe bağlanmış olan kollarını çözerek Brishen'in vücudunu omzundan beline kadar okşarken elini sert karın kaslarında gezdirebilmek için doğrulmasını sağladı.

Parmakları kaburgalarının çıkıntılarına dokunurken başparmakları meme uçlarında gezinene kadar devam etti. Brishen öpüşmelerini tek kelimelik bir duayla bitirirken göğsünden fırlayıp sırtını saran ve omurgasından aşağı inen bir his dalgası baştan aşağı ürpermesine neden oldu.

Ildiko'nun baldırları uyluklarının arkasına geçip, onu olduğu yere sabitlerken sırtında gezinen eliyle onu kendine bastırarak ağırlığını üzerine çekti. Dudakları dokunduğu yeri takip ederek boynunun çukurundan köprücük kemiğinin hizasına, göğsünün kenarlarına ulaştı.

Brishen'in pençeleri başının iki yanındaki yastıklarda oyuklar açarken, diliyle göğüs ucunu yoklamakla hassas ucuna hafifçe nefes vermek arasında gidip geliyordu. Kalçalarına hareketsiz kalmasını emretse de zihni emirlerine uymuyordu. Kendini Ildiko'ya doğru ittiğinde kalçalarının

onu saran zarif hissine ve hem geceliğini hem de keten pantolonunu nemlendiren sıcak ıslaklığa hayran kaldı. Belli ki insan kadınlar bu konuda Kai kadınlarına çok benziyordu. Ildiko onu en az onun istediği kadar istiyordu. Brishen bugulu zihninin bir yerlerinde, şu anda tadını çıkarmanın Ildiko olduğunu, başlangıçta planladığı gibi tam tersi olmadığını fark etti.

Ondan ulaşamayacağı kadar uzaklaştı ve Ildiko'nun itirazlarını görmezden gelerek bir eliyle bileklerini yakaladı. Tuhaf gözleri cam gibiydi, irislerinin mavisi tamamen kaybolmuştu. Solgun teni daha koyu bir kızarıklıkla boyanmıştı. Brishen çenesinin alt tarafındaki, daha önce boyahaneye yaptığı gezintiden kalma eskimiş mor boya lekesini fark etti. Eğilerek önce burnunun ucuyla sonra da dudaklarıyla lekenin ana hatlarını çizdiğinde Ildiko kulağına doğru usulca inledi.

Brishen onunla birlikte yatağın ayak ucuna kayıp kollarını başının üzerinde birleştirdiğinde Ildiko'nun kaşları şaşkınlıkla kalktı. Bilekleri hâlâ Brishen'in hafif kavrayışıyla sabitlenmişti. Brishen yaklaşarak, "Ben bir nefes daha alamadan benim sonum olacaksın. Fakat ben bugünün bir nefesten çok daha uzun sürmesini istiyorum," dedi.

Ildiko kaşlarını çatarak altında alaycı bir şekilde kıpırdanmaya başladı. "Sadece tadına baktım."

Brishen, "Bu benim yapabildiğimden daha fazlası," diye karşı çıktı. "Şu ana kadar zevk aldın mı?" Ildiko'nun coşkulu onayıyla gururlandı. "O zaman adil ol, karıcığım ve bırak da senin tadını çıkarayım."

Brishen'in bedeniyle boylu boyunca göğsünden dizlerine kadar ipek bir kurdela yumuşaklığında onu okşama-

sıyla, “Pekâlâ,” dedi Ildiko nefes nefese. “Sana haksızlık etmek istemem.”

Ardından tahrik edici dokunuşlarına karşılık veremeden Brishen’i durdurdu. Eline değen saçlarını okşayarak, “Gözlerini kapat,” dedi.

Brishen kaşlarını çattı. Eğer Ildiko, onu Pricid’in kraliyet bahçelerinde ilk kez karşılaştığı cadı gibi göreceğinden endişeleniyorsa, korkmasına gerek yoktu. Onun dış görünüşü hakkındaki fikirleri geri dönülemez biçimde değişmişti. “Neden?” diye sordu meraklı bir şekilde.

“Çünkü beni dokunarak görmeni istiyorum.” Ildiko’nun dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bu kör karanlıkta seni bu şekilde görüyorum ve bu mükemmel bir şey, Brishen.”

Bugüne kadar vücuduna olduğu kadar unvanına da şehvet duyan metreslerden birçok baş döndürücü övgüler almıştı. Hiçbiri Ildiko’nun tatlı sözlerine ya da onun üzerindeki etkisine benzemiyordu.

Bileklerini çözdükten sonra bile Ildiko kollarını başının üzerinde tutmaya devam etti. Brishen gözlerini kapatarak diğer duyularının gönüllü körlüğünün yerine geçmesine izin verdi. Acele etmeden Ildiko’nun boynuyla omuzlarının her çukurunu, çıkıntısını ve kuytu köşesini keşfetti. Ildiko’nun teni çiçek ve Kai şamanının büyüleriyle tılsımları karşılığında bu tür zevkleri takas eden kervancıların ithal ettiği çiçek kokulu yağlar gibi kokuyordu. Tadıysa... insana benziyordu.

Karşılaştıracak hiçbir şey bulamıyordu. Yumuşak tenindeki acı tatlı tadı ne bir yemekte ne de evlenmeden önce yattığı Kai kadınlarının esnek ve kaslı uzuvlarından

almıştı. Ildiko'nun farklılıkları ilgisini çekmiş, onu baştan çıkarmıştı.

Geceliğini ya da pantolonunu çıkardığını hatırlamıyordu ama nasıl olduysa yatağın kenarında yere atılmış bir yığın hâline gelmişlerdi. Aralarındaki tüm engellerden kurtulan Brishen, ağırlığını biraz daha Ildiko'nun üzerine vererek kendini şımarttı.

“Ahhh,” dedi Ildiko iç çekerek, gözleri neredeyse kapalıydı. “Bu harika bir his.” Brishen'in sırtına parmaklarıyla girdaplar çizdi. “Bunu çok daha önce yapmalıydık.”

Brishen'in kıkırdaması aralarında titreşti. *Dürüst karısı*. “Kesinlikle katılıyorum,” diye fısıldadı kulağına.

Kollarında kıvranmasına izin verdiğinde yumuşak inlemeleri kulağında şehvetli bir ritim oluştururken, omuzlarından karnına doğru öpücükler kondurarak yalamaya, dilini göğüslerinin uçlarında ileri geri hareket ettirmeye başladı. Kendisine yaptığı işkenceye karşılık vermek için uzun aralar verdi. Ona zarar vereceğinden korkup geri çekilmemesi, ona olan inancının ve onu asla incitmeyeceğinden emin olduğunun kanıtıydı. Brishen aşağıya, kalçalarının birleştiği yere doğru öpücüklerden bir yol oluştururken, Ildiko'nun ellerini altındaki vücudunun titrediğini hissederek gözlerini açtı. Güçlenen duyuları, bu titremenin heves yerine tedirginlikten kaynakladığını söylüyordu.

Ildiko gözlerini ona diktiğinde kasvetli yüz hatlarını gördü. Kollarını indirerek parmaklarını saçlarında gezdirdi. Ildiko ondan uzaklaşmaya çalışmadı. Bu bir güven meselesinden çok deneyim ya da deneyimsizlik meselesiydi. Brishen, karısının yatak oyunlarında tamamen bilgisiz ol-

masa da önceki sevgilisi tarafından hak ettiği muameleyi görmediğini biliyordu. Yatak odasında ya da samanlıkta üç kez oynaşmanın, dördüncüsünün zahmetine değmediğini söylemesi çok şey anlatıyordu.

Bir gün içinde onun bedeninin her bir noktasını keşfetme hevesini bastırması gerekecekti. Karısının güzel vücudunu tanıma beklentisini bir ömür boyu sürdürebileceğini bilmek, başlangıçta yaşadığı tüm o hayal kırıklığını ortadan kaldırdı.

Brishen eğilerek karnının çevresinde gezindikten sonra göğüslerinin arasından çenesine doğru öperek bir yol çizdi. Ildiko ona mahcup bir bakış attı. “Bunu daha önce denemiştim.”

Brishen yüzünü ellerinin arasına alarak, “Biliyorum,” dedi. Kaşlarının arasındaki çizgileri dudaklarıyla düzeltti. “Bu bir başarısızlık değil, Ildiko.”

“Evet ama-” Ağzına bastırıldığı öpücüğe karşılık vermek için durakladı.

“Bunu bana armağan ettiğin bir hediye olarak düşün,” dedi şaşkınlığını fark ederek. “Senin öğretmenin olma ve sana bir erkekle bir kadın arasındaki en güzel eylemin zevkini gösterme fırsatına sahibim.”

Ildiko, Brishen’in altında bir kez daha rahatlayarak dizleri Brishen’in yanlarına kenetlendi. Brishen şaşkınlıktan homurdansa da kalçaları vücudunun her yerinden kanı çekip alan ereksiyona sürtünmek için kalktığında bu homurtu yerini bir iniltiye bıraktı. Ildiko’nun ellerini sırtından aşağı kaydırarak kalçalarını kavradı ve onu olduğu yere sabitledi.

Brishen Ildiko’nun kendisine duyduğu şehveti fark etti-

ğinde arzu dolu ruh hâline ondan daha etkilenmiş bir hâlde geri döndü. “Peki, ben sana ne öğreteceğim?” diye sordu Ildiko, kalçalarını öne doğru iterek, bastırarak ve onu deliliğe sürükleyerek.

“Sabır,” dedi Brishen bu kelimeyle alay edercesine tok bir sesle. Kolunu Ildiko’nun altına kaydırarak kalçalarını kendine yaklaştıran kadar kaldırdı. “Dayanıklılık.” Kollarıyla bacakları kendini tutmanın zorluğuyla titriyordu. Ildiko’nun elleri Brishen’in kollarına gitti, pazılarını kavradı. Teninin yumuşakça pembesi mor boya lekesiyle karışarak derinleşti. Sertleşmiş aleti kaygan ve sıcak bedeninin girişine sürtündü. “Heyecan,” diye fısıldadı Ildiko’nun sıcak derinliğine kayarak. Birlikte soluk soluğa kaldıklarında Ildiko, kısa tırnaklarını Brishen’in kollarına batırarak üzerinde hareket etmeye devam etti.

Karısının içinde olmanın, onu kavrayıp daha da derine çeken kaygan kasların hazzında boğulan Brishen durup nefes almak için savaştı. Sabır. Dayanıklılık. Tanrım, tabii bir de heyecan.

Brishen bir anlığına durakladı, beklemek onu öldürse bile. “Ildiko?”

Ildiko gülümseyerek kollarını bırakıp Brishen’in sırtının alt kısmına uzattı. Onu öperken dili alt dudaklarının üzerinde gezindi. Brishen’in içinde atan nabzını hissettiğinde gülümsemesi genişledi. “Ben iyiyim, sevgili prensim,” deyip onu bir kez daha öptü. “Sakın durma.” Prensın sırtını sıkıca kavradığında sesine yumuşak bir inilti karıştı. “Bu his duramayacak kadar güzel.”

Minnettar ve rahatlamış olan Brishen’in daha fazla gü-

venceye ihtiyacı yoktu. Ildiko kollarında ateş gibiydi, sıcak ve tatlıydı. İnlmeleriyle birlikte Brishen içine girerken yumuşak bir dille cesaretlendirmeleri, sahip olduğu mantığını yerle bir etti.

Her geri çekilme anında sırtını tırmalamasına, kalçalarının her sert hareketiyle onun kulağına zevkle mırıldanmasına neden oluyordu. Brishen kalçalarını yukarı doğru kaldırıp pozisyonunda bir anlık değişiklik yaptığında, Ildiko'nun gözleri büyüyerek boğulur gibi bir ses çıkardı.

Brishen dehşete kapılarak aniden durakladı. Onu incitmişti. Ildiko'nun yüzüne baktığında onun da korktuğunu fark etti. "Ne oldu?"

Brishen içinden çıkmaya çalıştığı an Ildiko kalçalarını tuttu. "Sakin!" Bacakları onun üzerinde esnedi. "Tekrarla."

"Neyi?" Brishen şaşkıındı. Ildiko canı yanmış gibi davranmıyordu. "Şu kalçalarınla yaptığın şeyi," dedi, onu harekete geçirmek için kendi kalçalarını oynatarak.

Brishen tam olarak ne yaptığını hatırlamaya çalıştı. Leğen kemiğini onunkine doğru iten ve her hamlede farklı bir noktayı okşayan bir hareket. Brishen hareketi tekrarladığında, Ildiko vücuduna tırmanmak için elinden geleni yaptı.

Brishen'in ağız bir karış açıldı. "Bu mu?"

Ildiko çılgınca başını salladı, kalçaları adamın gövdesine o kadar sıkıca yapışmıştı ki Brishen'in kasları itiraz etti. "Devam," diye emretti. "Devam et."

"Emredersiniz, Majesteleri," dedi Brishen alaycı bir ses tonuyla. Karısının ona yaptığı işkenceye karşılık verebildiği için mutluydu.

Fısıldanan sevgiler, coşkulu öpücükler ve kalçaların sabit salınımı. Brishen rahatlamanın eşiğinde dengede duruyor, Ildiko'nun sürekli değişen yüz ifadelerini okumakta zorlanıyor. itişlerini karşılıyor ve aldığı zevke kulak veriyordu.

Ildiko aniden sertleşti, tırnakları adamın tenine küçük hilaller çizerken kolları gerildi. İnlemeleri sert soluklara dönüşürken gözlerini kapattı. "Brishen. Brishen." Adını sayıklıyordu ve bunun çaresiz bir dua mı yoksa şefkatli bir lanet mi olduğu Brishen'in umurunda değildi. Ildiko kollarında kendinden geçiyordu, vücudu sıcaktan kızarmıştı. Brishen'in omurgasının çatladığını duyacağını düşünene kadar eğildi.

Aletini kavrayan zarif kaslar, onun serbest kalmasıyla birlikte sıkılaşıp zonklamaya başladı. Brishen yüzünü Ildiko'nun boynuna gömerek kontrolünü kaybetti. İçine sertçe boşalırken iniltileri onun hızlı nefesine karıştı.

Doruk noktası onu hem mutlu hem de tamamen güçten yoksun bırakmıştı. Kalbi göğsünde deli gibi çarpıyor, boğulmaktan kıl payı kurtulmuş biri gibi nefes almaya çalışıyordu. Ildiko bir Kai kadını olsaydı, üzerine yığılarak tüm ağırlığını üzerine bırakırdı. Bunun yerine dirseklerine dayanarak sessiz karısına bakmak için başını kaldırdı.

Cildindeki kızarıklık biraz azalmış, ancak göğsü hızlıca inip kalkmaya devam ediyordu. Ildiko'nun gözlerinde adamın bile anında okuyabildiği bir ifade vardı: Şaşkınlık. Ağzını açıp hiçbir şey söylemeden tekrar kapattı.

Brishen burnunun ucunu onunkine sürttü. "Nefes al, Ildiko," dedi kendi kısa nefeslerinin arasından. "Sadece nefes al."

Saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırarak nefes verdi. Gülümsemesinde, avını yakalamış bir kedinin kendini beğenmiş memnuniyeti vardı. “Bu ne tuhaf ne de iğrençti.”

Kaşlarını kaldırarak içinde kalabilmek için kalçalarını onunkilere daha yaklaştırdı. “Hareket ettiğimiz anda ortalık karışabilir, karıcığım.”

Küçük bir topuk baldırından dizine kadar ilerledi. Parmak uçlarıyla elmacık kemiklerinin izini sürdü. “Bana uyar,” dedi Ildiko usulca.

“Bana da.” Brishen’in öpücüğüne karşılık verdi. Ağzı sihrini konuştururken Brishen’in kanı bir kez daha ısındı ve Ildiko’nun içindeki aleti tekrar sertleşti.

Güneş batıya doğru ilerlerken ona ikinci bir kez sahip olduktan sonra sevişmenin ve uykusuzluğun etkilerine rağmen bir kez daha sevişti. Üçüncü seferde vücutları yavaşça birleştiğinde iç çekişler başlamıştı. Her şey bittiğinde Brishen, Ildiko’nun üzerine kapanmasıyla sırtüstü yuvarlandı. Brishen onları yatak çarşaflarıyla gelişigüzel bir şekilde örtmeden önce Ildiko uykuya dalmıştı.

Brishen de onunla uyumaya karar verdikten birkaç dakika sonra kapının şiddetle çalınmasına uyandı. Ona anlık gelse de saatler geçmiş olmalıydı. Ildiko için yaktığı mum eriyip bir balmumu havuzuna dönüşerek alevi söndürmüştü. Oda karanlığa bürünmüş, hava iyice soğumuştur. Ildiko’nun görünürde olmadığını fark ettiğinde kaşlarını çatı.

Kapı tekrar çalındı. Brishen kaşınan gözlerini ovuşturarak doğruldu. “Ne oldu?” diye bağırdı sinir bozucu ziyaretçisine.

“Majesteleri, akşam oldu. Artık uyuyamazsınız.” Anhuset’in kalın ahşabın arkasından gelen uyarısı boğuk geliyordu.

Brishen kaşlarını çattı ve yataktan fırlayarak çıplak bir şekilde kapıya doğru ilerlemeye başladı. Sürgüyü kenara kaydırıp kapıyı açarak kuzeninin sırtına, özel hizmetçisinin irkilmesine neden oldu. “Burada ne işin var?” diye tersledi.

Anhuset Brishen’i tepeden tırnağa süzdükten sonra, “Kuzenim olsan da olmasan da oldukça yakışıklı bir adam-sın,” dedi.

Brishen’in sabırsız hırıltısı karşısında sırtışı genişledi. “Beni Etep çağırdı. Çağrılara, kapı çalmalarına cevap vermediğini söyledi. Hasta olabileceğini düşünmüş.” Brishen’in yanından geçerek yatağa ve buruşuk çarşafıya baktı. “Belli ki boşuna endişelenmiş. Hastalanmamış, sadece fethedilmişsin.”

Brishen ona dişlerini göstererek, “Beni kızdırmaktan başka yapacak işin yok mu senin?” diye sordu.

Omuz silkti Anhuset, Brishen’in ters ruh hâlini umursamıyordu. “Senin kadar değil ve bunu yapmak için daha fazla zamanım yok. Beladine Lord’u gelmek üzere. Malikâne onun ziyaretine hazırlanmaya çalışıyor.”

İnleyerek ellerini saçlarına götürdü. “Kötü bir zamanlama,” diye mırıldandı kendi kendine. Parmağıyla Anhuset’i işaret ederek, “Onayını beklemiyorum,” dedi. Yatağa geri dönüp daha önce atmış olduğu ince pantolonu giydiğinde Etep’le birlikte onu odaya kadar takip ettiler. Ildiko’nun geceliği de kendi de gitmişti. “Ildiko nerede?”

“Senin aksine, Düşes uyanık, giyinik ve misafirlerinin hazırlıklarını denetlemekle meşgul. Ben de insanların Kailerden daha zayıf olduğunu düşünürdüm.” Ona geniş bir sırtıyla karşılık verdiğinde gözleri eğlendiğini belli edencesine parlıyordu.

Brishen hırladı. Kuzeni, onunla bu akşamki yemeğe ve sonrasındaki dansa katılmasını emrettiği için intikam almaktan zevk alıyordu. Bir el hareketi yaparak, “Seni kırbaçlamadan önce git buradan,” dedi. Onu kovmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu, kuzeninin bu şımarıklığına izin verdi. Etep’le birlikte odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapattıklarında bile kahkahalarını duyabiliyordu.

Yalnızlığı uzun sürmedi. Etep, köşedeki banyo küvetini doldurmak için kovalarla su taşıyan hizmetkârlar geçidine öncülük ederek odaya döndü. Hizmetkârlardan biri ocakta ateş yakarken, diğeri efendisinin önünde eğilerek, “Bu gece soğuk suyla banyo yapmanız gerekecek, Dük’üm. O kadar suyu ısıtacak vaktimiz yok,” dedi.

Brishen omuz silkti. Bir gölün ya da dağ deresinin buz gibi sularında kaç kez yıkandığını unutmuştu. Sıcak su banyosunu acele etmek zorunda kalmayacağı, Ildiko’nun da kendisiyle paylaşabileceği daha sakın bir zamana saklayacaktı. Böyle bir senaryonun görüntüleri zihnini berraklaştırdı. Soyunarak küvete girip soğuk suyla temizlenmeden önce vücudu tepeden tırnağa ürperdi.

Bir saatten az bir sürede kurulanıp giyinip büyük salona doğru yola çıktı. Gördüğü manzara karşısında göğsü gururla kabardı. Hizmetkârları büyük bir çabayla Saggara’nın büyük salonunu yazlık sarayın eski günlerindeki hâline getirmişlerdi. İnsan misafirlerinin yararlanması için daha fazla meşale yakılmış, sehpa masaları işlemeli kumaşlarla örtülmüştü. Kumaşlar mücevherlerle süslü gök mavisi ile kan kırmızısı tonlarında, ısırgan yeşili ve halkının zenginliğinin en büyük kaynağı olan mor boyayla boyanmıştı.

Masalar, dağlardan kervanlarla taşınan pahalı seramikler ve güneydeki Yılan Dişleri tepelerinden çıkarılan gümüş kadehlerle donatılmıştı.

Köşelerde tek bir toz zerresi bile birikmeye cesaret edemiyordu. Duvarlarda asılı olan duvar halıları sökülmüş, temizlenip kadim bir geçmişe dair hikâyeler anlatmak için yeniden asılmıştı, Kai savaşları kazanılmış ve sihir serbest bırakılmıştı.

Mutfaklardan yayılan kokular Brishen'in boş midesinin guruldamasına, ağzının sulanmasına neden oldu. Aşçıların hangi yemekleri hazırladığından haberi yoktu. Bir Kai evinde insan olmasına rağmen, evin bakımı ile düzeni Ildiko'nun yetki alanına aitti. Brishen işlerin düzenindeki yerini biliyordu. Ildiko'nun bu konuda tek şartı ayak altında dolaşmaması, onun çabalarını övmesi ve hazırlattığı yemekleri yemek için yemek salonuna zamanında teşrif etmesiydi. Sadece Ildiko'nun patates sipariş etmemesi için dua ediyordu.

Djedor burayı Brishen'e vermeden çok önce Saggar'a'nın kahyası olan Mesumenes, Brishen'in yanına geldi. Burayı herkesten daha iyi tanıyordu; her taşını, her köşesini, her kiremidini. Malikâneye sahiplerinden daha sadık olan Mesumenes, Brishen'in yetenekli bir derebeyi olması için sabırla akıl hocalığı yapmış, aynısını Ildiko için de uygulamıştı. Brishen'in önünde reverans yaparak, "Beğendiniz mi, Majesteleri?" diye sordu.

Brishen başını sallayarak Mesumenes'in sırtını sıvazladı. "Fazlasıyla. Hizmetkârlarla birlikte çok güzel bir iş çıkardınız."

“Hazırlıklarda Düşes’in büyük emeği var. İnsanları neyin memnun edeceğini ve etkileyeceğini çok iyi biliyor.”

Brishen Mesumenes’e bir kez daha iltifatlarını sunarak malikâneyi gezmeye devam etti. İnsan bir eşe, daha doğrusu insan eşine sahip olmanın pek çok faydası vardı. Ildiko’yu gördüğünde anlayışı için teşekkür edecekti. Bunu yaparken eteklerini kaldırmamayı başarsa, her şeyin kendi kontrolünde olduğunu anlayacaktı. Ona duyduğu şehvet damarlarında dolaşıyordu. Soğuk banyo ateşini tamamen söndürmeye yetmemişti. Ildiko’yu özlemişti ve onu bir kez daha yatağında görmek istiyordu, tercihen hemen.

Bunun şu an mümkün olmadığını biliyordu. Beladine grubunu arazi yolunun girişinde karşılamak üzere atını eyerleyen Anhuset’in alaycı yorumlarını görmezden gelip, dış avluyla eğitim avlusunu inceleyerek dikkatini dağıtmaya çalıştı.

Törensel askeri kıyafetinin altına ipekten dokunmuş deniz mavisi pantolonla inci rengi bir tunik giymişti. Brishen, saray etkinliklerine özel olan ve nefret ettiği resmi kıyafetleri giyerken Anhuset’in ona kaç kez küfrettiğini merak ediyordu.

Bıçağı çevirerek, “Çok güzel görünüyorsun,” dedi.

Anhuset’in dudakları inceldi, gözlerini kısarak Brishen’e döndü. Brishen bakışlarını kadının belinde oynattığı hançerden ayırmadı. “Bu şeye neden katılmak zorunda olduğumu anlamıyorum. Beladine’in savaş lorduyla yenen sıradan bir akşam yemeği. Siyasi hamleler, sinsî imalar ve gizli anlamlar içeren ikili konuşmalar. Onunla savaşmamı isterseniz bunu seve seve kabul ederim ama bundan nefret ediyorum.”

Brishen kuzeninin hissettiklerini anlayabiliyordu. O da bu tür toplantılardan hoşlanmıyordu ancak sarayda değillerdi. Serovek'in sadakati şu anda Kai'den hoşnut olmayan bir krallığa bağlı olsa da Brishen'in her zaman dostu olmuştu. Bir savaş meydanında karşılaşana kadar, ki bunun asla gerçekleşmemesi için dua ediyordu, birbirlerini yemeğe davet edip sosyalleşir ve hiçbir casusun rüşvetle elde edemeyeceği değerli bilgileri takas ederlerdi.

"Sarayda değiliz," dedi Brishen. "Ve senin de orada olman gerekiyor çünkü sen, benden sonra evimin en önemli üyesisin. Gelmen bekleniyor." Büyük Salure'ye gittiklerinde Serovek'in, Anhuset'in teşrif edip etmeyeceğini sorduğundan bahsetmedi. Sha-Anhuset, Brishen'in sadece en güvenilir teğmeni değil, olağanüstü dövüş ve liderlik yeteneklerine sahip olan bir kadındı. İnsan olsaydı, Serovek'in Anhuset'i komutanlarından biri yapmak için ikna etmeye çalışacağından hiç şüphesi yoktu.

"Dans etmeyeceğim," diyerek eyerine atladı.

Brishen omuz silkti. "Nasıl istersen." Anhuset'in dudakları seğirdi. "En son seninle dans etmeye zorlandığımda her bir ayak parmağımı ezmiştin. Bu sefer izlemekle yetinirsen bunu bir iyilik olarak kabul edeceğim."

Kuzeni ona ters ters baktıktan sonra atım hızlı bir tırısa kaldırarak eskortun geri kalanının onu beklediği kışlaya doğru ilerledi.

Brishen eve döndüğünde Ildiko'nun odasına doğru yürümeye başladı. Kapının arkasından kadın konuşmalarının ritmik sesini duyabiliyordu. Kapıyı çaldığında konuşmalar kesildi, ardından bir çift ayak sesi kapıya yaklaşarak açtı. Sinhue başıyla selam vererek Brishen'i içeri buyur etti.

Ildiko aynanın önündeki taburede oturuyordu. Üzerindeki koyu renkli tunik ve pantolonla bir Kai asilzadesi gibi giyinmişti. Bu kez uzun süre demlenmiş bir çay kadar koyu bir kahverengiyle mum ışığında parlayan bir kehribarın renklerini tercih etmişti.

Bakışları aynadaki yansımasında onun bakışlarıyla buluştu. Lavanta rengi göz altları ve çenesini çevreleyen mor leke yüzünü her zamankinden daha solgun gösteriyordu. Saçlarının bir kısmı toplanmış minik incilerle örülmüş örgülerle bağlanmıştı. Çok güzel görünüyordu. Brishen ona baktıkça pantolonunun daraldığını hissediyordu.

“Sanırım hâlâ biraz zamanımız var, değil mi?” diye sordu Brishen. Ildiko başını eğerek hizmetkârı işaret etti. “Sinhue saçımı neredeyse bitirdi,” dedi.

Sinhue, Brishen’in etrafından dolaşıp hanımına dönmeyen önce ona bir selam daha verdi. Sinhue’nin çevik parmakları tarakla sihirli hareketler yaptıktan kısa süre sonra Ildiko’nun saçları tamamen toplanmış ve boncuklarla sabitlenerek süslenmişti. İşini bitiren hizmetçi yüzünde bilmiş bir ifadeyle kapıyı arkasından kapatmadan odadan çıkarak yalnız kalmalarını sağladı.

Ildiko tabureden kalkıp Brishen’in karşısına geçerek kollarını açtı. “Nasıl olmuşum? Misafirlerimiz için uygun mu?”

Brishen aralarındaki mesafeyi parmak ucuna gelene kadar daralttı. Brishen eğilerek Ildiko’nun kulak memesinin ucuna yumuşak bir öpücük kondurdu. Bu küçük okşayışın ötesinde ona dokunmamış olsa da ürperdiğini hissetti. “Çok güzel olmuşsun. Kıyafetsiz daha da güzelsin,” dediğinde birbirlerine gülümsediler. “Pişman mısınız?” diye sordu Brishen aniden.

Ildiko başını iki yana sallayarak, “Sadece uyuyakaldığım için,” dedi.

Brishen şakağındaki yumuşak tüyleri okşadı. “Misafirler kimin umurunda. Yatağıma gel. Hemen şimdi.”

Ildiko’nun bu teklifini reddedeceğini biliyordu. Bu önceden belli olan bir sonuçtu ve yapabileceği en kötü şey hayır demekti. Ancak evet derse...

Yanağı onunkine değene kadar başını Brishen’e doğru çevirdi. “Saçımı bozacaksın,” dedi muzip bir gülümsemeye.

“Sen de benim huzurumu bozuyorsun,” diye karşılık vererek elini beline koydu. “Cevabın nedir?”

“Daha sonra,” diye cevap verdi. “Biz ev sahibiyiz, Brishen. Geç kalamayız.”

İçini çekerek Ildiko’ya elini uzattı. “Hadi şu işi bitirelim o zaman.” Ona koridor boyunca eşlik ederek büyük salona çıkan merdivenlere yöneldi.

Ildiko kolunu sıktı. “Haradis sarayını özlemesem de saray kıyafetlerini özlüyorum. Odadaki en yakışıklı adam sen olacaksın.”

Brishen ona gülümseyerek, “En yakışıklı Kai demek istiyorsun,” dedi. Daha önce sorduğunda Serovek’in yakışıklı bir adam olduğunu söylemişti. Ildiko’nun gözünde, içlerinde en yakışıklısı Brishen’di.

Dudaklarını bükerek, “Hayır,” dedi. “En yakışıklı adam olduğunu söylüyorum.”

“Lort Pangion da orada olacak.”

Ildiko omuz silkti. “Ee? Benim fikrim değişmedi.”

Brishen aniden durarak Ildiko’yu kollarının arasına aldı. Ildiko soluk soluğa kaldıktan sonra Brishen’in öpücüğüyle

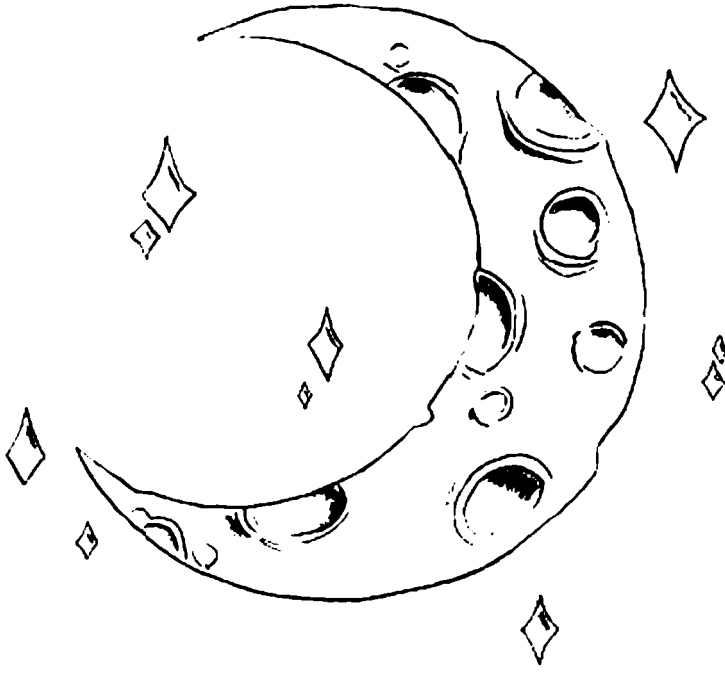
iç çekti. Kolları omuzlarının üzerinden kayarak boynunda sıraya dizdiği uzun saç örgüsüne dokundu. O an Brishen zamanı, konukları, akşam yemeğini ve etrafındaki dünyayı unuttu. Onu, onun kendisini öptüğü gibi öpemesine, dillerinin ve dudaklarının o yumuşak birleşmesine lanet etti. Dilin ve dudakların yumuşak dansı başını döndürüyordu.

Ziyaretçilerin gelişini haber veren zilin sesi tüm malikâneye yayıldığında inledi. Ildiko'nun mavi gözleri kararken dudakları kızarmıştı. Kolları Brishen'in omuzlarından kayarak aralarına ihtiyaç duydukları mesafeyi koydu. "Böyle devam edersek salona asla ulaşamayacağız."

"Bunu bir sorun olarak görmüyorum," diye homurdandı Brishen.

"Ben de ama başkaları görececek." Ildiko kolunu çekerek, "Hadi, Majesteleri. Büyük girişimizi yapmamız gerekiyor," dedi.

Brishen kibar bir yüz ifadesi takınarak karısının elini kendi elinin üzerine koydu ve birlikte salona giriş yaptılar. Brishen'i çok uzun bir gece bekliyordu.

Bölüm On Dokuz

Ildiko, ona bu kadar yakın duran Serovek'in etkileyici cüssesinden etkilenmişti. Geniş omuzları ve uzun, kaslı bacaklarıyla Brishen'den biraz daha uzun boylu, iri bir adamdı. Sanki bir örsü çıplak elleriyle parçalayabilecekmiş gibi görünüyordu. Ildiko, Serovek'in sosyal kişiliğinin yaydığı fiziksel güç dalgasına herhangi bir katkıda bulunup bulunmadığını merak ediyordu.

Serovek, Saggara'ya Beladine askerlerinden oluşan küçük bir maiyetle gelmişti. Sayılarının az olması, Brishen'e bu yemeğin Kai'nin Büyük Salure'de katıldığı gibi güvenli ve dostça geçeceğine dair güvence veriyordu.

Beladine misafirleri, kısa sürede Saggara'nın koruması altındaki Kai köy ve kasabalarının Kai subaylarıyla, meclis üyeleriyle kaynaştı. Ildiko, Gauri ile Kai'nin birbirlerine neredeyse kılıç çektikleri düğünlerinin aksine burada gör-

düğü rahat hâllerine hayran kalmıştı. Bu tür eylemler gerçeklere aykırı görünüyordu: Beladine'e olan düşmanlıkları her geçen gün daha da kızışıırken, Kailer ticaret yoluyla Gaurilerle müttefikti. Serovek ve emri altındakiler bu siyasi mücadelede benzersizdi. Ildiko, Brishen'le olan dostluğunun bir savaş ilanı ya da ihanet suçlamasından sonra ne kadar süreceğini merak ediyordu. İkisinin de gerçekleşmesi için dua etti.

“Siz iyi bir ev sahibesisiniz, Ekselansları. Aşçılarınızsa Büyük Salure'ye kaçırılma tehlikesiyle karşı karşıya.” Serovek başını hizmetkârların önceki akşam yemeğinden kalanları masalardan temizlediği yere doğru eğdi. Bir köşede Kai müzisyenlerinden oluşan bir beşli, enstrümanlarını tıngırdatıyor, kulağa hoş gelen melodiler çeşitli konuşmaların gürültüsüne eşlik ediyordu. “Özellikle skarpatin turtasına bayıldım.”

Ildiko ürperdi. Kailerin en sevilen iğrenç yemeğini bir daha asla görmeme ve yememe umudu boşa çıkmıştı. Brishen ona bu yemeğin Serovek'in en sevdiği yemeklerden biri olduğunu söylediğinde kavgaya sebebiyet vermemek adına skarpatini menüye eklemişti. Baş aşçı tiksintisiyle karşılaşa da menüye kızarmış patatesi de ekletmişti.

Hizmetçiler yemeği getirip masaya koyduklarında Brishen yaklaşarak, “İntikam mı alıyorsun, karıcığım?” diye sordu.

“Pek sayılmaz,” diye mırıldandı Ildiko gözlerini kendisine en yakın turtadan ayırmadan. Kızarmış üst kabuk, üzerine serpiştirilmiş tuzla birlikte hafifçe dalgalanıyordu. “Açlıktan ölüyorum ve bu iğrenç şeyle doymayı reddediyorum.”

Onur konukları yemeklerden hoşlanmadıklarını belli etmiyordu. Her Kai kadar maharetli olan Serovek, skarpatini ve kuyruğunu kısa sürede parçalayarak, bıçağıyla kabuğunu yardı ve dumanı tüten gri etten cömert bir ısırık aldı.

Ildiko'nun midesi kalktı. Midesi Serovek'in iltifatıyla sakinleşti. "Skarpatini patatesle servis etmek oldukça doğru bir karar, Majesteleri. Birlikte olmaları ayrı olmalarından daha iyi."

Serovek'in aksine Brishen ağzındakileri şarapla yutmaya çalışıyordu. Peçeteyle ağzını silerek, "Güzelim skarpatine yazık oldu," diye mırıldandı.

Güzelim patatese yazık oldu, diye düşündü Ildiko. Serovek'in sözleri onu daha da keyiflendirmişti.

"Peki, seni bu kadar gülümseten şey ne?" Ildiko'nun yüzüne baktığında, Brishen'in gözlerinin salonun meşale ışığında neredeyse bembeyaz görüldüğünü fark etti.

Bakışlarını Serovek'e çevirdiğinde onun tabağındakileri mutlu bir şekilde yediğini ve ara sıra yanındaki Anhuset'e göz attığını gördü. Anhuset onun bakışlarıyla karşılaşmayı reddetse de Ildiko Anhuset'in yemek sırasında birkaç kez Beladine Lordu'nu izlediğini yakalamıştı.

"Aynı biz," dedi Ildiko.

"Bize benzeyen şey nedir?"

"Skarpatin ve patates. Birlikte olmaları yalnız olmalarından iyidir. En azından benim düşüncem bu yönde."

Brishen tek kaşını kaldırdı. "Ben cadı ile ölü yılan balığı olduğumuzu sanıyordum. Galiba bu benzetmeyi daha çok sevdim." Güçlkle dokunduğu patatesini bıçağının ucuyla tabağının kenarına iterken üst dudağı parıldayan beyaz dişini ortaya çıkararak tiksintiyle kıvrıldı.

Ildiko gülerek tabağındaki patatesten bir parça koparak ağzına attı ve dilindeki kalan skarpatin tadından bir an evvel kurtulmak için hızlıca çiğnemeye başladı.

Yemekten sonra konuklar kalabalık gruplara ayrıldığında Ildiko kısa süre sonra kendini Serovek'le sohbet ederken buldu. Brishen salonun diğer tarafındaydı.

Lordun göz çevresindeki çizgiler dalgalanarak derinleşti. “Bana bir dans lütfeder misiniz, Majesteleri? Kailer insanların beceriksiz olduğunu düşünür. Onlara yanıldıklarını kanıtlayalım mı?”

Ildiko, bakışlarını yakındaki Kai köylerinden birinin belediye başkanıyla sohbet eden Brishen'e çevirdi. Doğrudan Ildiko'nun yüzüne bakmasa da bakışlarındaki ağırlığı hissetmişti. Gauri toplumunda bir kadının başka bir erkekle dans etmesi için ya babasından ya da kocasından izin alması gerekiyordu. Kai toplumunda bu farklıydı. Kailere göre Ildiko'nun Brishen'in onayı olmadan Serovek'in davetini kabul etmesi herhangi bir soruna yol açmayacak olsa da Ildiko tereddüt etti.

Serovek'in kıkırdaması dikkatini yeniden ona vermesine neden oldu. Serovek Brishen'e bakarak başını salladı. “İkimiz de Kai olsaydık bunu umursamazdı. Eğer ben Kai olsaydım onu da umursamazdı ama ikimizin de insan olması bunu farklı bir şeye dönüştürüyor. Sizinle dans etmek istesem de Saggara'dan canlı ayrılmayı tercih ederim.”

Ildiko sessiz onayıyla kadehini onunkine tokuşturdu. Bir Kai'deki kıskançlığın daha ince ipuçlarını nasıl okuyabileceği hakkında hiçbir fikri olmasa da Brishen'in durumunda ona ağacın dallarından avını izleyen baykuş misali bir katılık vardı. “Hâlâ Kai protokolüne tam olarak hâkim

olmadığım için sanırım kocama böyle bir davete nasıl karşılık verilmesi gerektiğini soracağım.”

Sırıttığında Serovek’in zaten yakışıklı olan yüzü daha nefes kesici bir çehreye dönüştü. Ildiko ağzını toplamaya çalıştı. “Cevabınızı bekliyorum, hanımefendi.”

Ildiko, Brishen’i aramak için Serovek’in yanından ayrıldı. Onu daha önce gördüğü yerde değildi. Salonun dış çeperlerine doğru ilerleyerek çivit ipeği ve uzun, siyah bir örgü giymiş geniş omuzları aradı. Aniden Brishen’in sesini duyduğunda sıçradı.

“Beladine sarayında Serovek’e Aygır diye hitap ettiklerini duydum.” Kaslı bir kol Ildiko’nun beline dolanarak Ildiko’yu göğsüne yasladı. Brishen burnunu Ildiko’nun kulak kıvrımına sürttü. “Olağanüstü bir binici olsa da bu unvanın ona eyerdeki becerileri nedeniyle verildiğinden şüpheliyim.”

Brishen’in yanağı soğuk ve pürüzsüzdü. “Bundan şüpheliyim, kocacığım. Sanırım ona bu unvanın verilmesinin nedeni tam olarak o.”

Brishen’in kısık kahkahası Ildiko’nun içini ısıttı. Pençeli bir el, kalçasına yerleşmeden önce belinin kıvrımlarını okşadı. “Buraya bir şey söylemek için geldiğini düşünüyorum, Ildiko. Ne oldu?”

“Serovek onunla dans etmemi istedi. Kailerin Gauri geleneklerine göre yaşamadığını bilsem de sana sormamın daha iyi olacağını düşündü.”

O anda bunu hissetti: Bedeninde ona doğru bastırırken vücudunda bir kasılma hissetti. Saniyeler içinde kaybolda da Brishen’in sesi şehvetli sıcaklığını kaybetmiş, kesik kesik çıkmaya başlamıştı.

“Çok iyi bilenmiş bir hayatta kalma içgüdüğü var. Bu onu iyi bir savaşçı yapar. Onunla dans etmek istiyor musun?”

Ildiko yüzünü görebilmek için ona döndü. Kolunu okşayarak gözlerinin içine baktı. “Seninle dans etmek istesem de ev sahiplerinden biri olarak ona bir dans boyunca eşlik etmem gerektiğini düşünüyorum.” Göz kırptı. “İstersen benim yerime sen edebilirsin.”

Brishen homurdandı, yüz hatları yumuşamaya başlamıştı.

“Bir misafirperverlik var, bir de gülünç olmak var.” Dudaklarını Ildiko’nun alnında gezdirdi. “Başka biriyle dans etmek için iznime ihtiyacın yok, karıcığım. Seni istediğim an kaçırma hakkımı saklı tutuyorum.”

Müzisyenler daha neşeli bir melodiye geçiş yaparken Beladine ve Kai konukları eşleştirdi. Ildiko kalabalığın arasından geçerek Serovek’i bıraktığı yerde buldu. Serovek, Ildiko’nun yaklaşmasını hafif bir gülümsemeye izledi.

“Bir gün daha yaşayacak mıyım?” diye sordu.

Ildiko kadehini arkasındaki masaya koyması için ona uzattı. “Evet ama her an değişebilir. Ayaklarımı çiğnerse-
niz sizi *ben* öldürürüm.” Ildiko Serovek’in kahkahasına eşlik etti. “Elbette, eğer ben ayaklarınıza basarsam beni affetmelisiniz. Kai danslarına henüz aşina değilim. Yakın zamana kadar dans ettiklerini bile bilmiyordum.”

Serovek Ildiko’nun elini kavrayarak onu salonun ortasına doğru götürdü. “Kailer olağanüstü dansçılar. Hayal edin. Güçlü, hızlı ve çevik, adeta dans etmek için yaratılmış gibiler. Ezgilerinin çoğunu tanıyabilirsiniz. Gauri ve Beladine yüzyıllar boyunca birkaçını kendilerine mal etmişlerdir.”

İlk şarkının ardından bir sonraki şarkıya kadar durakla-

yan diğer çiftlerin arasında beklediler. Ildiko salonun öbür ucundaki Brishen'in onları izlediğini fark etti. İkinci şarkı başladığında ellerini çırparak, "Haklısın! Bu şarkıyı biliyorum," dedi Ildiko.

Serovek elini kaldırarak eğildi ve onu gevşek bir şekilde kucakladı. "Majesteleri, bu benim için bir onurdur."

Ildiko'ya tanıdık gelen adımlarla başladılar. Serovek, Gauri'nin ve Beladine'in Kai'den birkaç şey öğrendiğini söylerken doğru söylemişti. Bu şarkı eşliğinde dans etmeyi çok gençken öğrenmişti. Gauri sarayında popüler bir dansçı, üstelik onun favorilerinden biriydi.

Serovek'in dansa aşinalığı çok açıktı. Bir Kai kadar, özellikle de onun boyunda bir adam için zarif adımlarla Ildiko'ya rehberlik ediyordu. Ildiko'nun ayaklarının ezilmesi söz konusu değildi, partneri usta bir dansçıydı. Serovek yerine Brishen'le dans etseydi her şey kusursuz olurdu.

Dans kısa süre sonra sona erdiğinde Serovek eğilerek Ildiko'yla dans etmek isteyen bir başka Kai subayına teslim etti. Ildiko daha sonra bir Kai kasaba meclis üyesi ve Serovek'in Beladine askerlerinden biriyle dans etti.

Brishen onu arayıp bulduğunda yüzü kızarmış, nefesi kesilmiş ve kuru bir göl yatağındaki söğüt ağacından daha susuz bir hâldeydi. Ildiko kadehi içten bir teşekkürle alarak iki yudumda bitirdi.

Brishen gözlerini kırpıştırarak Ildiko'ya kendi şarabını uzattı. "Benimkini de içmek ister misin?"

Ildiko başını salladı. "Hayır. Beni kurtardın. Dans etmeyi bırakıp bir şeyler içmezsem dilimin damağıma yapışacağını sandım." Boş kadehini yanından geçen bir hizmetkâra uzattı.

“Eğleniyor musun?” Brishen içkisini yudumladıktan sonra kadehini Ildiko’nun bıraktığı kadehin yanına koydu.

“Eğleniyorum.” Ildiko uzanıp tuniğinin bağcığıyla oynadı. “Yine de tüm siyasi entrikalarına ve planlarına kısa bir ara verip benimle dans edersen memnun olurum. Sadece bir dans, kocacığım. Çok şey istemiyorum.” Göz kırptı. Brishen onu istediğı an dans partnerlerinin yanından çekip alacağına söz vermiş olsa da şu ana kadar bundan kaçınmış, bunun yerine salonda dolaşarak hem Beladine hem de Kai’nin konuklarıyla konuşmayı tercih etmişti, dans etmediğı zamanlarda Serovek de buna dahildi.

Brishen elini kavrayarak öpmek için ağzına götürdü. Dudaklarının okşayışı, parmak uçlarından ayak parmaklarına kadar karıncalanmalara yol açarak içinde sıcak bir arzu kıvılcımı doğurdu. Birbirlerini seçmemiş olsalar da kader ya da iyi kalpli tanrılar onları bir araya getirmiş, önce arkadaş sonra da sevgili yapmıştı. Gauri akranları bir Kai eşi fikrinden ürperip kendisi olmadıkları için şükrederken, Ildiko çok şanslı bir kadın olduğunu düşünüyordu.

Yüz ifadesinden düşünceleri okunuyor olmalıydı. Brishen başını eğdiğinde kaşlarının arasında şaşkın bir çizgi belirdi. “Ne oldu?”

“Şimdi seninle dans etmek istiyorum,” dedi Ildiko, sadece onun duyabileceğı alçak bir sesle. “Ama seninle dans etmekten çok sevişmek istiyorum.” Kendi açık sözlülüğünün yol açtığı tepki karşısında yanakları kızarmaya başladı.

Brishen’in sırtı dikleşirken gözleri soldu. Elini aniden kavradığında parmakları kısa süreliğine uyuştı. Dudakları düzleşip burun delikleri açıldı ve derisi elmacık kemikle-

ri boyunca gerildi. Brishen hiçbir şey söylemese de Ildiko birden kendini, onu koridor boyunca Saggara'nın özel koridoruna giden merdiven boşluğuna doğru çekerken kocasına ayak uydurmaya çalışırken buldu.

“Brishen, dur,” diye fısıldadı panik ve kahkaha arasında sıkışmış bir hâlde. Saggara'nın Dükü'nün neden aniden karısını koridordan dışarı çıkarmaya karar verdiğini merak eden birkaç meraklı bakışın ağırlığını omuzlarında hissediyordu.

Brishen aniden durup döndüğünde Ildiko ona doğru tökezlediğinde karısını kollarının arasına alarak dengesini yeniden kazanmasına yardım etti. Gözleri hâlâ bembeyaz parlıyor, nefes alışverişi yavaşlıyordu. Sesiye soğuk, duygudan yoksundu. “Beni öldürmek mi istiyorsun, Ildiko?”

Eğer salonun ortasında olmasalar ve kalabalığın bakışları üzerinde olmasaydı kollarını onun boynuna dolayarak onu öpecekti. Brishen'in ayırık dudakları dişlerinin uçlarını ortaya çıkardı. Tereddütlü duygusuzluk, diye geçirdi içinden.

Elini sıkarak özür dileyen bir gülümseme sunmakla yetindi. “Seni öldürmek aklımın ucundan bile geçmiyor. Yalnız olsaydık merdivenlere kadar seninle yarışırdım.” Pençeleri Ildiko'nun parmak eklemlerine göre daha koyu renkte ve obsidiyenden işlenmiş mızrak uçları kadar ölümcüldü. “Yalnız değiliz, biz ev sahibiyiz. Burada kalmak zorundayız.”

Bakışlarını Ildiko'nun yüzünden arkasındaki kalabalığa, ardından yeniden Ildiko'ya yöneldiğinde değişmişti. “Peki, gitmek istersek bizi kim durdurabilir?”

Hiç kimse. Brishen, Haradis'te önemsiz bir yedek

prensti. Saggara'daysa kraldı ve kimseye tabi değildi. Yine de Ildiko, böyle bir hareketin yol açacağı fısıltıları düşündükçe ürperiyordu. Boştaki eliyle Brishen'in parmak eklemelerinin çizgisini takip etti.

“Söylediklerimden pişman değilim, sadece zamanlamasından şikâyetçiyim,” dedi. “Şafak yakın. O zamana kadar benimle dans et ve misafirlerini uğurla.”

Brishen bir anlığına gözlerini kapattığında siyah kirpikleri yanaklarına doğru yoğunlaştı. Tekrar açtığında, gözleri bir kez daha lamba ışığındaki sarılığına dönmüştü. “Nasıl istersen ama uykusuz bir gece geçireceğimizden emin olabilirsin, karıcığım,” diye uyardı artık duygusuz olmayan, şehvetli bir sesle. Elini ikinci kez öptüğünde dili parmaklarının üzerinde gezinirken arkasında nemli bir çizgi bıraktı. Bu okşama karşısında Ildiko'nun nefesi kesildi. Dizlerinin bağı çözülürken titrek bir nefes verdi. “Sözünü aldım, kocacığım.”

Brishen gecenin geri kalanında Ildiko'nun yanından ayrılmadı. Ya onunla dans etti ya da diğerleri Saggara'nın himayesi altındaki kasaba ve köylerin çeşitli sorunlarını tartışmak için onu yanından uzaklaştırdığında ona eşlik etti.

Gece sona ererken şarap hızla akmaya devam ediyordu. Hizmetkârlar daha sarhoş olan misafirlerden bazılarına mutfakların yakınındaki zemin katta hazırlanan boş odalara kadar eşlik etti. Brishen, Serovek'e ikinci katta, kendisinin ve Ildiko'nun odalarıyla aynı koridorda bulunan odalardan birini teklif etti.

Serovek Brishen'in teklifini reddederek sırtına vurdu. Koyu renk gözleri içkiden cam gibi görünse de ayakları üzerinde sabit duruyordu. Ildiko onun saldırıya açık oldu-

ğunu düşünecek kadar aptal olan herkesin böyle bir hata-
dan sonra acı çekeceğini ya da öleceğini tahmin ediyordu.

“Cömert teklifin için teşekkür ederim dostum ama eve gidiyorum.” Gülümseyerek baktığı Ildiko’nun güzelliğine bir kez daha hayran kaldı. “Senin aksine Kai, ata bindiğimde güneşin yüzümde yarattığı histen hoşlanıyorum.” Yurttaşlarının arasında duran, durmadan giysilerini çekiştiren ve kaşlarını çatan Anhuset’i işaret ederek, “Yine de kapınıza kadar bana eşlik edilmesini seve seve kabul ederim,” dedi.

Kailer insanların yüz ifadelerini Ildiko’dan daha iyi okuyamıyor olabilirdi ama Serovek’in Anhuset’e olan ilgisi bariz bir şekilde belli oluyordu. Serovek, Ildiko’nun bilmiş bakışını yakalayarak göz kırptığında Brishen kaskatı kesildi.

Serovek, Saggara’nın misafirperverliği için teşekkür ettikten sonra güvenli yolculuklar dilenerek karşılıklı destek sözü verildi. Serovek ile beraberindekiler yüksek elmacık kemiklerinde belirgin bir renk lekesi bulunan asık suratlı Anhuset’le kapıya doğru ilerlemeye başladılar.

Arkasından bakarak gidişini izlediler. Brishen yavaşça dönerek neredeyse tamamen boşalmış olan salona baktı. Bakışlarını Ildiko’nun üzerinde sabitlediğinde gözlerindeki ışıltı geri dönmüştü. Ildiko’nun boğazı düğümlendi. “İşte şimdi başardık diyebilirim.”

Bu kez onu merdivenlere doğru çekip koridorda koşturan Ildiko’ydu. Kapısı duvara çarparak açıldı ve aynı hızla çerçevesine geri çarptı. Brishen sürgüyü yerine kaydırarak Ildiko’nun onu kapının genişliğine doğru itmesi için tam zamanında döndü.

Ona dokunmak, ellerinin atındaki kasların gücünü, gri teninin pürüzsüzlüğünü hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Misafirlerini karşılamak için aşağıya inmeden önce onu baştan çıkarmaya yönelik başarısız girişiminden beri içinde yanan ateş cehenneme dönüşmüştü. Bir eliyle kocasının saç örgüsünü yakalayarak onu kendine çekmek için kullandı.

Dişlerinin parıltısı onu sertçe öpmekten alıkoymadı. Brishen inleyerek dilini sundu. Ildiko onu içtenlikle öptüğünde tatlı şarap ve dikenli portakal bahçesindeki yabani kovanlardan toplanan balın tadını aldı.

Brishen onu kollarının arasına alarak elleriyle kalçalarını kavradı. Boynunu ısırp kulak memesini dişlerinin arasına alırken nefesi kulağına çarpıyordu. Ildiko'dan bir inilti daha koptu. "Çok mu heveslisin, karıcığım?"

"Nereden biliyorsun?" diye fısıldadı kulağının arkasındaki tatlı boşluğa. Bedenini Brishen'e doğru iterek elleriyle onun da en az Ildiko kadar yanıp tutuştuğunu belli edecek olan ereksiyonunu aradı. Parmaklarını bükerken pençeleri kumaş katmanları deldi. Ildiko hissettiği zevk ve acıdan nefes almakta zorlanıyordu.

Brishen kaskatı kesildi. "Affedersin..."

"Affedilecek bir şey yok." Tunığının bağcıklarının bazılarını koparıp bazılarını gevşeterek açarken bazılarınınnsa iyice düğümlenmesine neden oldu. Ildiko'nun hayal kırıklığıyla miyavlaması Brishen'in kıkırdamasına neden oldu.

"İşte pençeler bu gibi durumlarda işe yarıyor, karıcığım."

Brishen Ildiko'nun uğraşına bir son vererek tuniği bir el hareketiyle ortadan ikiye böldü ve Ildiko'nun hayranlık dolu bir ses çıkarmasına neden olan kusursuz göğsünü or-

taya çıkardı. Bununla da yetinmeyerek geri kalan giysilerinden, onları paramparça ederek kurtuldu.

Brishen'in göğsü Ildiko'nun göğüslerini ısıtıyor, odanın havası sırtını serinletiyordu. Brishen Ildiko'nun uzun tuniğini beline kadar sıyırmış, ipek pantolonunu kalçalarının altına itmişti. Kendi giysileri de aynı şekilde dağılmıştı.

Ildiko sırtını dikleştirdi, Brishen içine girdiği an nefes nefese onun adını haykırdı. Tüm kasları kasılırken, kalçalarını kavrayıp kapıya dayanarak sert bir tempo tutturduğunda ondan alçak bir hırıltı çıkardı.

“Tanrılar, Ildiko,” diye soluk soluğa bağırmayı başardı itişler arasında. “Ateş gibisin. Aşağıdayken de böyle miydin?”

Onun nasıl olup da aklı başında kalabildiğini merak ediyordu. Ildiko cevap veremiyor, inlemelerle yetinmek zorunda kalıyordu.

“Evet,” dedi. “O zaman da sana ihtiyacım vardı, şimdi de var.”

Brishen'in boynundaki kasları dişleriyle çizerek arzusunu noktaladı. Brishen'in titreyen dizleri neredeyse düşmesine sebep oluyordu. Aynı şeyi Ildiko yaşasaydı büyük olasılıkla şahdamarını yaralayabilirdi. Yine de dişleri Ildiko'yu ürkütmüyordu. Ildiko bir Kai değildi ve bundan çok memnundu.

İlk kez birlikte olduklarında keşfettiği taktiği uygulayarak kalçasıyla doğru şekilde hareket etmeye özen gösterdi. Ildiko kollarında doruğa ulaşırken, gırtlığından gelen çığlıklarının muhtemelen koridorlardan aşağıya ve kulenin savunmasına kadar yankılanıyor olmasını umursamadı. Birkaç derin itişten sonra ona katılan Brishen'in inlemeleri daha sessiz, kulağa nerdeyse hayvani gelen türdendi.

Kapıya doğru sarktıklarında Ildiko, Brishen'in elleri arasında yığılmıştı. Brishen alnını Ildiko'nun omzuna yasladığında Brishen'in sıcak nefesi Ildiko'nun göğüslerine çarpıyordu. Sonunda doğrulan Brishen sendeleyerek yatağa doğru yürüdüğünde ayağının takılmamasına ya da Ildiko'ya olan hâkimiyetini kaybetmemeye özen gösterdi.

Kıyafetleri bir yığın hâlinde yere düşerken kadının onu bir kez daha hem bedeninin hem de kalbinin mabedine kabul etmesi sadece birkaç dakika sürdü. Daha sonra, omuzlarından ayak bileklerine kadar ten tene temas ederek uzandılar. Brishen saçından kopan bir tutam boncuğu yere attı. "Saçların-"

"Tam bir facia," diye tamamladı Ildiko.

"Olağanüstü bir facia," dedi. "Hizmetçinin çok işi var."

Ildiko Brishen'in bu söylediğine hiç alınmamıştı. Kocasından bu şekilde sevilme, saçının başının dağılması anlamına geliyorsa ne âlâ, bazı şeyler feda edilmeye değerdi. Çarşaflardan birinin kenarını kendine çektiğinde yırtıkları fark ederek kaşlarını çattı. "Yatak çarşaflarına zarar vermekten vazgeçmelisin."

Umursamadığını belli edencesine omuz silkti. Pişmanlık duymuyordu. "Ancak sen beni mahvetmekten vazgeçtiğinde."

Açık panjurların arasından sızan güneş ışığı eşliğinde öpüştiler. Brishen kalkıp panjurları kapatmak için Ildiko'nun bedeninden ayrılmaya başladı.

Ildiko elini kalçasına koyarak onu durdurdu. "Dur. Seni gün ışığında görmek istiyorum." Alacakaranlığın kasvetinden ve gecenin tam karanlığından yararlanarak Ildiko'yu insan olarak çıplak, savunmasız, inkâr edilemez bir şekilde görmüştü. Ildiko'nun da kendisini görmesi adildi.

Çıplak, asla savunmasız görünmeyen, inkâr edilemez bir şekilde Kai.

Brishen, yatağa uzanıp sırtüstü yuvarlanmadan önce bir an durup ona baktı. Ön koluyla gözlerini odaya sızan güneşten koruyarak, “Nasıl istersen, karıcığım,” dedi.

Ildiko, çarşafı kocasının dizlerinde toplandıkları yerden sıyırdı. Karşısında tamamen çıplaktı ve günün altın rengi ışığıyla boyanmıştı.

Güzel yapılı, kıvrak ve güçlü oluşuyla ona biraz kediyi anımsatıyordu, limana doğru yol alan Gauri ticaret gemilerinin pruva dalgalarına binen yunuslar gibi gri, pürüzsüz bir tenin altındaki ince kaslarını görebiliyordu.

“Ben güneşin dostu sayılmam, Ildiko.” Tıpkı yatağa uzanırken gerilen vücudu gibi sesi de gergindi.

“Bu çok talihsiz bir durum,” dedi Ildiko usulca. “Sana çok yakışıyor.” Brishen’in dizinden uyluğunun iç kısmına doğru bir kas çizgisi çizerken avucunun altında titrediğini hissetti.

Güneş ışığı odayı dolduruyordu. Ildiko ona merhamet ederek panjurları kapatıp odayı her zamanki mum ışığına sokacak kadar uzun süre yanından ayrıldı.

Brishen döner dönmez onu kollarına alarak altına yatırdı. Ağırlığının çoğunu dirseklerine vermiş olsa da onu yatağa bastırarak kendini Ildiko’nun üzerine bıraktı. “Peki, gün ışığındaki ölü yılan balığın hakkında ne düşünüyorsun?”

Ildiko saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırarak, “Beni çok memnun ediyor. Yılan balıklarının en yakışıklısı olduğundan eminim,” dedi.

Yüksek elmacık kemikleri avuçlarının altında biraz daha yükseldi. “Dedi bu cadı.”

“Karanlıkta en güzel olanı.” Brishen onu öptükten sonra saç çizgisine, burnunun köprüsünün üzerinde gezinmeden önce birkaç dakika dudaklarıyla ilgilendi. Yanağına bir şey mırıldanırken durgun hislere kapılan Ildiko neredeyse ne dediğini kaçıırıyordu. Gözlerini kırıştırdı. “Pardon?”

Brishen cevap vermeden önce başını eğip Ildiko’nun göğüs dekoltesini okşadı. “Eğer istersen bu gece Halmatus kasabasını ziyaret edebiliriz. Sana bahsettiğim kuyumcuyu hatırlıyor musun?” Ildiko başıyla onayladı. “Kolyeni tamir ettirebilir, topraklarımın Saggara ve göl çevresinden daha fazlasını görebilirsin. Tabii Serovek’inkilerin de bir kısmını. Büyük Salure bir kale olsa da toprakları benimkilerin yanında oldukça büyük.”

Ildiko’nun içini bir heyecan kapladı. Aylardır Saggara’daydı, yeni sahibesi olarak görevleriyle ile bir Kai evinde yaşamının gerektirdiği tüm ayarlamalarla meşguldü. Göl kıyısındaki boyahanelere yaptığı kısa ziyaret, Kai krallığı ve halkıyla ilgili merakının daha da artmasına neden olmuştu. Daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyordu. “Kasaba uzak mı?”

“Engabeli arazide at sırtında iki saat.”

Uzak sayılmazdı. Gitmek istese de Brishen’in Büyük Salure’den döndüklerinde Serovek’le yaptığı konuşmayı hatırlayarak tereddüt etti. “Bu seyahat güvenli mi?”

Brishen kaşlarını çattı. “Benim kalkanım ve korumam altındasın, Ildiko.”

Başparmağıyla Brishen’in yüzünde oluşan çizgileri düzeltti. “Sadece kendimi düşünmüyorum.”

Brishen yüzünü Ildiko’nun eline yaklaştırarak avucunu

öptü. “Biliyorum. Kai’nin savaşına tanık oldun. Kendimizi ve kendimizden olanları koruyabilecek güçteyiz.”

Bu yetersiz bir ifadeydi. Sert, ağır kemikleri, dişleri, pençeleri ve üstün bir çevikliği olan Kailer savaş için kursuz bir şekilde uygundu.

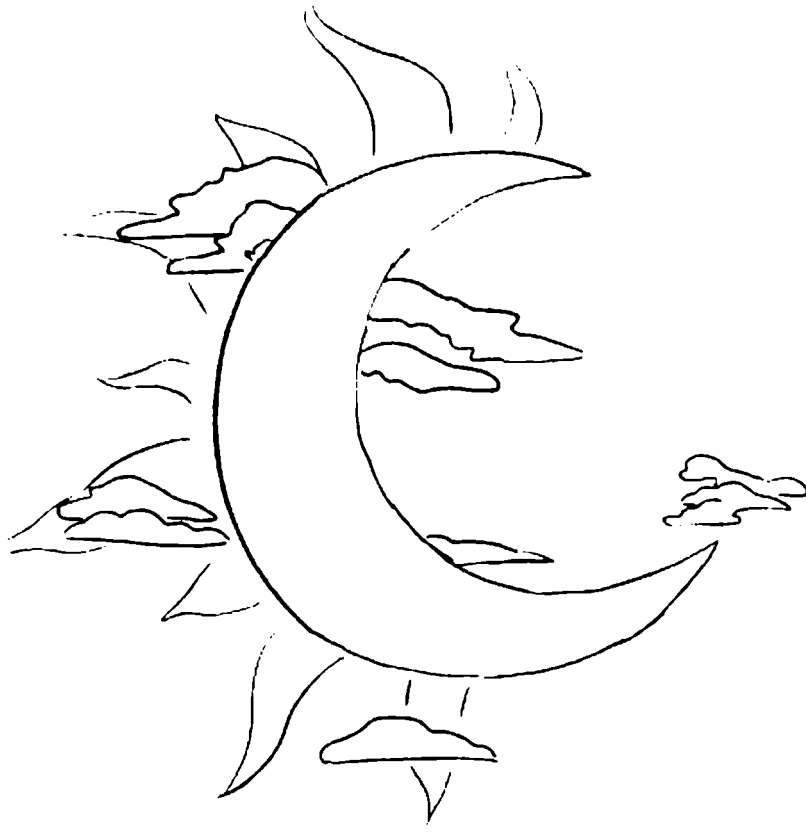
“Eğer istemiyorsan benimle gelmek zorunda değilsin,” diye devam etti Brishen, Ildiko’nun onu uzun süren sessizliğinden sonra.

Ildiko devam etti. “Hayır! Gelmek istiyorum.” Ildiko insan bile olmayan bir yabancıya eşlik etmek için kendisine tanıdık gelen her şeyi bırakıp yabancı bir krallığa gitmişti. Öğrenmiş, gelişmiş ve hem aşkı hem de dostluğu bulmuştu. Hiçbir paralı asker sürüsü onu yeni evinde bir tutsak hâline getirmeyi başaramayacaktı.

Brishen bir elini kolundan aşağı kaydırıdıktan sonra köprücük kemiklerinin üzerinden geçerek bir göğsünü okşadı. Brishen’in kalçaları Ildiko’nun üzerinde hafifçe hareket ederken, Ildiko kalçalarını açarak Brishen’in bedenine daha sıkı yerleşmesini sağladı. “Dönüş yolculuğuyla birlikte yine de uzun bir yolculuk olacak. Uyumalısın.”

Ildiko kollarını boynuna dolayarak sırtından aşağı sarkan saç tellerini okşadı. Brishen’e alaycı bir şekilde kaşlarını çatarak, “Öldüğümde zaten uyuyacağım. Şimdi öp beni. Gün ışığını boşa harcıyoruz,” diye cevap verdi.

Kahkahaları kısa sürede yerini iç çekişlere ve terden sıyrılsıklam olmuş tene karşı fısıltıyla söylenen cesaretlendirmelere bıraktı. Ildiko sevgilisini, kocasını, en iyi arkadaşını kucakladığında kutsanmış bir eş olduğunu hissediyordu.

Bölüm Yirmi

Brishen, bir gün Ildiko'yu alayının dörtte biri onlara eşlik etmeden bir yere götürmenin hayalini kuruyordu. Ancak tedbirli olmak yanlarında bir refakatçi olmasını gerektiriyordu. Pricid'den Haradis'e giderken büyük ticaret yolunda bölüklerine yapılan saldırı, Serovek'in daha önceki uyarılarıyla birleşince, Ildiko'yla Saggara dışında bir yere yalnız gitmek oldukça tehlikeli görünüyordu.

Brishen onlara eşlik edecek olan refakatçilerini en deneyimli yirmi savaşçısına indirmişti. Büyük Salure'ye yaptıkları yolculuğun aksine gece seyahat etmeyi tercih etmişlerdi. Bu, saldırmayı düşünebilecek herhangi bir akıncı grubu için uygun olmayan bir zamandı. Beladine sınırlarına yaklaşmış olsalar da bu topraklar Serovek'e aitti ve Serovek'in birlikleri bu topraklarda devriye gezerek onları koruyordu. Sorun çıkarmak isteyenler için oldukça tehlikeli bir yerdi.

Bakışlarını yanında at süren karısına çevirdi. Karısı, karanlıkta Halmatus kasabasına giden engebeli yollarda ilerlemenin zorluğuna rağmen eyerde kendinden emin bir şekilde oturuyordu. Soğuk geceler için daha ağır olan pelerinini giymiş olsa da başını örtmemişti. İlk başta fazla gösterişli bulduğu ama şimdi gözüne çok güzel görünen kızıl saçları, ay ışığının altında grinin farklı tonlarında parlıyordu. Brishen'in ısrarı üzerine kapüşonunu indirmişti.

Brishen, "Buna ihtiyacım yok," demişti, ata binip Saggara'dan çıkmak üzereyken. Ildiko kapüşonu geri iterek örgülü saçlarını ve solgun yüz hatlarını ortaya çıkardı. Gün batımından önceki son saatini, yanında uyuyan kadının yüzünü inceleyerek geçirmişti. Onu gerçekten hiç çirkin bulmuş muydu?

Ildiko örgüsünden kurtulan birkaç tutam saç kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Herkes bakıp hakkımızda konuşmaya başlayacak."

Brishen elini tutarak tırnağını hafifçe avucunun çizgilerinde gezdirdi. "Bırak konuşsunlar, bırak baksınlar. Bunun bir önemi yok. Ayrıca, sen Saggara *Dükü*'nün karısı, Saggara *Düşesi*'sin. Kimseden saklanmak zorunda değilsin."

Dar bir vadinin ortasındaki köprüden geçtiler. Aşağıdaki nehir siyah bir kurdele gibi kıvrılarak sarp bir kayalığın kıvrımında kayboluyordu. Yakınlarda bir şelalenin donuk sesi duyuluyor, grup köprüden tek sıra hâlinde geçerken at toynaklarının altındaki odunların gıcirtısı arka planda yankılanıyordu.

Gece yarısından kısa bir süre önce Halmatus'a vardılar. Korunaklı bir vadide kurulmuş olan kasaba, bir ağaç gölgesinin altındaki ateşböceği yuvası gibi parlıyordu. Kasa-

bayı ziyaret etmek için tesadüfen haftalık pazar gecesini seçtiğine memnun olan Brishen, Ildiko'yla Kai çiftçileri ile tüccarları tarafından sunulan çeşitli mallar ve yiyeceklerle dolu seyyar tezgahlarla kaplı dar sokaklarda ilerlemeye devam etti.

Varlıkları meraklı bir kalabalığın dikkatini çekmişti. Ildiko'nun tahmin ettiği bakışlarla konuşmalar kulakları ve omuzlarına ağır geliyordu. Hiçbirine aldırmaz etmeden birçok satıcıyla neredeyse kusursuz bir Bast-Kai dilinde konuştu. Sadece bir kez kasaba halkının dikkatlerinin üzerinde toplandığının farkında olduğunu ima etti. Ildiko Brishen'in silüetinin korumasından uzaklaşarak kalabalığın tam görüş alanına girdi. Ildiko'nun dudaklarında beliren hafif gülümseme niyetini belli ediyordu.

Brishen, "Ildiko," diye uyararak gözleri birbirine doğru kaydırarak burnunun iki yanında buluştuğu sırada kalabalığın görüşünü engelledi. Ildiko'nun gözleri aynı hızla yerlerine geri kayarak Brishen'in seğirmesine ve onlara en yakın Kai askerlerinin nefes nefese haykırmalarına neden oldular.

Ildiko içini çekti. "Gelecek yıllar boyunca yapılabilecek mükemmel bir dedikodu fırsatını mahvettin."

"Ve birkaç kişiyi senden kaçmaya çalışanlar tarafından ezilmekten kurtardım." Onu bir sonraki tezgâha doğru itti. "Panik yaratmamaya çalış, karıcığım."

Ildiko'nun kahkahasının alçak sesi Brishen'in kulaklarını okşadı. Saatler önce sırtının ortasına yumuşak öpücükler kondurarak ona işkence ederken aynı şekilde güldüğü anı hatırladı. Burun delikleri genişlerken pantolonun fazla geldiği, karısını okşayabileceği تنها bir yer aramaya baş-

lamadan önce bu anıyı aklından çıkarmaya çalıştı. Karısının büyüülü etkisi mantıklı düşünme yeteneğini yerle bir ediyordu.

Yolların birinin sonunda bulunan kuyumcuya ulaştılar. Kasabalıların aksine tüccar, Ildiko'nun dış görünüşü karşısında herhangi bir şaşkınlık ifadesi göstermedi. Ildiko'nun kendisine uzattığı kolye ile kopuk kopçasını inceledikten sonra onarımın oldukça basit olduğunu söyledi. Bir fiyat ve teslim tarihi üzerinde anlaşıldı. Kurnaz bir iş adamı olarak Ildiko'ya yaptığı işlerden daha fazlasını göstermeyi teklif etti. Brishen kapının yanında beklemek üzere soluğu dışarıda aldı.

Ildiko dükkândan çıktığında kollarım göğsünde kavuşturan Brishen, "Artık fakir biri miyim?" diye sordu.

Ildiko ona ters bir bakış attı. "Hiç sanmıyorum. Alt tarafı tek bir parça şey aldın," dedi çenesini kaldırarak. "Kolyemle birlikte teslim ettiklerinde göreceksin."

Düşes'in ziyaretinin haberi Halmatus'ta hızla yayıldığında kasabanın belediye başkanı yemek daveti vermekte gecikmedi. Anhuset, Brishen ve Ildiko'ya selam vererek bir sırtışla kaderlerine terk etti. "Geri kalanımızı biranın yoğun ve arkadaşlığın daha iyi olduğu Crooked Shank tavernasında bulabilirsiniz."

Sözleri kehanet niteliğindeydi. Belediye başkanının evindeki yemekleri oldukça lezzetliymiş misafirleriyse yorucu ve gülünçtü. Brishen adamı sevmişe benziyordu. Belediye başkanının karısıysa bambaşka bir konuydu. Ildiko'nun onu rahatlatmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen, kadın gözlerini Ildiko'ya dikip ona bakmaktan kendini alamıyordu. Ne yaptığına aldırmadan aval aval

bakmakla o kadar meşguldü ki iki kez Ildiko'nun kucağına şarap dökmekten son anda kaçınmıştı.

Tüm etkinlikler sona erdiğinde Brishen rahat bir nefes aldı. Ildiko başlarına gelenlerden dolayı hiç de kötü görünmüyordu. "Skarpatin servis etmediler," dedi. "Bunu başarılı bir yemek olarak görüyorum."

"Tavernayı ziyaret etmek ister misin? Sanırım Anhuset ortam ve yemek konusunda haklı."

Ildiko başını salladı. "Hayır, ortalığın karışmasına neden olurum. Bırak da refakatçilerimiz eğlensin. Sen bana şehri gezdirirsin, ben de seni paylaşmak zorunda kalmam."

Brishen, Ildiko'nun isteklerini memnuniyetle kabul etti. Halmatus etrafı sık ormanlarla çevrili olan küçük bir kasabaydı. Kasabanın eteklerinde duraklayan Brishen, kendilerine sağlanan kısa süreli mahremiyetten yararlanarak Ildiko'nun yüzünü kendi yüzüne doğru eğerek başparmağını çenesinin altına yerleştirdi. Ildiko'nun teni ay ışığında bir inci gibi parlıyordu.

"Öp beni," diye emretti yumuşakça. "Saggara'dan ayrıldığımızdan beri dudaklarının dokunuşuna hasret kaldım."

Dudakları ve ellerinin dokunuşlarıyla onunla sevişirken tatmin olmuş iniltilerini tüm Halmatus'un duymasını umursamıyordu. Buradan ayrılamaz, onu tatmin edecek kadar çabuk eve dönemezlerdi. İnsan karısı, kanında ve ruhunda kızıl saçları kadar sıcak, parlak bir ateşe dönüşmüştü.

"Onları ne kadar yalnız bırakacağız? İki saat mi? Şimdi de küçük çocukların peşindeki dadılar gibi peşlerinden koşuyoruz." Anhuset'in hırçın ses tonu, rüzgârda hışırdayan ağaçların fısıltılı ninnisine karışıyordu.

Ildiko'nun ağız soluk bir öpücükle Brishen'in dudaklarının üzerine kayd.

“Başımızın belada olduğunu düşünüyorum,” diye mırıldandı Ildiko.

“Dağılın ve onları bulun.” diye emretti Anhuset. “Gerekirse her kapıyı çalın.”

Kuzeninin dikkatinden hem rahatsız hem de memnun olan Brishen homurdandı. Ildiko'yu kendinden uzaklaştırarak elini tuttu. “Gidelim. Tüm kasabayı ayağa kaldırmadan önce Anhuset'e görünmemiz gerekecek.”

Anhuset'in çatık kaşlı ifadesi Brishen'in düşüncelerini anlamasına yetti. Anhuset'in dudakları seğirse de sessiz kaldı. “Bazen susmak konuşmaktan daha bilgedir, Anhuset,” dedi Brishen en soğuk ses tonuyla. “Burada kimin sözünün geçerli olduğunu unutmayalım.”

Dudakları gergin bir çizgi hâline gelirken refakatçilerin geri kalanıyla birlikte Brishen'in önünde eğildi. “Yola çıkmaya hazır mısınız, Efendim?” diye sordu Anhuset aynı derecede soğuk bir sesle. Brishen başıyla onayladığında Anhuset askerleri atları toplamaları ve kasaba meydanında buluşmaları için gönderdi.

Yalnız kaldıklarında Brishen'in üzerine yürüyerek, “Beni erken yaşta öldürmek mi istiyorsun?” diye tersledi.

“Dır dır ederek başımın etini yemekten vazgeç,” diye karşılık verdi Brishen. “Bunu yapabilecek bir karım var ve o bile bunu yapmıyor.”

Yanından boğuk bir kahkaha sesi geldi. Ildiko ikisine de sulu gözlerle bakarak bir elini ağzının üzerine kapattı. Elini indirerek neşesini kontrol altına almak için bariz bir çabayla dudaklarını sıktı. “Özür dilerim,” demeyi başardı kıkırdamalarının arasında.

Anhuset eğleniyormuş gibi görünmüyordu. İkinci kez eğilmeden önce ifadesi karardı. “İkinizle de kasaba meydanında görüşürüz.”

Brishen bunun bir söz mü, yoksa tehdit mi olduğundan emin değildi.

“Geleceğimize güvenebilirsin, Anhuset,” diye seslendi Ildiko.

“Göreceğiz,” dedi Anhuset kısaca. Öfkeden sırtı kaskatı kesilmiş bir hâlde yanlarından ayrıldı.

“Seni seviyor, biliyorsun,” dedi Ildiko Brishen’e dönerek. “Senin için her şeyi yapmaya hazır.”

Brishen başını salladı. Ildiko ona zaten bilmediği bir şey söylememişti. “Birbirimize kan bağı ve sırlarla bağlıyız. O babamın kız kardeşinin çocuğu, aynı zamanda sahip olduğum tek gerçek kardeş.” Ildiko’nun nazik bakışlarıyla karşılaşarak iç çekti. “Ayrıca benden yaşça büyük ve izin verdiğim anlarda bana annelik yapma ya da emir verme gibi talihsiz eğilimleri var.”

Belediye başkanı, gözlüklü karısı ve bir grup meclis üyesi onları uğurlamak için meydana gelmişti. Brishen ile Ildiko kibarca vedalaşarak yakında tekrar ziyaret edeceklerine dair söz verdiler. Onları Saggara’ya geri götürecek patikada ilerlemeye başladıklarında ay ufka doğru yükselmeye başlamıştı.

Vadiyle köprüyü görmeye başladılar. Halmatus’tan yola çıktıklarında neşeli bir şekilde sohbet etmeye başlamışlardı. Hava yavaş yavaş değişmiş, grupları daha sessiz ve gergin bir hâle getirmişti. Brishen’in kürek kemikleri arasındaki noktayı karıncalandıran huzursuzluk hissi omurgasını boydan boya donduran buz gibi bir akıntıya dönüştü.

Brishen atını Ildiko'ya doğru yaklaştırdığında Anhuset de aynısını yaparak Ildiko'nun diğer tarafına yaklaştı.

Brishen kuzeniyle göz göze gelerek göl kenarındaki boyacıların konuştuğu ve Kai olmayan çok az kişinin anladığı Kai dilini kullanarak alçak sesle konuşmaya başladı. “Benim hissettiğimi hissediyor musun?”

Anhuset başını salladı. “İzleniyoruz.”

Hepsi üzerlerindeki kötü niyetli gözlerin ağırlığını hissediyorlardı. Etrafında eller kılıç kabzalarına sarılırken kalkanlar koruyucu pozisyona geçti. Atlar binicilerinin tedirginliğini sezerek köprüye doğru ilerlerken homurdanıp sıçrayarak tedirgin olduklarını belli ediyorlardı.

Ildiko'nun gözleri önce Anhuset'e, sonra da Brishen'e kaydı. “Sorun ne?” diye sordu usulca.

Brishen arkasından işaret ettiğinde iki adamı atının arkasındaki boşluğu kapatarak insan, metal ve attan oluşan bir duvar oluşturdu. Artık onu saklamak için muhtemelen çok geçti. Ildiko aralarında bir işaret feneri gibi göze çarparsa da geç olması hiç olmamasından daha iyiydi.

“Ildiko,” dedi en rahat ses tonuyla. “Kapüşonunu saçlarını rüzgârdan korumak istiyormuş gibi kaldır ve bu hareketi ben söylediğimde tekrarla.”

Teninin altındaki hafif renk korkunun grileştirdiği bir solgunluğa dönüştü. Brishen'in dediğini yaparak yüz hatları gizlenene kadar kapüşonunu başına çekmeden önce örgülerini karıştırarak bir gösteri yaptı.

Brishen kalçasında taşıdığı el baltasının bıçağını örten deri muhafazayı gevşetti. Etrafındaki hava gergindi, sadece at toynaklarının sabit takırtısıyla bozulan doğal olmayan bir sessizlik vardı.

Bir savaş çılgılığı sessizliği bozdu, ardından da parlak bir ışık parladı. Brishen ani ışık körlüğü karşısında bir küfür savurarak yüzünü kapüşonuna çevirdiğinde bineği Ildiko'nun kısırağıyla çarpıştı.

Brishen, "Yere yat, Ildiko!" diye bağırarak karısının yüzünü kısırağın omuzlarına doğru ittiği sırada kendi yüzüne vuran ince bir soğuk hava dalgasıyla irkildi. Bir gümbürtünün ardından kopan bir feryat ve gıcırdayan eyerin sesi geldi.

At üzerinde oklar için kolay hedef hâline gelmişlerdi. Brishen onu eyerden sürükleyip panik hâlindeki atları kontrol etmeye çalışan askerlerin karmaşası arasında yere düşürdüğünde Ildiko haykırdı. Atların bedenleri, onu ve Kai arkadaşlarını kör eden gün ışıklarından kısmen korumuştı.

Anhuset kılıcını çekerek ona doğru atladı. Yüzünü buruşturdu, dudaklarını geri çekerek dişlerini ortaya çıkardı. "Beladine!" diye bağırdı üzerlerine ok yağarken. "Oklar Beladine'e ait!"

Gölgelerden bir uluma korusu yükseldi. Brishen, Ildiko'yu kucaklayarak atların arasında yere çömeldi. *Magefinderlar*. Pislikler, büyücü köpeklerini de getirmişlerdi.

Ildiko'yu üzerinden kaldırarak Anhuset'e doğru itti. "Ildiko'yu al ve köprüyü geç. Şimdi!" Oklar sadece ilk aşamaydı. Ildiko'yu hemen buradan çıkarmazsa ölecekti.

Brishen'e sarılan Ildiko'nun sıra dışı gözleri dehşetten irileşerek kararmıştı. "Hayır, Brishen!"

Anhuset tereddüt etmeden kolunu Ildiko'nun etrafına dolayarak onu omzuna attı. Kendi ifadesi de en az Ildiko'nunki kadar korku ve öfke doluydu. "Sakın ölme," diye emrederek çırpınan Ildiko'yla birlikte koşarak uzaklaştı.

Brishen, Anhuset'in atını yakalayarak dizginleri eyerin kulpuna dolayıp hayvanın böğrüne bir darbe indirdi. Hayvan, kargaşanın içinden sahibine doğru fırlamayı başardı. Binicisiz ve görünüşe göre kontrolden çıkmış bir hâlde ok ateşinden zarar görmeden Anhuset'e doğru koşturuyordu. Kuzeni yolunu değiştirerek atına paralel bir şekilde koşmaya başladığında Brishen onu bir anlığına gözden kaybetti. Anhuset atının sırtına atlayıp Ildiko'yu eyerin üzerine oturtuktan sonra ölümüne koşturduğu atın üzerindeki gümüş saçlarla yumuşak kızıl saçlar, gölgeler arasında birbirine karıştı.

İlk engeli aşmayı başarmış olsalar da köprü uzun, oklarsa hızlıydı. Ormandan yankılanan savaş çığlıkları bir borunun sesiyle yönetiliyordu. Brishen, efendisinin ve ondan önce gelenlerin ona miras bıraktığı uyku büyüüne odaklandığında büyü içinden geçerek ellerinde birikti. Ağaçlara gizlenmiş olan büyücüler, Kai'yi kör etmek için ışık büyüleri yapıyordu.

Kai büyücüler tarafından söylenen, büyüünü gölgenin gücünden ve Kai'nin geceden doğan her şeye duyduğu saygıdan alan kadim bir söz söyledi. Brishen'in parmaklarından yayılan karanlık bir ışık tüm ışık parlamalarını söndürdü. Zafer çığlıklarına dehşet ve şaşkınlık ifadeleri karışmıştı.

Brishen dizlerinin bağını çözmekle tehdit eden yorgunluğu görmezden geldi. Sonunda savaşacak kadar iyi görmeye başladığında, "Ağaçlara! Büyücüler ve köpeklerini öldürün!" diye bağırdı.

Beladine'den bir saldırgan çalıların arasından fırlayıp kısa saplı bir tırpan sallayarak üzerine doğru geldi. Tüm soydaşları gibi savaş için eğitilmiş olan Brishen, saldırıya bıçak ve baltayla karşılık vermeye hazırlandı. İki adam birbirine çarptığında Brishen ondan daha ağır olan rakibini geriye doğru iterek boğazını kestii daha kan ona değmeden ağaçların arasına doğru koşmaya başladı.

Etrafında herkes kanlı çatışma içindeydi. Bir okçunun kafatasını yarmış, bir kılıç ustasının başını tek bir balta darbesiyle gövdesinden ayırmadan önce onu yere sermişti. Ayaklarının altında yuvarlanan başının üzerine basmamak için atladı.

Ormanın altından çıkan ve ağaçlardan inen düşman safalarını kanlı bir şekilde yok ederken bile savaşın öfkesi damarlarında sıcak bir nehir gibi akıyordu.

Duyduğu bir ses Brishen'in boğazının düğümlenmesine neden oldu. "Gauri sürtüğü! Köprüyü geçiyor!"

Brishen ormanı delercesine geçerek bir okçunun kaçan atı ve iki binicisini vadinin diğer tarafına doğru koşarken nişan aldığını fark ederek ağaçların arasından fırladı. Etrafı sessizliğe bürünürken her hareketi onun yay kirişini çeken okçuya yaklaşıtıyordu.

Saggara Prensi tanrılara değil, elindeki kanlı baltaya dua etti.

"Göreyim seni," diye fısıldayarak baltayı olanca hızıyla savurdu.

Balta okçunun omuzlarının arasına isabet ederek onu öne doğru savurduğunda uçuşuma yuvarlanmadan önce bir süre vadinin kenarında sallandı.

Brishen bir düzine Beladine atlısı dörtmala köprüye doğru ilerlerken koşmaya başladı. Olamaz! Çok hızlı olsa da onlara yetişmesi mümkün değildi. Bir insandan daha hızlı koşabilse de bir attan daha hızlı olamazdı.

“Neye ihtiyacınız var, komutanım?” Kailerinden ikisi kana bulanmış bir hâlde yanına koştu. Peşlerinde bir Beladine saldırgan sürüsü vardı.

“Onları elinizden geldiğince uzak tutun,” diye emretti. Büyü onu öldürecek güçte olsa da başka seçeneği yoktu. Eğer kullanmazsa takip edenler Anhuset’i yakalayacaktı. Yakalanmadan önce yarısını öldürse bile kuzeni ölecekti. Tıpkı Ildiko gibi.

Ellerini köprünün ilk tahtasına koydu. Daha fazla güç sözcüğü, derisini kemiklerinden ayırmakla tehdit eden cızırtılı bir acı dalgasına neden oldu. Anhuset’in atı vadinin diğer tarafına ulaşana kadar geçen birkaç değerli saniye boyunca bekledi. Vardıklarını görmenin verdiği rahatlama ve kollarından akan yakıcı acı başını döndürüyordu. Büyünün son kısmını serbest bıraktı.

Alevlerden oluşan bir dalga, köprüyü yerle bir ederek çılgık atan atlarla dehşete düşen binicilerini yuttu.

Brishen sendeleyerek ayağa kalktığında yana doğru savruldu ve saldırganla yerde boğuşmaya başladı. Büyünün tahribatıyla zayıflamış ve yavaşlamış olan Brishen, kendisinin iki katı büyüklüğündeki Beladine adamından kurtulmak için direniyordu. Adam Brishen’in elini çıkıntılı bir kayaya çarptığında parmakları uyuşarak bıçağı düşürmesine neden oldu. Düşmanı zaferle hırladı.

Brishen dişlerini adamın boynuna geçirmeden önce hır-

layarak karşılık verdi. Gürleyen bir çığlık kulağında çın-larken yıkanmamış insan teri ile kanının ekşi tadı ağzına dolduğunda başını salladı. Dişleriyle eti parçalarken boy-nuna ve yüzüne sıçrayan sıcak kan neredeyse boğulmasına neden oluyordu.

Ağzındaki et parçasını uzağa tükürerek üzerindeki ölü-yü itti. Görüşü bu sefer ışıktan değil, yüzündeki kan sebe-biyle bulanmıştı. Ona yardıma gelen Kailer sıkı dövüşmüş olsa da düşmanlarının sayıca fazla olmaları onları alt et-mişti. Brishen rakibinin kılıcını alarak onlara doğru koş-maya başladı. Artık hızlı ve kendinden emin değildi. Tozlu kahverengi bir kürk kasırgasına dalmadan önce duyduğu tek şey tehditkâr bir hırıltıydı.

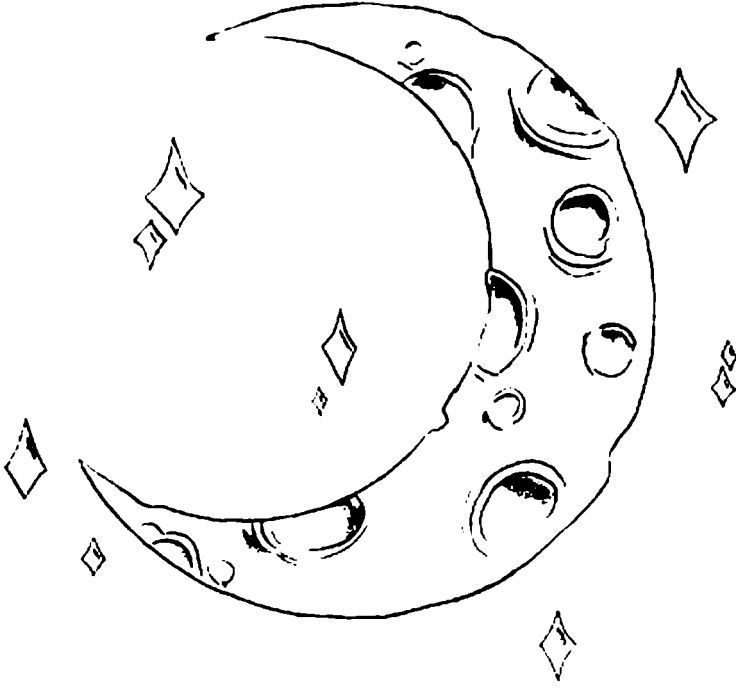
Son anda dönerek kılıcını yukarı doğru savurdu. Bir kö-pek havlaması ona hedefini vurduğunu söylerken, ölü bir büyücü de yakınlarda toprağa düşmüştü.

Diğerlerini Ildiko ile Anhuset'in kaçışından haberdar eden o ses yeniden bağırmaya başladı. Öfkeli ve çaresizdi.

“İndirin onu! İndirin şu Kai piçini!”

Uyarı seslerini duysa da bedeni zihninin çığlık çığlığa yoldan çekilme komutlarına itaat etmeyi reddetti. İlk ok sağ omzuna, ikincisi sol uyluğunun üst kısmına, üçüncü-süyse sağ tarafına isabet ettiğinde Brishen dizlerinin üze-rine çöktü. Görüşü bulanıklaşarak bir ağın ani ağır ağırlığı altında sallandı. Hikâyelerde duyduğu dokunaçlı deniz ya-ratıkları kadar kıvrımlı ve sürükleyici bir canlı olan bu şey, uzuvlarına dolanıyordu.

Kafatasının içi sıcak bir ıstırap yağmuruyla patlamadan önce gördüğü son şey bir sopanın yan tarafıydı. Ardından karanlık çöktü ve Brishen bu karanlıkta göremedi.

Bölüm Yirmi Bir

Ağaçlar Ildiko ile Anhuset'i eyerden düşürmek için ellerinden geleni yapıyor, Anhuset'in atı karanlık ormana doğru sert bir şekilde dörtmala koşarken ağaçların uzanan dalları onları kamçılıyıp tırmalıyordu. Anhuset'le eyer kulpunun arasına sıkışmış olan Ildiko, bakışlarını karanlığa çevirdiğinde göz ucuyla fark ettiği bir parıltı gördü.

Brishen.

Onu son görüşü; atların, kör Kai'nin ve ok yağmurunun karmaşasına dalarken dalgalanan sırtının görüntüsüydü. Anhuset'in elinden kurtularak kocasına geri dönmek, kaçmaktan başka bir şey yapmak için çırpınmıştı. Kai kadınının tutuşundan kaçamayacağını kısa sürede anlamıştı. Ildiko, kendisini esir alan kişinin omzuna atılırken yaşadığı şiddetli sarsıntının yüzünden kusmak üzereydi. Dörtmala koşan atın eyerine doğru savrulduğunda görüşü bulanıklaşmıştı.

Aniden gözüne metalik bir parıltı çarptı; çeliğin üzerinden yansıyan ay ışığıydı. Anhuset aniden eline bir hançer tutuşturdu.

“Al bunu,” diye emretti acımasız bir sesle. “Hareket eden her şeyi bıçakla.”

Ildiko parmaklarını hançerin sapına daha yeni geçirmişti ki sol tarafından karanlıkta dalgalanan bir gölge fırlayarak ata doğru koşmaya başladı. Saldırgan Ildiko’nunkiyle birleşen bir çığlık attı. Kavrayan eller eteklerini ve bacaklarını yırtarken, at kişneyerek sağa sola hareket etmeye başladı.

Anhuset’in söylediğini yaparak hançeri eyerden sarıkan siluete doğru sapladı. Acı dolu bir çığlık, hançer derine battığında etin verdiği his ve elini kaplayan ılık kanla ödüllendirildi.

Saldırgan uzaklaştığında çalılıkların arasından sürünerek başka bir saldırgan çıktı. Anhuset’in atı tekmeler savunup şaha kalkarak kavgaya dahil oldu. Saldırganlardan biri yakındaki bir ağaca çarparak cenin pozisyonunu aldı.

Anhuset dizginleri Ildiko’nun ellerine vererek, “Atı sür!” diye bağırdı.

Ildiko dizginleri kavradıktan sonra hançeri atarak atın yanlarını sertçe tekmeledi. At dört nala sıçrarken yanında birini sürükledi. Ildiko’nun arkasında Anhuset kollarını iki yana açmış, bir o yana bir bu yana dönerek kılıcını savunuyordu. Homurdanarak Ildiko’nun sırtına iki kez sertçe çarpsa da yollarındaki tüm engelleri kaldırabilmek için eyerinden düşmemeye gayret gösteriyordu.

Ormanın içine daldıklarında Ildiko öğlen vakti bir Kai kadar kör olmasına rağmen onları geri döndürüp doğruca

vadiye ve ölümlerine doğru götürmemiş olması için dua ediyordu. Bir ağaç kümesini yuvarlayarak son akıncıdan kaçıp açıklığa doğru koşmaya başladılar.

Ay ışığının altında parlayan açıklık onları korunmasız bırakıyordu. Ildiko atını ağaçların arasına doğru çevirdi. Geldikleri yoldan geri dönmeleri imkânsız olsa da doğudaki patikayı takip eden sınıra yakın ilerleyebilir, bazı ağaçların alçak dallarının gölgelerinden faydalanabilirlerdi. Ildiko onları en azından vadiye doğru götürmek yerine vadiden uzaklaştırmayı başarmıştı.

Arkasında oturan Anhuset sessizliğe bürünmüştü. Ildiko omzunun üzerinden dönüp baktı. “Anhuset?”

Anhuset yavaşça nefes vererek onu yanıtladığında, ürkümüş olan Ildiko’yla beraber eyerden kaydı. Anhuset’in kolu, Ildiko’nun düşüşünü kısmen yumuşatmıştı. At başını savurup dizginleri arkasından sürükleyerek biraz uzaklaşmadan önce yana doğru sıçradı.

Ildiko tökezleyerek ayağa kalktığında nefesi kesildi. Anhuset yan yatmış, yüzü Ildiko’ya bakıyordu. Sol omzundan bir ok sapı çıkmıştı, bir diğeri de sol kalçasının hemen üzerindeydi. Donuk gözleriyle yavaşça nefes alıp veriyordu.

Ildiko önünde çömelmiş, kanlı elleri üzerinde geziniyor, okların zırhına ve etine saplandığı yerlere dokunmaya özen gösteriyordu. “Anhuset! Yaralandığını neden söylemedin?”

Anhuset omzunu silkmeye çalışsa da yapamadı. “Çünkü söylenecek bir şey yok. Sanırım oklar öz suyuna batırılmış.” Sesi de gözleri gibi donuktu, kelimeler kalınlaşmış dilinden güçlkle çıkıyordu.

Ildiko gözlerini kapattı. Eğer ok uçları Anhuset'in tahmin ettiği gibi öz suyuna batırılmışsa bedeni birkaç dakika içinde omuzlarından ayaklarına kadar uyuşacak ve hareketsiz hâle gelecekti. Anhuset zehirlenerek ölmese bile Ildiko'nun ata yükleyemeyeceği kadar ağırdı. Onları yakalamak üzere gizlenen akıncılarla birlikte ormanda mahsur kalmışlardı.

Yüzünün bir yanına yeşil ot kokusuyla yoğun bir sıcak hava dalgası çarptı. Gözlerini açtığı anda Anhuset'in atının döndüğünü gördü, onlara daha ne kadar oturmayı düşündüklerini soruyor gibiydi. Ildiko çığlık atmayı bu kadar çok istemeseydi gülebilirdi.

Anhuset'in başı öne eğildi. "Kollarımı ve bacaklarımı hissedemiyorum."

Anhuset'in açıklamasını bir köpek uluması takip ederken Ildiko'nun nabzı hızlandı. "Aman Tanrım, daha fazla büyü avcısı."

"Kaçın." Anhuset gözlerini bir baykuş gibi kırıştırtıyordu. "Benim kokumu alıyorlar, seninkini değil. Atı al ve kaç," diye tekrarladı.

Ildiko ayağa fırlayarak, "Seni burada bırakmayacağım," diye bağırdı. Ay ışığında parlayan çelik gözüne çarparken Anhuset'in ormandaki vahşi yolculuk sırasında saldırganlara karşı kullandığı kılıçları buldu. Kılıçlardan biri Anhuset'in arkasında, diğeryse uzanmış parmaklarının yanında, çimenlerin üzerinde duruyordu. Gümüş ışığında siyaha dönmüş kan, bıçakların üzerinde çizgili bir desen yaratıyordu.

Ildiko kendisine en yakın olanı alarak elindeki hafifli-

ğe ve kılıcın ucuna doğru olan ağırlıklı eğimi karşısında şaşırılmıştı.

“Aptal insan kadını.” Anhuset’in kelimeleri birbirine karıştı. “Kalırsan öleceksin.”

“Sessiz ol.” Ildiko kaşlarını çatarak gözlerini köpek seslerinin geldiği yöne çevirdi. “Belli ki öz su senin saygısız diline etki etmiyor.”

Aptalca olsun ya da olmasını çaresiz Anhuset’i bir büyücü sürüsü tarafından parçalanması için soğuk toprakta bırakmaya hiç niyeti yoktu. Avucundaki ağırlaşan kılıcı iki eliyle kavradı.

İlk büyü avcısı köpek ağaçların arasından fırlayarak Ildiko’nun sıçramasına neden oldu; uzun bacakları, parlayan dişleri ve herhangi bir Kai’ninki kadar sarı, vahşi ama çok daha hayvani olan gözleriyle tüylü bir şimşeğe benziyordu. Arkasından iki tanesi daha birlikte açıklık boyunca süründüler. Ildiko’yla aralarındaki mesafeyi kapattıklarında hırıltılar yükseliyordu.

“Dizlerinizi kırıp olabildiğince sert savurun.” Anhuset’in sesi Ildiko’nun kulaklarına çok uzaklardan gelse de Anhuset’in dediğini yaparak saldırıya hazırlandı. Yorgun bir attan daha hızlı nefes almasına rağmen ciğerleri havasız kalmıştı. Ter damlaları kıyafetlerinin altından yanlarına doğru akarken ellerindeki kan yüzünden kılıcın kabzasını tutmakta zorlanıyordu. İlk köpek üzerine atladığında irkilmemek ve gözlerini kapatmamak için direndi.

Çılgılık atarak kılıcını savurduğunda bulanık, karanlık bir çizgi görüş alanından geçerek büyük bir gümbürtü çıkardı. İkinci köpek de benzer bir kaderle karşılaşmadan önce Ildiko başka bir ses duydu.

Tam zamanında dönerek bir atın ve zırhlı bir süvarinin dörtnala yanından geçip üçüncü tazıyı kılıçla yere serdiğini gördü.

“İyi misiniz, Majesteleri?”

Hâlâ kılıcı tutan Ildiko tanıdık sese doğru döndü. “Serovek?”

Hafif zırh giymiş, elinde yayı tutan Serovek Ildiko’ya doğru yürüdü. Köpeklerden ikisini o öldürmüştü, üçüncüsünü ise adamlarından biri. Bakışlarıyla kızın yaralarını kontrol ettikten sonra Anhuset’in kılıçlarından birini tuttuğunu görünce başıyla onayladı.

Açıklığın karşısındaki ağaçların arasından yarım düzine atlı Beladine savaşçısı daha çıktı, biri binicisiz bir atın başındaydı. Anhuset’in kendi atı, Ildiko ile düşen Kai kadınının etrafını sararken tanıdık bir ses çıkardı.

Ildiko kılıcını alarak Anhuset’in yanından ayrılmayı reddetti. Beyninin hâlâ mantıklı işleyen kısmı, bu saldırının Serovek tarafından düzenlendiği takdirde başarısızlıkla sonuçlanmayacağını söylüyordu. Buna rağmen Beladine Lord’u yaklaştıkça kasları titriyor, kalbi gümbürdüyordu.

Serovek Anhuset’in önünde diz çökerek onu parlayan altından çamurlu sarıya dönüşen kısık gözlerle izledikten sonra Ildiko’ya baktı. “Köprüde yanınıza ulaşmaya çalışsak da çok geç kaldık. Köpekleri takip eden iki kişiyi öldürdük ama daha fazla köpek, daha fazla akıncı bekliyoruz. Benim bölgeme girdiniz. Burada kendilerini güvende sanarak iyice aptallaşacaklar.” Adamlarından birine atından inmesini işaret ederek Brishen’in taşıdığına benzer büyüklükte bir baltayı uzattı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Ildiko.

Serovek bıçağın korumasını çıkararak, “Hanımefendiye saplanan okları kesebilirsem daha hızlı olabiliriz,” dedi.

Zehirlenmiş ve hareketsiz kalmış olan Anhuset yine de parmaklarını kıvrıp Serovek’e zayıf bir hamle yapacak kadar hareket edebiliyordu. Pençelerinden biri pantolonunun dizine yakın bir kıvrımına takıldı. “Dokunma bana, Beladine domuzu,” diye mırıldandı.

Serovek içini çekerek Ildiko’nun gözünü kırpmasından daha kısa bir süre içinde parmak eklemlerini Anhuset’in çenesine geçirdi. Gözleri kapanmadan önce Anhuset’in başı döndü ve tamamen gevşedi.

Ildiko’nun nefesi kesildi. “Uyandığında bunu karşılıksız bırakmayacaktır.”

Serovek göz kırparak askerlerinden birinin kendisine uzattığı yassı bir taşla katlanmış bir battaniyeyi aldı. “Hiçbir şey yapmayacak. Ona senin yaptığını söyleyeceğim.” Battaniyeyi Anhuset’in sırtına attı.

Omzundaki ok, pamuklu cekete dikilmiş iki zırh plakasının arasına saplanmıştı. Serovek baltayı sapına indirip küçük bir kaşık sapı uzunluğuna indirdiğinde Ildiko irkildi. Hızlı, etkili ve istikrarlı bir şekilde aynı şeyi kalçasındaki ok için de yaptı. Bilinci yerinde olmayan Anhuset sarsılmasına rağmen uyanmadı.

Serovek büyük eliyle onun gümüş rengi saçlarını okşayarak, “Sakin ol, güzelim, bitti,” dedi Ildiko’ya bakarak. “Atını kontrol edebilir misin?”

“Evet.” Serovek’le adamlarının aniden ortaya çıkmasıyla kurtulduğu kesinleşse de acımasız ölümle yüzleşmenin şoku onu sersemletmiş, tek heceli yanıtlardan fazlasını söyleyemez hâle getirmişti.

Beladine Lord'u fark ettiyse bile buna dair bir yorumda bulunmadı. "Güzel. Anhuset benimle gelecek." Kai kadını kollarına aldı, onu yavaşça kaldırırken yüz hatları karardı. Sendeleyerek sert bir nefes verdi. "Lanet olası, Kai," dedi gergin bir sesle. "Bir çuval ıslak tuğladan daha ağır."

Anhuset'i kaldırırken verdiği tepki Ildiko'nun tahminlerini doğruluyordu. Yaralı arkadaşını hareket ettirmesinin ya da atına bindirmesinin hiçbir yolu yoktu.

Serovek binicisi olmayan tek ata doğru ilerledi. Diğerlerinden daha iri olan at, efendisi yüküyle birlikte üzerine bindiğinde protesto edercesine homurdanarak kulaklarını geriye yatırırken grup erzakları toplamaya devam etti. Beladine askerlerinden biri Anhuset'in ikinci kılıcını otların arasında yattığı yerden alarak diğerini Ildiko'nun sert parmaklarından nazıkçe çekip aldı. "Ata binmek için yardıma ihtiyacınız var mı, Majesteleri?"

Ildiko başını iki yana salladı. Bıçaklarla arası pek iyi olmasa da en azından eyere kendi başına binebilirdi.

Serovek, atı yanına sürerken ona baktı. "Ellerine kimin kanı bulaştı? Anhuset'in kanı olmadığı kesin, sende de herhangi bir yara görmüyorum."

"Ormanda saldırıya uğradık. Beni attan indirmeye çalışan birini bıçakladım."

Serovek'in kasvetli yüzü memnuniyetle yumuşadı. "Gizli vahşiliğe sahip, yumuşak Gauri soylu kadınları." Atını öne doğru diz çöktürdü. "Bir gün Pricid'i ziyaret etmeliyim."

Ormanın labirente benzeyen karanlığından kurtulan Ildiko, yön duygusunu yeniden kazandığında görünüşünün kenarlarını karartan boğucu bir paniğe kapılmıştı. Saggara'dan uzaklaşmışlar ve yardıma ihtiyaç duyuyorlardı!

Tırısla Serovek'in yanına giderek yollarını kesmek için Anhuset'in atını kendi atının önüne çekti. Serovek'in atı, binicisi diğer ata çarpmamak için dizginleri geri çektiğinde homurdanarak durdu.

Serovek'in yüzündeki şaşkınlığı umursamadı. "Hemen köprüye geri dönmeliyiz. Brishen ve diğerlerine yardım edin! Onları orada bırakamayız."

Serovek'in ifadesi yumuşadı. "Oradaki savaş çoktan sonra erdi, Majesteleri. Yaptığım şeyin Brishen'e yardım edeceği konusunda bana güvenmelisiniz." Ağaçların arasında bir yerde görünmeyen bir yolu işaret etti. "Buradan çok uzak olmayan gizli bir sığınak var, köpeklerin kafasını karıştırmak için büyüyle bağlanmış eski bir tapınak. Şimdilik orada kalacağız. Saggara'ya ulak gönderdim. Eğer yanılmıyorsam, sabaha adamlarım ve Kailerden daha fazlası buraya varmış olur." Kollarındaki baygın yatan Anhuset'in kucağındaki yatışını düzeltti. "Dük'e ne olduğunu gördün mü?"

Boğazı düğümleniyor, konuşması imkânsızlaşıyordu. Ildiko cevap vermeden önce birkaç kez yutkundu. "Hayır. Onu son gördüğümde savaşın tam ortasındaydı." Tek bildiği, Kailerin geleceği ve içlerinden birinin Brishen'in ölüm ışığını taşıdığı haberini getireceğiydi. Bu korkunç düşünce nefes almasını zorlaştırıyordu.

"Cesaretini kaybetme, Ildiko." Serovek onu rahatlatmak için resmiyeti bir kenara bırakmıştı. "Onu öldürmeyecekler. En azından şimdilik."

Serovek'in ağzından çıkanlar Ildiko'nun hissettiği korkuyu azaltmaya yetmedi.

Serovek'in onları götürdüğü harabeler ağaçlarla çevrili

olan hafif bir yamaca dayanıyordu. Ildiko içinde herhangi bir büyü taşıyor olsa da buradaki gücün varlığını hissediyordu. Beladine atları yaklaşmakta tereddüt etti. Ne kadar zayıf olursa olsun, her Kai'nin sahip olduğu büyüünün tınısına ve fısıltısına alışkın olan Anhuset'in atı, taşların arasından kayıtsızca yoluna devam ederken diğer atlar da peşinden ilerliyordu. Serovek diğer atlılara Ildiko'yu şaşırtan ama askerlerinin anladığı karmaşık el işaretleri yaptı. Üçü atlarından inerek tapınağın çevresini saran gölgelerin içinde kayboldu. Kalan üçü atları toplayarak harabenin kutsal alanının derinliklerine, kırık yarım duvarların ve sütun kümelerinin arkasına doğru ilerlemeye başladı. Uzaklardan tanıdık bir uluma sesi ay ışığına karıştığında Ildiko ürperdi. Yoksa yine mi geliyorlardı?

Ildiko, bilinçsiz yükünü tapınak harabesinin içindeki küçük bir şapelin alçak kapısından geçiren Serovek'i takip etti. İçerideki karanlık yoğundu; rahatsız farelerin cıyıklamaları kulaklarında çınlıyordu. Ildiko ayağının dibinde kayan şüpheli bir şey görünce yana sıçradı.

"Aydınlığa daha var, Ildiko." Serovek'in derin sesi daha çok bir titreşim gibiydi. "Bekleyeceğiz."

Boğucu sessizlikte durarak koşan ayakların karıştırdığı yaprakların hışırtısını dinlediler. Bu sese uzun koklamalar ve sessiz hırıltılar eşlik etti.

Ildiko dişlerini birbirine kenetleyerek nefes almamaya çalıştı. Kalp atışları kafasının içinde o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki takipçilerinin onu duyabileceğinden emindi.

"Bir şey var mı?" diye seslendi bir ses ortak dilde.

Bir başkası cevap verdi. "Yeni izler var ama bu büyük bir grup ve toynak izleri Kai'ye değil, Beladine'e ait."

“Devriye gezin. Beladine topraklarında olsak da burası Büyük Salure. O piç Pangion bizi görmezden gelmek yerine kendi iç organlarımızla asmayı tercih eder. Askerleri bizimle karşılaşırca pek dostça davranmayacaktır. Hadi gidelim.”

“Tapınağı aramak istemiyor musun?”

Ildiko Serovek’in daha da gerildiğini fark ettiğinde yavaşça nefes almayı tamamen bırakarak nefesini tuttu.

“Bununla neden uğraşalım ki? Büyücülere baksana. Sadece sızlanıp duruyor ve etrafı kokluyorlar. Muhtemelen porsuk ya da geyik pisliğinin kokusunu alıyorlardır. Kız, bir Kai’le at sürüyor. Burada olsalardı şimdiye kadar öğrenmiş olurduk. Biz yolumuza devam edelim. Zaten devriyeye meraklı değilim.”

“Ben de o Kai’ye karşı gelmeye niyetli değilim. Açıklıkta ne yaptığını gördüm. Üç av köpeğini de indirdi.”

“Sadece tetikte olman gerektiği anlamına geliyor. Hadi gidelim.”

Dakikalar süren sessizlik, dışarıda bir gece kuşunun sesi duyulana kadar sonsuz bir durgunluğa dönüştü.

“Gittiler,” dedi Serovek sakın bir ses tonuyla. Konuşmasına hışırtı sesleri eşlik ediyordu. “Dışarı çıkalım, Majesteleri. Ellerimizi yüzümüzün önünde görebileceğimiz bir yere.”

Şapelin mezar karanlığında geçirdiği zamandan sonra ay ışığı öğle güneşi gibi görünüyordu. Ildiko gözlerini kırptırarak Anhuset’i yavaşça yere yatırmak için çömelen Serovek’i izledi. Kai kadını hareketsizce yatsa da göğsü ritmik bir şekilde inip kakıyordu. Ildiko rahatlamış bir iç çekti.

Serovek ayağa kalkarak, “Onunla kal,” dedi. “Atımdan erzak almam gerekiyor.” Tapınak arazisini çevreleyen ye-

şilliklerin arasında kaybolmadan önce yakınlarda nöbet tutan iki askere talimat vermek için durakladı.

Elinde küçük bir çanta, bir battaniye ve bir şişeyle döndü. Serovek Anhuset'in saçlarını yüzünden çeken Ildiko'nun yanına çöktü. Çantanın içinden garip şekilli bir kap çıkardı. Her tarafı içe doğru katlanmış sığ bir ağzı olan elmas şeklindeki bu alet bir kaşığa benziyordu. Ildiko böyle bir tasarımla yulaf lapası veya çorbanın nasıl içilebileceğini düşündü.

“Bu nedir?” diye sordu.

Serovek yanındaki kemerli bıçağı alarak Anhuset'in zırhının bağcıklarını kesti. “Bir ok kaşığı. Şansımız yaver giderse kullanmak zorunda kalmayacağım.” Daha fazla açıklama yapmadan pamuklu ceketine dikilmiş olan ve Anhuset'in omzundan çıkan kısaltılmış ok sapını çevreleyen zırhlı pulların etrafındaki dikişi yard.

Ardından kapitone ceketle altındaki giysiyi keserek bıçağı bir kenara koydu. “Onu yukarı kaldıracam. Üzerindeki zırhı ve giysilerini çıkarmanı istiyorum. Hızlı ama nazikçe. Bunu yapabilir misin?”

Ildiko başını salladığında işe koyuldular. Anhuset, Serovek'in kucağında yatmaya devam ederken Ildiko omuzlarındaki zırh yeleğini, pamuklu ceket ve gömleği okun girdiği yerden uzaklaştırdı. Serovek, Kai kadını sağ tarafına yatırarak omzundaki yaraya daha yakından bakmak için eğildi. “Bunun bir ok başı olduğunu düşünüyorum. Kesene kadar bilemeyeceğim.” Ildiko'nun yüzü kızardı. Serovek'in gülümsemesi mizahtan yoksundu. “Öz su zehirlenmesi nedeniyle çektiği bir acı. Etkisi geçmeden önce acele etmem gerekecek.”

Ildiko botlarını çıkarırken Serovek, Anhuset'in pantolonunu kesti. Soğuk havada çırılçıplaktı, gri teni kaz eti gibi delik deşik olmuş, hafifçe titriyordu. Ildiko ısınması için bacaklarını battaniyeyle örterek üzerine kendi pelerinini attı.

Serovek çantasından küçük bir mum çıkarıp çakmaktaşı, çelik ve kömür bezi kullanarak bir fitili ateşledi. Mumu Ildiko'ya uzatarak, "Karanlıkta yara kesebilen bir Kai değilim, bu yüzden onu sabit tut ve alevin sönmesine izin verme," dedi.

Yanında getirdiği şişenin içindekilerle ıslattığı bıçaktan dumanlar yükseldi. Bu manzara karşısında gözleri dolan Ildiko'ya baktı. "Peleta'nın Gözyaşları. İyileşmeye yardımcı olur, yaraların iltihaplanmasını önler."

"Onu içiyor musun?" Peleta'nın Gözyaşları'nı duymuştu. Adını ejderhaların tanrıçasından alan bu içecek, tadına bakmaya cüret eden herkesi yere sererdi. Metal dumanı çıkaran bir şeyin içilmesi elbette güvenli değildi.

"Bazı şeyleri unutmak istediğimde." Serovek, dizlerinin arasında yatan Anhuset'i sabitledi; göğsü kalçalarından birine yaslanırken, Serovek diğerleriyle sırtını destekledi. Yaranın üzerine biraz daha içki damlattığında Ildiko baygın Anhuset'le birlikte irkildi. İçecek metal dumanı çıkarsa da deriyi yakmıyordu.

Serovek bıçakla kesikler açıp yarayı açarken bacakları hastasına karşı esnedi. Serovek ok ucunu ararken Ildiko kanlı parmaklarının üzerine Peleta'nın Gözyaşları'nı dökerek temizledi. Anhuset hareket etmiyor olsa da dudaklarından küçük bir inilti kaçtı.

Serovek'in omuzları bariz bir rahatlamaıyla çöktü. "Tahmin ettiğim gibi ok ucu," dedi. "Geniş uçlu değil. Yeterince kötü ama çıkarması daha kolay."

Anhuset'in sırtından ince damlalar hâlinde süzülen kan, Serovek'in pantolonunu lekeledi. Okun sapı ucundan ayrılmıştı ancak Serovek, çubuğunu yaradan çıkarmayı başaramadı. Ildiko eteğini sargı bezi olarak kullanmaya karar vererek Serovek yarayı çantasından çıkardığı yosunlarla sardıktan sonra eteklikten kestiği şeritlerle bağladı. Aynı işlemi Anhuset'in kalçası için tekrarladılar. İşleri bittiğinde Anhuset'in pençeli parmakları esneyip gevşemeye başlamıştı.

"İyileşecek mi?" Ildiko battaniyeyi ve pelerini Anhuset'in etrafına daha sıkı sardı.

Titremesi durmuş olsa da nefes alışverişi daha düzensiz hâle gelmişti.

Serovek ayağa kalkarak ön koluyla alnındaki teri sildi. "Sanırım. Kaileri öldürmek zordur."

"Hiç öldürdün mü?" diye sordu Ildiko.

Yüzünü buruşturdu. "Birkaç tane. Bizim kendi akıncılarımız var, onların da kendi akıncıları. Kocanızla birlikte bölgelerimize girdikleri için her ikisiyle de uğraşıyoruz. Bu sadece onlara kimin önce ulaşacağı meselesi." Ildiko'nun yanına oturarak Peleta'nın Gözyaşları şişesini dudaklarına götürdü. İlk yudumda nefesi kesilip titremeye başlasa da bu onu ikinci bir yudum almaktan alıkoymadı. Şişeyi, zaten midesi bulanık Ildiko'ya uzattığında midesine daha fazla işkence etmemeye karar vererek Serovek'in teklifini reddetti. Serovek onun yerine ellerindeki kanı durulayabilmesi için ona bir şişe su uzattı.

"Köpekler bizim kokumuzu neden almadılar?" diye sordu.

Serovek içki şişesini aralarına koyarak kollarını dizlerinin etrafına doladı. Bakışlarını Anhuset'in yüzüne sabitle-

di. “Aldılar ama asıl görevleri Kaileri avlamaktı, insanları değil. Burada kalan büyü kafalarını karıştırarak Anhuset’i tespit etmelerini zorlaştırdı.”

“Onları yönetenler böyle bir şeyin olabileceğini bilmiyorlar mıydı?”

Omuz silkti. “Sadece bu toprakları ya da bir Kai’yi tanıyanlar bilebilir. Bu tapınak benim sınırlarım içinde yer alıyor ama Kai tarafından inşa edilmiş ve bir zamanlar Kai’ye tapılmış. Brishen birkaç yıl önce, aramızda bir şişe Gözyaşı paylaşp metreslerin kaprisleri hakkında dertleşirken bana bundan bahsetmişti,” dedi Ildiko’ya göz kırparak.

Ildiko, iki adamın birbirlerinin omzunda kadınlar için ağlaması fikrine gülümsemeye çalışsa da dudakları buna itaat etmeyi reddediyordu. Brishen’in onu Anhuset’e doğru iterek köprüye doğru gitmelerini emrettiğindeki yüz ifadesini aklından çıkaramıyordu. O parlayan bakışlarda ölümü görmüştü, onun ölümünü.

Aniden görünüşü bulanıklaştıran gözyaşlarına karşı koymak için gözlerini kırptırdı. “Beni ve Anhuset’i nasıl buldun?”

Serovek cevap vermeden önce bir yudum daha aldı. “Büyük Salure’ye pusuyla ilgili bir söylenti ulaştı. Dük’ü uyarması için Saggara’ya bir atlı gönderdiğimizde siz çoktan Halmatus kasabasına varmıştınız. Sizi karşılamak için yola çıktık ama geç kaldık.”

Keşkeler üzerinde durmanın bir faydası olmasa da Ildiko, Saggara’dan ayrılmadan önce bir gün daha bekleselerdi kaderlerinin nasıl değişebileceğini düşünmeden edemiyordu. “Acaba bu kişiler Brishen’le evlendikten sonra çıktığımız seyahatte bize saldıran sürüyle aynı kişiler mi?”

“Muhtemelen değil. O girişim başarısız oldu. Bu tahta-

da taşları kim oynatıyorsa ikinci kez başarısız olmak istemez. Bu saldırıya Kai gibi büyüye sahip olan herkese ya da her şeye tepki veren büyü avcısı köpeklerini eklediler. Bu oldukça pahalı bir silah ve en başarılı akıncıların bile imkânlarının çok dışında. Bu grubun yarısının Beladineli bile olmadığından şüpheleniyorum. Kendilerine ödenen bir çuval dolusu para dışında hiçbir bağlılıkları olmayan satılık askerler olduğunu düşünüyorum.”

Ildiko gecenin karanlığı kör edici ışık parıltılarına dönüştüğünde Brishen ve Anhuset arasında geçen kısa konuşmayı hatırladı. “Yanlarında bir de savaş büyücüsü var,” dedi Serovek kaşlarını çatarak. “Kocanızı geri aldığımızda bu bir sorun olacak.”

Onu geri aldıklarında, alırlarsa değil. Serovek’in gerçekçi cevabı, Ildiko’ya büyücüyle ilgili korkunç öngörüsüne rağmen umut verdi. “Brishen’in hâlâ hayatta olduğunu düşünüyor musun?” Ildiko Brishen’in hâlâ hayatta olduğuna dair umudunu koruyordu. Kocası yetenekli bir savaşçı olsa da kaç akıncıyla karşılaştıklarını ya da büyücünün ona ve diğer Kailere karşı kullandığı büyüü kim bilebilirdi ki?

Serovek, Anhuset’ten çıkardığı iki ok ucundan birini havaya kaldırarak incelemeye başladı. Kurumuş kanla kaplanmış, hançere benzeyen ucu, güneş ışığını ucundan sektiriyordu. “Bunlar hançer uçlu oklar. Eğer Brishen’i ya da seni hemen öldürmek isteselerdi geniş uçlu ok kullanırlardı. Oklar zırhı delip geçerek atları yere serer ama okla vurulan bir adam geniş uçlu bir mızrakla vurulandan daha uzun süre hayatta kalabilir. İkincisi olsaydı, Anhuset daha atından düşmeden kan kaybından ölmüş olurdu.”

Ok ucunu bir kenara fırlatarak, “Brishen’in hayatta ve

esir olduğundan eminim. Senin kaçışın onların planlarını altüst etti. Senin hayatına karşılık hem Kai'yi hem de Gauri'yi ittifaklarını yeniden müzakere etmeye ya da bozmaya zorlamak için daha iyi bir konumdaydılar. Şu an ellerinde sadece biriniz var ama bu, Khaskhem'in Kai kraliyet hanedanıyla onun hayatı karşılığında müzakerelere başlamak için yeterli," dedi.

Ildiko, Serovek'in bu sözlerinin ardından ağlamamak için zor duruyordu. Ildiko Peleta'nın Gözyaşları şişesine uzanırken elleri titredi. İçki dilini ve boğazını yakarken gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesine neden oldu. Serovek şişeyi elinden alarak arkasına sakladı.

Akan gözyaşlarını silerken Ildiko acı bir kahkaha attı. "O zaman çoktan ölmüş demektir. İkimiz de ailelerimiz için bir anlam ifade etmiyoruz. Kai tahtı, Brishen'in ağabeyi ve bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda oğlu tarafından güvence altına alındı. Brishen değersiz bir yedek. Secmis ona sırtını dönecek, kocası da kraliçenin bu kararını destekleyecektir."

Serovek Ildiko'nun arkasındaki giderek aydınlanan ağaç sırasına baktı. "Secmis'le hiç tanışmadım ve tanışmamayı düşünsem de hakkında çok söylenti var. Haradis'in Gölge Kraliçesi'nin Brishen Khaskhem gibi bir adamı doğurduğuna inanmak güç."

"O rahimden ruhu olan bir şeyin çıktığına inanmak zor." O anda Ildiko, Secmis'ten tanıdığı herkesten daha çok nefret ediyordu.

"Belawat'ta bu satılmışlara para ödeyen her kimse, aralarında kaybolmuş bir aşk olmadığını bilmiyor. Yani zamanı-

mız var. Fazla değil sadece birkaç gün ama bu saklandıkları yeri bulmak ve kocanızı kurtarmak için yeterli bir süre.”

Ildiko tuniğini ellerinin arasında evirip çevirdi. “Ben ne yapabilirim? Mutlaka yapabileceğim bir şey vardır.” Ildiko hissettiği çaresizlikten, dövüş becerilerinden yoksun olmaktan nefret ediyordu. Sağduyusu hiç kimsenin onun için böyle bir durumu öngöremeyeceğini söylese de bu bilgi çok az teselli veriyordu.

Serovek ayağa kalkarak Ildiko’nun kalkmasına yardım etti. “Var ama önce Anhuset’in fikrini almak istiyorum. Zehrin etkileri azaldığında uyanacaktır.”

“Peki ya yaraları?”

Serovek nazik gözlere sahipti. Kavrulmuş kestane renginde yumuşak bir kahverengiydi, gözbebeklerinin kenarlarından yayılan altın benekleriyle parıldıyorlardı. İyi niyetli ve cesur bir adamdı, Anhuset’e duyduğu ilgi de aşikârdı.

“Bir Kai’nin ne kadar dayanıklı olduğunu çoktan anlamış olmalısın. Bu yaralar ona pire ısırığı gibi gelecek, onu yavaşlatmayacaktır,” dedi Ildiko’nun kolunu okşayarak. “Sana fazladan battaniye getireceğim. Anhuset’in yanında dinlenebilirsin.”

“Uyuyamam.” Brishen dışarıda bir yerlerde, Beladine’in paralı askerlerinin elinde rehineyken Ildiko’nun uyması imkânsızdı.

“Dene,” dedi Serovek. “Daha sonra uyanık ve zinde olmana ihtiyacım var.”

Serovek’in dediğini yaparak ona verdiği battaniyeye sarıldığında gözleri kapanır kapanmaz uykuya daldı.

Bast-Kai’de tartışan seslerin onu uyandırması sadece birkaç dakika sürmüş gibi görünüyordu. Ildiko kaşınan gözlerini ovuşturduktan sonra gözlerini kısarak yalnız yattığı yerin az ötesinde birbirlerine ters ters bakan bir çift göze baktı. Sağlam omzundan bağlanmış bir battaniyeye sarılmış olan Anhuset uyanmış ve Serovek’le hararetli bir tartışmaya girmişti.

“Bu iyi bir fikir,” dedi kollarını kavuşturarak.

Anhuset onun hareketlerini taklit ederek kaşlarını çatı. “Ta ki biri onu şişleyene ya da ona bir ok saplayana kadar.”

“Onu senin atını kullanırken gördüm. O usta bir bini. Bunu başarabilir. Eğer bunun işe yaramasını istiyorsan, bunu yapmak zorunda.”

“Brishen onu kurtarmak için kendini feda etti. Bu fedakârlığı boşa çıkarma riskini alıyoruz.”

Serovek sinirli bir nefes verdi. “Onu öldürmek için bu kadar hevesli olma. O ölmedi!” Anhuset öfkeyle dişlerini göstererek ona doğru yaklaştığında vücudu gerildi.

Ildiko battaniyelerini fırlatarak ayağa kalktı. “Lütfen,” dedi. İkisi de kavgalarını unutup ona döndü. “İstediğiniz her neyse yapacağım. Bir savaşçı olmadığım için üzgünüm. Keşke olsaydım.”

Serovek ona amansız bir ifadeyle baktı. “Başka bir savaşçıya ihtiyacımız yok, Majesteleri. Bize yem lazım.”

Güneş, sabah sisini yakıp yok etmişti. Ildiko tapınağın duvarlarından birine yaslandığında endişeden tırnaklarını ke-

mirmemeye çalıştı. Bunun yerine Anhuset'in pamuklu ceketinin bağcıklarını onarmaya denedi ve Kai kadınının Serovek'e dik dik bakarken dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırarak, tutuk bir yürüyüşle bir ileri bir geri volta atmasını izledi.

"Bu iş çok uzun sürüyor," diye çıkıştı Anhuset.

Ildiko'nun yanında bağdaş kurarak oturan Serovek, elindeki bileme taşından başını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi. "Olması gerektiği kadar uzun sürüyor," dedi sakince. "Taşları aşındırmadan önce otursan iyi olur." Cümlesini bitirir bitirmez Anhuset kıpırdamadan dinlemeye başladı. "Atlar," dedi bir süre sonra.

Serovek de ona katılınca bıçağın taşa sürtünme sesi kesildi. "Ama köpekler yok," dedi. Ağaçların arasından bir kuş sesi yükselirken Serovek de benzer bir ıslıkla karşılık verdi. Ayağa kalkarak belindeki bıçağı kınına soktu. "Sanırım dost canlısı bir misafirimiz var."

Tapınak harabesi kısa sürede hem Beladine hem de kapüşonlu Kai savaşçıları ve atlarıyla doldu. İki gruba ayrıldılar; Kailer Anhuset ve Ildiko'nun etrafında, Beladineler de Serovek'in etrafında toplandılar. Beladinelerden biri Serovek'in önünde reverans yaptı.

"Akıncıların saklandığı yeri bulduğumuzu düşünüyoruz. Buradan en fazla bir fersah kuzeyde bir mağara peteği var." Serovek'in dudağı kıvrılırken küçümseme sözlerini ekşitti. "Güvenli olduğunu düşünerek benim bölgeye doğru ilerliyorlar."

Kailerden biri hem Anhuset'e hem de Ildiko'ya seslendi. "Vadinin diğer tarafındaki ölülerimizi bulduk. İki kaybımız var. Yağmacılar sadece dükleri ele geçirip kaçacak kadar uzun süre savaştılar."

Ildiko'nun omuzları çöktüğünde Serovek'e baktı. "Haklıymışsın."

Serovek başını salladı. "Şu anda canlısı ölüsünden daha değerli. Şimdi tek yapmamız gereken onu kurtardığımızda kaç kişiyle karşılaşacağımızı öğrenmek."

Akıncılara yerlerini bildiren asker konuşmaya devam etti. "Birini yakaladık." Serovek'in kaşları kalkarken omzunun üzerinden başıyla bir işaret verdi. "Sınırlarımızın hemen içindeki ambara yapılan baskını bastırdık. Orada çiftçilik yapan aileyi katlederek koyunları ve tahılları çaldılar. Biri hariç hepsini öldürdük ve uyarı olarak ağaçlara astık."

Ildiko gözlerini kapattı. Hiçbir önem ifade etmeyen iki insan için o kadar çok insan hayatını kaybetmişti ki.

Bir Kai, Serovek'in önünde diz çökmüş bir insanı iterken kalabalık dağıldı. Doğaçlama bir çember oluşmuş, esirlerini kafese kapatmışlardı. Kirli, bitli ve kana bulanmış adam Serovek'e dik dik baktığında sonra da onun şehvet dolu, kara dişli bakışlarından geri çekilen Ildiko'yu gördü.

Beladinelerden biri adamın kolunu tutarak kirli kolunu dirseğini geçecek şekilde açarak desenli işareti ortaya çıkardı. "Yılan Dişleri'nden bir klan üyesi," dedi askerlerden biri.

Serovek mahkûmunun önünde çömeldi. Sesi yumuşak, nerdeyse dostçaydı. Ildiko'nun tüm vücudunu bir ürperti sardı. "O kadar yolu tahıl ve koyun için geldiniz. Kaçınız mağaralarda saklanıyor?"

Adamın gözlerini başka yöne çevirerek konuşmaya devam etti. "Herhangi bir mağaradan haberim yok. Sadece aç olduğumuz için hırsızlık yapıyorduk."

"Yani dördünüz bütün bir koyun sürüsünü ve bir araba

dolusu tahılı alıp kaçtınız öyle mi? Oldukça büyük bir mi-deniz var.”

“Bunu neden umursuyorsunuz?” Akıncı omuzlarını geriye atarak çenesini öne çıkardı. Kan çanağına dönmüş gözleri parlıyordu. “Onlar sadece çiftçi.”

Serovek’in yumuşak ses tonu değişmedi. “Çünkü onlar benim korumam altındaydı ve öldüler. Tekrar soruyorum. Siz farelerden kaç o mağaralarda saklanıyor?” Adam dudaklarını birbirine kenetleyerek sessiz kalmaya karar verdi. Anhuset pençelerini kıvrarak ona doğru hamle yaptığında bir solukla kamburunun üzerine düştü.

Anhuset, “Onu konuşturacağım,” diye Bast-Kai dilinde hırladığında Serovek bir koluyla onu durdurdu. “Sabırlı ol,” dedi aynı dilde. “Burada söz sahibi benim ve o benim bölgede cinayet işleyip hırsızlık yaparak kanunu çiğnedi.”

Yakalanan akıncıya dönerek ortak dilde konuşmaya devam etti. “Evinden çok uzaktasın ve geldiğin yerde Kai olmadığını biliyorum. Bu yüzden seni aydınlatmama izin ver.” Etraflarındaki Kai ve Beladine’den oluşan çember giderek daralıyordu. Ildiko aniden solgunlaşan mahkûm için bir damla bile sempati duyamıyordu. Serovek’in soğuk gülümsemesi bir mum alevini bile dondurabilecek duygusuzluğa sahipti. “Uzun zaman önce Kailer insanları yemek için avlıyordu. Eğer konuşmayı reddedersen seni onlara yedireceğim. Bildiğim kadarıyla avlarının canlı ya da ölü olup olmadığıyla ilgilenmiyorlar.”

Ildiko aylarca aralarında yaşadığı dişlek Kailere alışmış olmasaydı, Serovek’in tehdidinden sonra akıncıya parlayan bu kadar çok dişli sırtışı görünce dehşet içinde kaçardı.

Adam inleyerek mesanesinin kontrolünü kaybettiğinde

havaya keskin bir idrar kokusu yayıldı. Kelimeler ağzından o kadar hızlı ve zor dökülüyordu ki Serovek ona birkaç kez tekrarlatmak zorunda kaldı. Sorgulama sona erdiğinde herkes mağaralarda saklanan düşman sayısını, kaç büyücü kaldığını ve Brishen'in hangi mağarada olduğunu öğrenmişti.

Serovek ayağa kalkarak bir eliyle işaret ettiğinde akıncı sendeleyerek ayağa kalktı. Beladine Lord'u hızlıca hareket ederken Ildiko'nun nefesi kesildi. Bir el şimşek gibi hareket etti, bir kemiğin kırılma sesi duyulduğunda akıncı yere yığıldı. Ildiko'nun nefesini tutması için geçen sürede Serovek adamın boynunu hızlı ve pratik bir hareketle kırmıştı. Sendeleyerek Anhuset'in koluna tutunmuştu. Ildiko'nun başı dönüyor, kulakları uğultu sesiyle tıkanıyordu.

Kai kadını destekleyici elini Ildiko'nun sırtına bastırarak kulağına fısıldamak için eğildi. "Güçlü ol, Düşes. Brishen'in sana ihtiyacı var."

Kelimeler hiçbir büyücünün sahip olamayacağı bir etki yarattı. Baş dönmesi geçtiğinde Ildiko'nun sırtı kaskatı kesildi. Bayılmak istemiyor, Serovek'in ayaklarının dibine yığılmış hareketsiz bedene bakmayı reddediyordu.

İlk kez Büyük Salure'de tanışmış olduğu ve Saggara'da birlikte dans ettiği büyüleyici, şakacı adam gitmişti. Yerine, sınırları içinde suç işleyen herkesin yargıcı ve celladı olan acımasız Beladine Savaş Lordu geçmişti. Yerde yatan cansız bedeni ayağıyla dürttü. "Onu sığınağa geri götürün ve diğerleriyle birlikte ağaçlara asın. Eğer elbiseleri çok kirlenmemişse onları soyun. Kıyafetlerine ihtiyacımız var."

Ildiko Serovek'in planına güvense de ölü bir adamın kıyafetlerini giyme düşüncesi içini ürpertiordu. "Şimdi ne yapacağız?"

Bir kurda benzeyen gülümsemesi bu özel çatışmada aynı tarafta olduklarına sevinmesini sağladı. “Akıncılık oynayacağız,” dedi Serovek. “Ata bile binmene gerek yok.”

“Düğümle çok mu sıkı?” Anhuset Ildiko’nun ellerini birbirine bağlayan kumaş şeritleri çekiştirirdi.

Ildiko başını salladı. “Hayır. Gerekirse hemen kurtulabilirim.”

Sık çalılıkların ve kayalık çıkıntıların bulutlu gölgesinin gizlediği yerde durdular. Ildiko, Serovek’in ihtiyaç duyduğu yemi hazırlarken Kai ve Beladine ormanın gölgelerinde pusuya yatmıştı.

Giysileri yırtık pırtık ve kirliydi, saçları karmakarışık, yüzü kir ve kurumuş kan izleriyle kaplıydı. Anhuset Ildiko’nun tünığının rastgele yerlerini parçalayarak daha perişan görünmesini sağladı. “Hâlâ bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.”

Ildiko omuz silkti. “Bence Lord Pangion haklı. Eğer doğru mağarayı bulduğumuzdan emin olmak istiyorsak onları dışarı çekecek tek kişi benim.”

“Benim nöbetim sırasında ölürsen Brishen beni asla affetmez.” Anhuset hançerlerinden birini Ildiko’nun belini saran kuşağa bağladı.

Kai kadınının teni Ildiko’nun parmak uçlarında nemli bir hâl almıştı, elmacık kemiklerindeki koyu kızarıklıkta ateşin izleri vardı. “Sanırım seni her konuda affedecek, Anhuset,” dedi Ildiko usulca. “Ayrıca bugün ölmeye hiç niyetim yok.”

Anhuset birkaç dakika boyunca sessizce yüzüne baktı.

“Bir zamanlar senin zayıf olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım.” dedi hançeri bağlarken. “Korkuyor musun?”

Ildiko başını salladı. “Hem de nasıl.”

“Güzel. Bu uyanık kalmanı sağlar.”

Serovek ölen paralı askerlerden birinin kıyafetlerini giymiş adamlarından biriyle birlikte yanlarına geldi. “Hazır mısın?”

Ildiko titrek bir nefes verdi. “Olabildiğim kadar.”

Planları basitti. Bazılarını mağaralarından dışarı çekerek tutsak akıncının verdiği bilgiler hakkında yalan söylemediğinden emin olacaklardı. Serovek’in adamı, onlardan biri gibi davranarak büyük bir hevesle aradıkları esir Gauri kadının burnunun dibine götürecekti. Ildiko’nun yapması gereken tek şey buydu. Her Beladine askeri bir Kai’yle eşleşecekti; biri aydınlıkta, diğeri karanlıkta savaşacak, biri arkasını kollarken diğeri çaresiz kalmayacaktı. Mağaralara hücum edecek ve savaşarak içeri girip tekrar çıkacaklardı, yanlarında canlı bir Brishen’le olmasını umuyorlardı.

Tökezleyip ağlayarak yürüyen sahte tutsak Ildiko, mağaralara doğru ilerlerken alacakaranlık tüm gökyüzünü kaplamıştı. Korku tüm vücudunu ele geçirirken, dağınık saçlarının arasından kendilerini yuvalarından izliyormuş gibi görünen mağaralara bakıyordu.

Ayak parmağını bilek hizasındaki sarı otların arasına gizlenmiş bir kaya çıkıntısına çarptığında Ildiko dizlerinin üzerine düştü. Ona önderlik eden asker ipi gevşeterek, “Majesteleri?” diye fısıldadı.

“İpi çek,” diye karşılık verdi Ildiko. “Bana hakaret et.”

Eğer bu konuşmaya şahit olan herhangi biri varsa maskeli balo sona ermişti.

Asker ipi sertçe çekerek onu yerde sürüklemeye başladı. Çakıllar yan tarafındaki açıktaki kalan deriyi aşındırırken bileklerine dolanan ipin acısıyla inledi. “Ayağa kalk, kaltak,” diye tersledi onu. “Bütün gece seni bekleyemem.”

Tökezleyerek ayağa kalktığı anda ipin ucunda sarhoş gibi sallanıyordu. Gözüne aniden bir hareket çarptı. Küçük mağara açıklıklarından birinden çıkan iki kişi rehinci elini sallayıp ipi kaldırına kadar temkinli bir şekilde yaklaşıyordu. “Onu yakaladım,” diye seslendi muzaffer bir sesle. Coşkulu haykırışların ardından yaklaşan iki kişi, bir çift bitkin akıncıya dönüşerek koşarak yanlarına geldi.

Kutlamaları kısa sürdü. Daha önce Kailere kurdukları pusuya bu kez kendileri düşmüştü. Beladine ve Kai savaşçıları ormandan çıkıp mağaranın girişine hücum etti. Ildiko, bir Kai savaşçısı onu ayaklarından kaldırıp ormana doğru kaçmadan önce Serovek ve Anhuset’i mağaranın karanlığına dalarken birkaç saniyeliğine görebildi.

Bu kez Anhuset’le mücadele ettiği gibi etmedi. İplerinden kurtulup ağır silahlı muhafızlardan oluşan bir çemberin ortasında beklerken, kırpımdan korktuğu için sulanan gözlerle mağarayı izledi.

Işık patlamaları kısa aralıklarla karanlığı aydınlatmaya devam ediyordu. Metalin metal üzerindeki sesine bağrışlar ve çığlıklar eşlik etti. Gürültü kesildiğinde ve Ildiko’nun kalbi sakinleştiğinde duyduğu tek şey yumuşak uluma sesleriyle yaprakların arasına saklanmış kemirgenlerin hışırtısıydı.

Hava tamamen kararmış, gümüş zırhlı ay manzarayı süslüyordu. Ildiko parmaklarını birbirine geçirerek bu gece

merhametli olacağını umduğu tanrılarına dua etti. Serovek ve Anhuset'in savaşçıları mağaradan çıktıklarında duası kabul oldu. Ildiko haykırmaya başladığında ayakları kırılmış otların üzerinde savaş grubuna doğru ilerliyordu.

Anhuset aralarından çıkıp Ildiko'yu belinden yakalayarak etrafında döndürdü. "Onu bulduk, Düşes," dedi gergin bir sesle.

Ildiko Anhuset'in kollarını tutarak, "Nerede o?" diye sordu.

"Ona işkence etmişler, Ildiko."

Ildiko dizlerinin bağının çözüldüğünü hissederek Anhuset'in kollarına yığıldı. Şok yerini hızla öfkeye bırakırken, "Onu görmek istiyorum. Hemen," dedi.

Anhuset başını sallayarak mağara girişinin yakınında toplanmış küçük bir grubun yanına ulaşana kadar Ildiko'yu askerlerin arasından geçirdi. Serovek onu görür görmez ayağa kalkarak yolunu ve görüşünü kapattı.

"Miden dayanıklı mı?" diye sordu. Akıncının boynunu kırdığı zamankinden bile daha sert görünüyordu. Elindeki kılıçtan kan damlıyor, kara gözleri ay ışığında birer elmas gibi parlıyordu.

"Çekilin yolumdan, Lord Pangion," diye tersledi Ildiko. Serovek kenara çekildiğinde Ildiko yanından geçerek çimenlerin üzerinde yüzükoyun yatan adamın yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Brishen sessiz ve hareketsiz yatıyordu. En azından onun Brishen olduğunu düşünüyordu. Göğsünde bir çığlık kabarmak boğazına doldu, sıkıldığı dişlerinin arasından yavaşça sızmaya başladı. Bu insanlık dışı bir ıstırap çığlığıydı.

Anhuset yalan söylememiş olsa da durumun ne kadar

vahim olduğunu anlatmamıştı. Brishen'in Kai standartlarına göre zarif, görkemli ve yüce olan yüzü tanınmayacak kadar şişmiş, çürükler ve kesiklerle kaplanmış, kanla yıkanmıştı. Saç çizgisinden çenesine kadar uzanan yarası siyah şeritler hâlinde yanaklarına yayılmıştı. Ağzı birçok kez yarılmış, burnunun yüksek köprüsü yamularak genişliğinin iki katı kadar şişmişti. Sağ gözü şişlikten kapanmış, sol gözünün olması gereken yerde sadece boş bir yuvanın üzerinde çökük bir göz kapağı kalmıştı.

Ildiko bir eliyle ağzını kapatsa da gözlerini kapatmak istemiyordu. Vücudunun görebildiği her yerini morluklar kaplayan adamın ellerine bakarak donakaldı. Gözünü çıkarmakla kalmamışlardı. Ildiko sol elinin arkasında narin bir çizgi çizdi. Ona nazıkçe dokunan ve düşmanını boğazından karnına kadar yarabilecek güçte olan ölümcül pençeler sökülmüş, geriye sadece kanlı, parçalanmış tırnak yatakları kalmıştı. Sağ eli de sol eliyle aynı durumdaydı.

Ildiko titreyen eliyle yaklaşırken tereddüt etti. Ona dokunmaktan korkuyordu, dövülmüş, vahşileşmiş bedeninin gözlerinin önünde parçalanmasından korkuyordu. Ildiko ne yapacağını bilemiyordu; ıstırabını mı, yoksa öfkesini mi haykırmak istiyordu? “Zavallı aşkım,” diye fısıldadı. “Neden?”

Serovek sakince yaklaşarak, “Liderin kaçtığını düşünüyoruz. Merhamet karşılığında onları kimin kiraladığını söyleyebileceklerini belirten yarım düzine kişi dışında hepsini öldürdük. Ne yapmamızı emrediyorsunuz, Majesteleri?” diye sordu.

Ildiko gözlerini Brishen'e dikmiş, göğsünün inip kalkışını, hırıltılı nefes alıp verişini izliyordu. Brishen kan ve

acı kokuyordu. Ildiko rüzgârla hareket eden bir tutam saçı parmağının arasına aldı. Brishen'in saçları derisine yapışmış, kanla keçeleşmişti. Bu vahşeti kimin ona yaşattığı Ildiko'nun umurunda değildi.

“Öldürün,” dedi düz bir sesle. “Hepsini öldürün.”

Saggara'ya döndüklerinde Brishen'in odasına kapana-
rak dört gün boyunca yanından ayrılmadı. Brishen'in ya-
nında yıkandı, orada yedi ve orada giyindi. Ildiko kısa sü-
reli uyuklama nöbetleri dışında uyumadı.

Kocasıyla ilgilenen küçük şifacı grubu gelip gidiyor, her
seferinde zamanın, dinlenmenin ve düzenli dozlarda ilacın
kocasının acısını hafifleteceğini söylüyorlardı. Ildiko, An-
huset'i düşürmek için kullanılan zehirli öz suyunu Bris-
hen'in acısını dindirmek için daha merhametli bir amaca
hizmet etmesini ironik buldu.

Brishen sargılı ellerini karnına dayamış huzur içinde
uyuyordu. Omzundaki ve bacaklarındaki ok yaraları da
sargı bezlerinin altındaydı. Ildiko yatağın yanındaki san-
dalyede saatlerce oturup onu izlemekle yetiniyordu. Şiş-
likler yavaş yavaş inmiş, kan ve kirden arınmıştı. Uyurken
sağ göz kapağı seğiriyordu. Sol gözüyse artık kördü. Yüzü-
nün o tarafını kaplayan beyaz bez, alt kirpiklerinin altından
elmacık kemiğinin üst kıvrımına kadar uzanan derin kesiği
gizliyordu; bu, onu esir alanların gözünü oyarken uygula-
dıkları vahşetin bir kanıtıydı.

Sayıklama Ildiko'yu rahatsız etmese de şifacıların ona
içirdiği ilaçları gözlerini açmadan içiyordu. Ildiko bazen
ona kitap okuyor, sesi devam edemeyecek kadar kısılma-

dan önce bir iki şarkı söylemeye çalışıyordu. Anhuset sık sık ziyarete geliyor, sanki karşısında uyanık ve bir durum talep eden biri oturuyormuş gibi kalenin günlük faaliyetleri hakkında bilgi veriyordu.

Ziyaretlerini kısa tutuyordu. Ildiko Anhuset'in ne zaman odadan kaçmak üzere olduğunu her zaman biliyordu. Elleri Brishen'in işkencecilerini ikinci kez öldürmekten başka bir şey istemiyormuş gibi kılıcının kabzasında kıpırdıyordu. Ildiko onun nasıl hissettiğini çok iyi anlayabiliyordu.

"Brishen uyanır uyanmaz beni çağırarak mısın?" Anhuset odadan çıkmadan önce her seferinde aynı soruyu soruyordu.

"Elbette," diye söz verdi Ildiko her soruşunda.

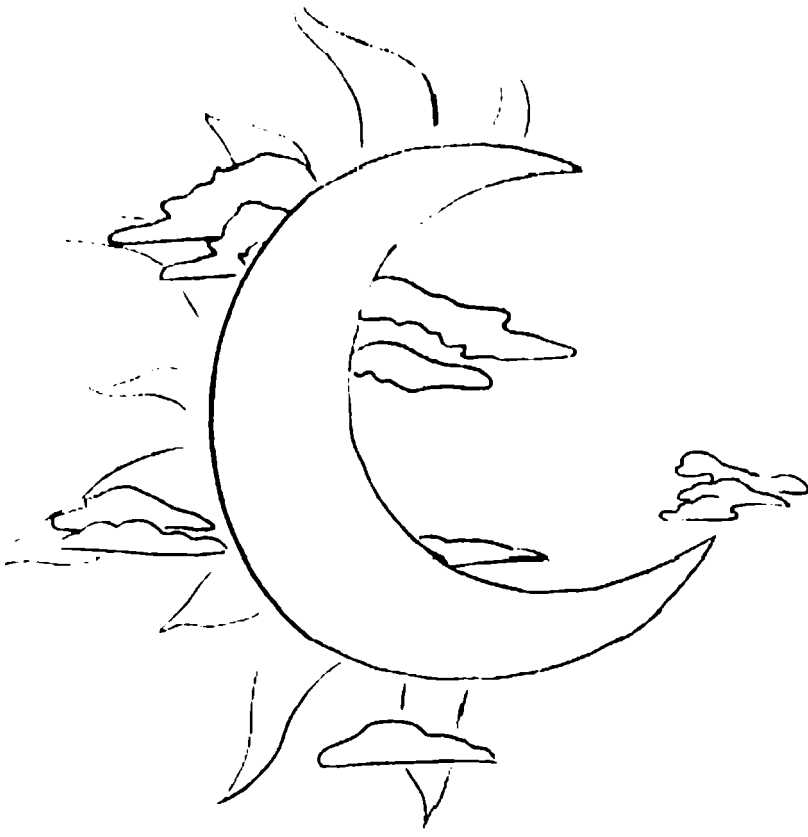
Artık ona dokunmaktan korkmuyor, Brishen'in yüzünün bandajsız tarafını okşuyordu. Ildiko bir zamanlar onu yatağında, altın güneş ışığı içinde çıplak ve görkemli hâlini hayranlıkla izlerken onun zarar görmez olduğunu düşünmüştü. Ne kadar da yanılmıştı.

"Bu asla olmamalıydı, Brishen." Sinir bozucu gözyaşlarından kurtulmak için gözlerini kırptırdı. "İkimiz de önemsizdik. Kimse için bir anlam ifade etmememiz gerekiyordu."

Dudaklarından yavaş, derin bir iç çekiş dökülürken sağ göz kapağı açılarak parlak bir bakış ortaya çıktı. Brishen'in bir süredir kullanmadığı sesi kısık olsa da netti.

"Gün'ün kadını," dedi yavaşça. "Sen benim her şeyimsin."

Bu kez gözlerini kırptırsa da gözyaşlarının akmasına engel olamadı. Yanaklarından süzülen yaşlar çenesinden Brishen'in omzuna damlıyordu. "Gece'nin prensi," dedi sulu bir sesle onu aynı sözlerle selamladığı bir başka anı hatırlayarak. "Bana geri döndün."

Bölüm Yirmi İki

Brishen her şeyi pozitif görmeyi tercih eden bir adamdı. Gözünü kaybetmenin henüz pozitif bir yanını bulamamış olsa da pençelerini kaybettiğinde bunu keşfetmişti. Gördüğü işkencenin hatırası bulanık olsa da korkunç bir acının anısı etine işlemiş gibi parmaklarının zonklamasına neden oluyordu. Tırnak yatakları aylar içinde iyileşmiş, yaralı derisi yavaşça kapanmıştı. Hâlâ kısa olsalar da her geçen gün uzayarak sertleşiyorlardı. Bir yıl içinde her iki elinde de tam bir tırpana dönüşeceklerdi. Şimdilik dezavantajını avantaja çeviriyor, hassas parmak uçlarıyla karısının çıplak sırtına ve kalçalarına hayali resimler çiziyordu.

Ildiko onun yatağında yüzüstü yatıyordu, artık onların yatağıydı. Başı kavuşturduğu kollarının üzerindeydi, yüzü kızıl saç bukleleriyle onun bakışlarından kısmen korunuyordu. Brishen yanma uzanarak omurgasının zarif girin-

tisi boyunca, sırtının alt kısmını süsleyen bir çift gamzeye kadar ilmek ilmek ilerliyordu. Parmakları vücudunun üzerinde gezinirken teni dokunuşlarıyla irkilerek istemsizce kasılıyordu.

Ildiko'ya bu şekilde dokunmak şehvetli bir zevk, vahşilikten doğan sıra dışı bir duyguydu. Brishen Ildiko'ya zarar vermeyen kısa tırnaklı parmaklarının pençeli parmakların yapamayacağı şeyleri yapabildiğini keşfetmişti. Ildiko'nun kollarında kıvranmasına, omuzlarında kendi pençe izlerini bırakmasına neden olan şeylerdi. Eğer pençelerinin ona sağladığı savaş üstünlüğüne muhtaç olmasaydı, tırnaklarının uzamasına hiç müsaade etmezdi.

Ildiko saçlarını yüzünden çekerek Brishen'e baktı.

“Ne oldu?” diye sordu. Brishen Ildiko'nun bakışlarında bir tiksinti belirtisi aramayı haftalar önce bırakmıştı. İfadeinde onu rahatsız edebilecek hiçbir şey yoktu. Kaşına kondurduğu sempatik öpücükler ve boş göz çukurunun üzerindeki basık kapak dışında, onun zarar görmüş görüntüsünden rahatsız olmamıştı.

Ildiko seks sonrası rehabetin etkileriyle yüzüne bakıyordu. “Sanırım düğünümüzde sana âşık oldum.” Kadının bu sözleri Brishen'i sersemleten bir coşku dalgasına neden oldu. Brishen'in eli kadının sırtında düzleştikten sonra kürek kemikleri arasından yukarı kayarak saçlarının arasında kayboldu. Her hareketi, gülüşü, okşayışı onu sevdiğini belli etse de bunu ilk kez dile getiriyordu. Kai sarayında yetişmiş olması, ona duygularını kontrol etmeyi öğretmişti. Aksi hâlde karısını sertçe kucaklayarak kazara kemiklerini kırabilirdi.

Bir kolunu Ildiko'nun yanından geçirip kendine yaklaştırmakla yetindi. "Bana âşık olman o kadar uzun mu sürdü?" diyerek ona takıldı Brishen. "Seni etkilemek kolay değil. Bahçedeki ilk karşılaşmamızda çok uğraşmıştım."

Ildiko nefes vererek bacağını dizlerinin arasından geçirip yükseldi ve Brishen'in kalçasına yaslandı. "Bana cadı diyerek kur yapman pek de mantıklı değildi."

"Hatırladığım kadarıyla görünüşüm yüzünden kafamı kırmakla tehdit etmiştin. O zaman seni izleyecek kadar yakışıklıydım," dedi kaşlarını oynatarak.

Ildiko karşılık vermeyince gülümsemesi soldu. Brishen'in elmacık kemiğinin bıçakla açılmış yara izleriyle çatlamış kemiğinin yarattığı çıkıntıyı izledi. "Gözünü çıkardılar, Brishen," dedi. "Karakterini değil. Sen hâlâ muhteşem bir adamsın."

Bir yere kadar dayanabilmişti. Brishen inleyerek Ildiko'yu yanına aldı ve sırtüstü yuvarlandı. Uzun bir saat sonra karısının kucağından sıyrılarak üzerindeki battaniyeyi bir kenara attı.

Ildiko en yakın çarşafı çekiştirerek, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Teni parlak, acı yumuşakçalara benzer bir pembe tonuyla kaplanmıştı. Brishen onu okşayarak bir saat daha kaybetmemek için pençesiz ellerini yumruk hâline getirdi.

Yataktan kalkarak, "Annem yakında burada olacak," dedi.

Ildiko bir iniltiyle yastığına geri döndü. "Hatırlatma. Sinhue'yi o gittikten sonra her iki odadaki yatak takımlarını ve giysi sandıklarını kontrol etmesi için çoktan uyardım."

Bir hafta önce Haradis'ten gelen haberci, Secmis'in

Saggara'yı ziyarete geleceğini duyurduğunda tıpkı Ildiko gibi fazla sevinmemişti. "En azından sadece iki gece."

"Hayatımızın en uzun iki gecesi olacak."

Brishen bu konuda Ildiko'yla hemfikir di.

Sessiz odada birbirlerinin giyinmesine yardım ettiler. Altlarındaki koridor kraliçenin ziyaretine hazırlık için hummalı bir çalışma içindeydi. Brishen, hizmetkârlarına Saggara'dan ayrılmalarını ve birkaç günlüğüne ailelerini, arkadaşlarını ya da istedikleri herhangi birini ziyaret edebileceklerini söylemişti. Secmis kendi başının çaresine bakabilirdi. Ildiko bu öneriyi burun deliklerini kabartan bir öfkeyle karşılamıştı.

"Kaba ve misafirperver olmayan bir ev sahibesi olarak tanınmak istemiyorum," demişti Ildiko. Ses tonu, daha sonra Anhuset'in ona anlattığı şekilde, tıpkı kendisini esir alanların idamını emrettiği zamanki gibiydi.

Brishen gülümsemesini gizleyerek bu fıkirden vazgeçmişti.

Tuniğini bağlarken Ildiko ona yatak odalarının dışında taktığı göz bandını uzattığında durakladı. "Bunu takmamdan hoşlanmadığımı sanıyordum."

Onu ilk takışında Ildiko ürkerek bir adım geri atmıştı. "Seni vahşi gösteriyor," demişti kaşlarını çatarak.

Brishen korkunç dişlerle dolu bir ağızdan ya da pençe uçlu ellerden rahatsız olmayıp zararsız bir göz bandının Ildiko'yu nasıl rahatsız ettiğini hâlâ anlayamamıştı. Brishen onu memnun etmek istediği için göz bandını sadece misafir ağırladıklarında ya da köy ve kasabaları ziyaret ettiklerinde takıyordu.

Ildiko omuz silkti. "O senin annen. Onaylayacaktır."

Brishen, Ildiko'nun kraliçenin ziyareti için kaleyi parçalara ayırıp tekrar bir araya getirme isteğini göze almış olsa da kraliçeyi abartılı bir şekilde karşılamaktan vazgeçmişti. Eğer Secmis'in diğer gözünü de almaya çalışacağını düşünmeseydi onu ahırda uyuturdu. Bunun yerine, askerleri iki paralel sıra hâlinde dizilerek kraliçeyi mütevazı bir şekilde kılıçlarıyla selamladı.

Brishen en sonda beklerken bir yanında Ildiko diğer yanında Anhuset duruyordu. Anhuset nefes vererek konuştu. "Eğer dans etmemi emredersen seni uykunda deşerim."

Ildiko'nun boğuk kahkahası ortamı yumuşattığında Brishen Anhuset'e gülümsedi. "Endişelenme. Karnını doyurmak zorunda olmasam doyurmazdım. Dans etmek, ziyaret süresini uzatmaktan başka bir şeye yaramaz."

Secmis'in ziyareti Ildiko'nun tahmin ettiği kadar rahatsız edici geçiyordu ama soğukkanlı karısı, Secmis'in küçümseyici incelemeleri ve eleştirel sözlerine direniyordu. Aslında kendisiyle konuşulduğu ya da kaldığı yerin rahat olup olmadığını sorduğu zamanlar dışında kraliçeyi çoğunlukla görmezden geliyordu. Gözleri annesinin Saggara'dan gidişine kalan dakikaları sayan Brishen'in üzerindeydi.

Brishen, annesine Beladine'in evliliğini feshetmeye zorlayarak serbest bırakılması için pazarlık yapmaya çalışıp çalışmadığını sormadı. Secmis de bu konuda tek kelime etmemişti. Meraklı bakışlarıyla Brishen'in yaralanmış yüz hatlarını ve sürahiyi kadehine doğru götürüşünü izliyordu.

Gözünü kaybetmesinin yarattığı birkaç sorun vardı. Sol tarafı tamamen kördü. Hareket titreşimleri ya da değişen ışık tonları yoktu. Kendi burnunun görme yeteneğine engel olduğunu hissettiği ilk iki hafta oldukça zor geçmişti. Bir turna

gagası kadar büyük olan burnu görüşünü kapatıyordu. Alışmış olsa da ara ara bu sorunu yaşamaya devam ediyordu.

Merdivenleri çıkarken ilk adımda zorlansa da gölgesinin açısı, basamakların değişen derinliği ve yüksekliği algılamasına yardımcı oluyordu. Aşağı inmekse başka bambaşka bir konuydu. Gölgesi dümdüz önüne düşüyor, basamaklar onun zayıflamış görüşü için pürüzsüz, eğimli bir inişten başka bir şey gibi gelmiyordu. Basamakların yükselip alçalma düzenine alışana kadar duvardan destek alarak ilerlemişti.

Sakat olmayı reddederek şifacılar yatağından kalkabilecek kadar iyi olduğunu söyler söylemez, hafif bir zırh giyip antrenman sahasında Anhuset'e katılmıştı. Anhuset Brishen'in ani ayaklanmasına şaşırmamıştı. Tek gözlü bir savaşçı olarak savaş becerilerini yeniden öğrenmesine yardımcı olurken Brishen'e sabırlı ve ılımlı yaklaşıyordu.

Brishen bunların hiçbirinden Secmis'e bahsetmedi. Beladine ona tehditlerini sunduğunda annesinin güldüğünden emindi. Küçük oğlunun ölümünü önemsemeyen bir kadın, hayatta kalmış olmasını ve iyileşmesini de umursamazdı.

Secmis'in nasihatlerinden sıkılan Ildiko, şafak sökmeden çok önce izin isteyip odalarındaki sığınağa kaçmıştı. Brishen kibarca başını salladıktan sonra soğuk bir selam vererek odasına çıkmasına izin vermişti. Secmis, onun Ildiko'ya olan sevgisini fark ederse işleri daha da zorlaştırırdı.

Secmis kadehinin kenarına bir pençe vurarak Ildiko'nun merdiven boşluğunda kayboluşunu izledikten sonra Brishen'e döndü. "Sevgili karın, Beladine komşunla yakınlaştı mı?" Brishen ilk yaylım ateşinin ne kadar süreceğini merak etmişti. "Hayır."

Secmis şüpheyle bir kaşını kaldırdı. “Emin misin? Bana onun insan kadınlara ve hatta bazı Kailere göre yakışıklı olduğu söylendi. Tabii, bir de iki göze sahip.”

İkinci yaylın ateşi bu sefer kötü niyetliydi. “Eminim.”

Secmis hakaretlerine tepki vermemesine şaşırıldı. “Bana neden geldiğimi sormadın.”

Brishen omuz silkti. “Saggara krallığınızın bir parçası. Bense onun bekçisiyim. Sanırım kralın elçisi olarak hareket ediyorsunuz.” Ziyaretin sebebi ne olursa olsun, iyi olmadığı kesindi. Amacını açıklayana kadar beklemek ve olacıklara hazırlıklı olmak zorundaydı.

Secmis sandalyesinde gerinirken Brishen’e bir kediyi hatırlattı; aç ve canlı olan her şeyin bağırsaklarını deşmeye hazırды. “Belki de sadece küçük oğlumu ziyaret etmek istemişimdir.”

Kahkahalara boğulmamak için bir yudum şarap içti. Secmis tek taraflı sohbetine devam ediyordu. “Pençelerin uzamaya başlamış. İşkence dış görünüşüne çok fazla zarar vermemiş; yara izi ve yarı kör olman dışında.” Sanki oğlu bir orman yürüyüşünde ayağını yaralamış gibi konuşuyordu. “Ben güçlü çocuklar doğururum,” dedi.

Boyunlarını kırmadığın sürece, diye düşünse de Brishen sessiz kaldı.

Secmis’in kendinden emin gülümsemesi silinmiş, yerine ürpertici bir ifade yerleşmişti. Uzanıp Brishen’in kolunu yavaşça okşadığında geri çekilmemek ya da yerinden sıçramamak için direndi. “Oğlum olman ne yazık,” diye mırıldandı. “Senden muhteşem bir eş olurdu.”

Ağzına gelen safra boğazını yakıyordu. Brishen sürahiye uzanarak kadehini ağzına kadar doldurdu ve iki yudum-

da boşalttı. “Ziyaretinizin sebebini söyleyecek misiniz, Majesteleri?” Kendisini doğuran kadına duyduğu nefreti gizlemek hiç bu kadar zor olmamıştı.

Kendinden emin bakışları umduğu kadar soğukkanlı olmayabileceği konusunda bir uyarı niteliğindeydi. Elini tuniğinin cebine sokarak küçük, dekoratif bir kutu çıkardı. Kutuyu masanın üzerine koyarak Brishen’e doğru kaydır-
dığı anda kutuyu geri itme isteğini bastırdı.

“Sana bunu getirmeye geldim. Bu senin.” Kraliçe umur-
samaz bir omuz silkti. “Neden bana gönderildiği hakkın-
da hiçbir fikrim yok. İşime yarayacakmış gibi.” Secmis’le
aynı anda ayağa kalkarak selam verdi. “Karı yanındayken
açmak için bekleyebilirsin.”

Masanın etrafında bir tur atarak her isteğini yerine getir-
mek için bekleyen hizmetçilerine işaret etti. “Bir gece daha
kalmayacağım,” diye açıkladı. “Saggara en temel konfor-
lardan bile yoksun. Rahatsız yataklar, sıkıcı yemekler ve
daha da sıkıcı arkadaşlar. Bana kapılara kadar eşlik etmene
gerek yok. Peşimde pis askerler olmadan daha hızlı gide-
rim. Babana selamlarını iletirim.”

İki saat sonra Secmis ve beraberindekiler ufukta kay-
bolurken Brishen rahat bir nefes aldı. Atlılar için yolculuk
oldukça zor geçecekti. Kraliçeyse karanlık perdelerle gü-
neşten korunan bir vagonda seyahat ederken refakatçileri
saatlerce kapüşonlu ve kısık gözlerle at sürmek zorunda
kalacaklardı. Brishen onların yerinde olmak istemediğini
düşündü.

Ildiko’yu üzerindeki şık kıyafetlerle pencerenin önünde
dururken buldu. Onu gülümseyerek selamlamak için dön-
dü. “Gitmeye mi karar verdi? Tanrılara şükürler olsun!” di-

yerek kelimenin tam anlamıyla Brishen'in sıcak kollarına atladı. "Senin o kadının doğurduğu bir oğul olduğuna asla inanmayacağım."

Secmis'in oğlu olduğu değiştirilemez bir gerçek olsa da diğerleri herhangi bir şekilde akraba olduklarına inanmadıklarını ifade ettiklerinde ona hiç benzememe çabasında başarılı olmuştu. Annesinin sözlerini hatırladığında ürperdi. *"Oğlum olman ne yazık. Senden muhteşem bir eş olurdu."*

"Banyo yapacağım," dedi. "Keselenmeye ihtiyacım var. Bana katılmak ister misin?"

"Bana bunu getirmek için geldiğini söyledi." Ildiko ondan uzaklaştı. "Belki de açmadan önce zırhını giymelisin."

Brishen'in içinde ne olabileceğine dair bir fikri vardı. Secmis'in mizah anlayışı genellikle bir başkasının felaketi anlamına geliyordu. "Daha sonra açarım."

Ne yazık ki karısı çok meraklı bir kadındı. "Bakmama izin vermeyecek misin?"

Brishen içini çekerek, "Bunun hoş bir şey olacağını sanmıyorum, Ildiko," dedi.

Ildiko kaşlarını çattı. "O zaman kesinlikle tek başına açmamalısın."

Secmis'ten gelen bir hediye açmaktan çok daha korkunç olaylarda Brishen'i yalnız bırakmamış, kendini korumayı başarmıştı. Yine öyle yapacaktı.

Brishen kutunun içindekileri görmek için kapağı açtığı anda Ildiko sendeleyerek Brishen'in kolunu kavradı. "O kaltak," dedi derin bir nefes alarak. "O aşağılık, korkunç kaltak. Onca yolu yarana tuz basmak için geldi."

Brishen'in tahminleri doğru çıkmış, Secmis'in hediye

kutusunun içeriğini gördüğünde şaşırılmamıştı. Solmuş, koyu sarı bir küreye dönüşmüş olan gözü, çocukların oynadığı taş oyunundaki oyulmuş çakıl taşı gibi kutunun içinde ileri geri yuvarlanıyordu. Kutunun kapağını kapatarak şöminede yanan ateşin içine attı. Alevler kutuyu yutarken kıvılcımlar etrafta saçıldı.

“Haradis’te canı sıkılmış olmalı.”

Ildiko kaşlarını çatarak ona baktı, sesi sertti. “Nasıl olur da öfkelenmezsin? O sırtan suratına bir yumruk atmak istiyorum.” Sol elini yumruk hâline getirerek sağ elinin avuç içine sert bir darbe indirdi.

Brishen yüzünü tamamen ona dönecek şekilde çevirdi. Kollarını yatıştırıcı bir hareketle okşarken gömleğinin ipek kolları ellerinin altında pürüzsüzce kayıyordu. “Çünkü o tahmin edilebilir biri. Şimdiye kadar şaşırdığım hiçbir şey yapmadı.”

Gözyaşlarının gözlerine hücum ettiğini hisseden Ildiko gözlerini kırıştırdı. “Ölebilirdin! Eğer ölseydin tahtta şişmiş bir örümcek gibi tüneyerek seni öldürmelerine izin verirdi!”

“Onun gözünde benim değersiz bir yedek olduğumu unutma, karıcığım.”

Ildiko Brishen’e doğru atılarak kollarını beline doladı. Ona olabildiğince sıkı sarılırken yumuşak göğüslerini göğsüne bastırdı. “Sen benim için çok değerlisin,” dedi başını tuniğine gömdüğünde. Başını kaldırdığında gözleri kısılmış ve yaşlıydı. “Keşke onları tekrar öldürebilseydim, Brishen. Keşke anneni öldürebilseydim.”

Eğilip alnından öpmeden önce saçlarını pençesiz par-

maklarının arasından geçirdi. “Seni seviyorum, benim kana susamış cadım.”

Ildiko burnunu çekerek gülümsedi. “Bu iyi bir şey çünkü akşam yemeğini atlatmana yardımcı olacaktır. Annenin bir gece daha burada kalacağını düşünerek patates hazırlatmıştım.”

Brishen başını geriye atarak güldükten sonra Ildiko’yu havaya kaldırıp kendi etrafında bir tur döndürdü.

Onu yere bıraktığında Ildiko’nun nefesi kesilmiş, sersem bir tökezlemeyle kucaklamasından kurtulmayı başarmıştı. “Benim de sana bir sürprizim var,” dedi. “Ve bu bir vücut parçası değil.” Ildiko yatağın ucundaki sandıktan kadife bir kese çıkararak Brishen’e uzattı. “Halmatus kasabasından gelen kuyumcu, sen iyileşirken kolyemle birlikte teslim etti. Sinhue’yle dolaplarda gizli skarpatin olup olmadığını kontrol edene kadar bunu unutmuştum.”

Brishen keseyi açarak içindekileri avucunun içine döktü. Ildiko’nun annesinin ona verdiğinin yarısı büyüklüğünde bir kabaşonla karşılaştığında nefesi kesildi. Bu, sitrin kuvarsından kesilmiş ve bir Kai’nin gece görüşü kadar parlaktı. Taşın derinliklerinde derin turuncu bir kıvılcım titreyiyordu. Bir *recolligereydi*. Ildiko bir hafıza mücevheri bulmayı başarmıştı.

Brishen bakışlarını Ildiko’ya çevirdi. “Bunu nereden bulmuş?”

Ildiko omuz silkti. “Nadir olduklarını söyledi.”

“Öyleler.” Eğer bu taş düşündüğü şeyi barındırıyorsa Halmatus kasabasına dostane olmayan bir ziyarette bulunacaktı. “Bunları yapmak için kullanılan büyü tehlikeli ve

öngörülemez, Ildiko. Sen...” dediğinde karısı başını sallayarak korkusunu doğruladı. “O kuyumcuyu öldüreceğim.”

Ildiko ofladı. “Ben hiçbir sorun yaşamadım. Hafıza çılgınlığı sadece Kaileri etkiler ve ben Kai değilim. İkimiz de büyüünün işe yarayacağını düşünmedik. Sanırım işe yarmasına kuyumcu da en az benim kadar şaşırdı.”

Parmakları taşın üzerinde tereddütle gezinmeye devam ediyordu. Ildiko’nun tuhaf gözleri hediyesini kabul etmesi için yalvarıyor gibiydi. “Eğer senden önce ölürsem Emlek’e taşıyabileceğin bir ölüm ışığım yok. Bu recolligere benim anılarımdan birini saklıyor. Onun yerine bunu alabilirsin, daha soluk bir ışık.”

Ildiko, Brishen’e güç verdi, onu zayıflattı ve o an neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden oluyordu. Karısının yanaklarını, şakaklarını öptüğünde gözlerinin kenarları yaşlarla ıslanmıştı. Ildiko’nun dudaklarına ulaştığına durakladı. “O daha soluk bir ışık değil,” dedi. “O varlığında asla kör olmayacağım bir kadından gelen parlak bir ışık.”

“Sev beni,” diye fısıldadı Ildiko dudaklarındayken.

“Her zaman.”

Son Söz

Kraliyet sarayının halka açık odalarının çok altındaki odalardan birinde Kraliçe Secmis, son sevgilisinin cesedinden kalbi kesip çıkararak kalaylı bir leğenin içine attı. Kesik atardamarlardan ağır ağır akan kan, kalbi yarıya kadar kıpkırmızı bir havuza batırıyordu. Secmis parmaklarını kâseye daldırarak kan içindeki yatakta uzanan bedenin üzerine gizemli semboller çizdi. Ne Bast-Kai ne de ortak dil kelimeleriyle konuşuyordu. Söylediği her hece dilini yaralayıp demir ve tuz tatları ağzını doldururken kendi kanında boğulmamak için savaştı.

Kai'nin parçalanmış bedeni seğirip çırpınmaya başladığında açıkta kalan ciğerleri imkânsız başarıyla havayla şişti.

İşe yarıyordu. Büyüsü işe yarıyordu! Onca yıl, onca başarısız kutsamanın ardından. Nihayet! Bir çocuğunki kadar masum, bir iblisinki kadar çılgın bir sesle gülmeye başladı.

Artık sadece solmakta olan bir ırkın kraliçesi olarak kalmayacaktı. Tüm krallıkları, Kaileri, insanları yönetecekti ve bunu binlerce yıl boyunca sürdürecekti. Ölümsüz, asla yaşlanmayan ve çok güçlü bir kraliçe olarak. Zayıf Gölge Kraliçe yerine bir Gece Kraliçesi olacaktı.

Secmis'in çağırıldığı güç, Emlek'teki en eski yas ışıklarının anılarından bile daha uzun süredir uyuyordu. Onu uyan-dırmak için yapılan büyü, payına düşenden çok daha fazla büyücünün ölümüne sebep olmuştu. Kan ve korku, hafıza ve masumiyet gerektiriyordu. Secmis bir kız çocuğu doğurduğunda son malzemeyi de elde ettiğini düşünmüştü. Doğmuş, gelişmemiş, deforme olmuş ve rahminden itilmiş bir çocuk.

Çırpınan bedenin üzerine daha fazla kanlı sembol çizerken homurdanmaya devam ediyordu. Secmis bu tören için işaretlediği bebeği kimin kaçırdığını asla öğrenememiş olsa da şüpheleniyordu. Brishen neşeli, cana yakın bir çocuktur. Kendisine söyleneni yaparak asla isyan etmemiş ya da ağabeyinin yerine vâris olmak istememişti. Secmis onun nasıl bir çocuk olduğunu anladığında Brishen'i gözden çıkarmıştı. Ancak büyüdüğünde gizli bir gücün, amansız bir iradenin ve bakışlarıyla her karşılaştığında gözlerinde titreyen soğuk, sürüngen bir nefretin ipuçlarını yakalamıştı.

Kız kardeşinin beklenmedik ölümüne verdiği tepki, saray koridorlarında Anhuset'le sahte savaşına devam etmeden önce basit bir omuz silkme olmuştu. Kız kardeşinin anma töreninde Secmis'e korku dolu bakışlarla bakmıştı.

Yine de Secmis'in anlam veremediği konular vardı. Küçük oğlu sandığından daha katmanlı, daha karmaşık ve uysal veliahdından çok daha zekiydi. O iğrenç Gauri kızıyla seve seve evlenip hiç şikâyet etmeden onu Saggara'ya yerleştirmişti. Karısının yatak odasına yerleştirilen skarpatin konusunda Secmis'le yüzleşmemeyi tercih ederek Saggara'ya dönmüştü. Kendinden önce Djedor'un iznini alarak annesini ezip geçmişti.

Brishen`inki strateji, manipölasyon ve sakin bir tavırdan oluşan sessiz bir isyandı. Onu ele veren tek şey gözlerindeki nefretin parıltısıydı. Serbest bırakılması için pazarlık talepleri taşıyan bir Beladine ulağı yakalandığına dair kanıtı ona verdiğiinde, parçalanmış göze bakmış ve orada düz, sarı bakışlara damgalanmış ifadeyi görmüştü.

Gördüğü işkence onu yıkmamıştı. Bunu kendi gözleriyle görmüştü. Yaralı ve yarı kör olan Brishen hâlâ Saggara`yı sağlam bir elle yönetiyor, halkının hem saygısını hem de sadakatini kazanıyordu. Secmis onun muhteşem bir eş olacağını söylediğinde yalan söylememişti. Ancak sadece gücü paylaşırlarsa ve Secmis`in gücü paylaşmakla işi bitmişti.

Büyünün son kısmını da tamamladı. Kraliyet sarayının küçük bir elçisi olan ölü Kai ellerinin altında hareketsiz kaldı. Secmis dudaklarını onunkilere bastırıp nefesini verdiğiinde ağzı hâlâ sıcaktı. Yağlı siyah duman, burun deliklerinden dışarı akmadan önce kadının ağzından onunkine döküldü. Ciğerleri genişleyip daralırken eylem sürekli tekrarlandı.

Ölü ayağa kalkarken Secmis uzaklaştı. “Kelimeleri söyle,” diye emretti.

Söylediği sözler yaşayanlar tarafından asla söylenmemişti, söyleyen ölülere saygısızlık ediyordu. Ölü adam derisinde sivri yaralar açan, duvarlarda ve tavanda çatlaklar açan anlaşılmaz sözler söylerken odaya ıslak bir soğukluk çöktü.

Çatlaklardan biri genişleyerek odada zaten var olandan bile daha kalın bir karanlığa dönüştü. Çatlaktan lamba yağı kıvamında, şarap gibi kokan bir şey döküldü. Çatlaktan lamba yağı kalınlığında ve bir mezbahayı andıran bir koku yayıldı. Secmis güldü, yapışkan siyah duvarlardan ve zeminden sızarak kıpkırmızı bakışlı, kıvranan silüetler yara-

tırken ellerini çırpı. Başarmıştı! Dünyalar arasındaki perdeyi aralamış ve emirlerine bağlı, fethedilemez bir lejyon ortaya çıkarmıştı.

Kollarını iki yana açarak, “Bana gelin,” diye emretti.

Emrettiği gibi ona gelseler de umduğu gibi değildi. Kaygan bir gölge etrafında dolanıp ağzını açarak ona saldırdı. Secmis inledi, varlık boğazına doğru ilerlerken kalın çamurun içinde boğuluyordu. Havayı pençeleyerek çığlık atmaya çalıştı. Daha fazla kıvrımlı şekil etrafını sararak giysilerindeki boşlukları, vücudunun her girişini aradı. Ta ki gölgeler çığlık atıp gülerken eğlenirken bir o yana bir bu yana savrulan, boğulan, dans eden bir kuklaya dönüşene kadar.

Bir an için sessizliğe büründüler, bir zamanlar güzelliğiyle ünlü ve gücünden korkulan bir kraliçe olan korkunç kemik ve kanlı et yığınının ayrılıp sürünerek uzaklaştılar. Şekiller kendi aralarında fısıldaşarak hâlâ zehirli bir dilin sözcüklerini mırıldanan, kalbi olmayan ölü adamın sesine eşlik ettiler.

Duvardaki çatlak genişleyerek daha fazla varlık odaya döküldü. Ölü Kai’nin etrafını sardılar, zeminde dalgalandılar, kapının etrafında sürünerek duvarla çerçeve arasındaki çatlaklardan sızdılar.

Yaşayanların ilk çığlıkları taşların arasından yankılanırken bile ölü Kai konuşmaya devam etti.

SON

Şimdilik...

